

Свкус на сол и мед

ХАНА ТЪНИКЛИФ

От авторката
на бестселъра
„С дъх на чаени
листа“

enthusiast

ХАНА ТЪНИКЛИФ С ВКУС НА СОЛ И МЕД

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Трогателен и емоционален роман за скръбта, любовта новото начало...

Франки бяга от погребението на годеника си — събитие, което преобръща целия ѝ живот. Алекс е първата любов на младата жена и двамата са заедно още от гимназията. Плановете за семейство и живот „докато смъртта ни раздели“ са пометени фатално от нелеп инцидент. И сега Франки се отправя към затънтена местност в горите на щата Вашингтон.

В бунгалото, собственост на семейството на Алекс, ги няма лелите ѝ, които да я нахранят дори когато ѝ липсва апетит, няма го и голямото шумно и лудо италианско семейство, което винаги се грижи за всеки свой член. Там обаче Франки среща Джек и неговата очарователна малка дъщеря, сближава се с екстравагантната Мериъм и преоткрива по-малката си сестра Бела, с която са се отдалечили една от друга през годините. Неочаквано и без да го е търсила, Франки намира нови приятели, които не само ѝ помагат в този тежък момент, но успяват да ѝ върнат вкуса към живота и към невероятната италианска кухня, която предлага рецепти и за тъжни, и за щастливи дни.

И Франки разбира, че не може да се крие нито от семейството си, нито от своето минало, нито от истината за Алекс, която предпочита да не научава. Този забележителен роман е истинско пиршество за сетивата и носи послание за прошка, надежда и много начини да откриеш любовта и да дариш обич.

Красива приказка за любовта и загубата, и за начините, по които семейството, приятелите — стари и нови, и дори едно пролетно ризото с топъл бананов хляб могат да донесат облекчение, промяна и надежда.

„Букселър“

За Шон

Благодаря ти, Господи, за този великолепен ден: за живите зелени души на дърветата и за истинските сини мечти на небето; за всичко, което е толкова истинско, безкрайно, на което можеш единствено да кажеш ДА.

Е. Е. Къмингс

Как те карат да се чувстваш тези гори? Цялата тази тежест, наситеност, подредени, същевременно струпани едно до друго... Пълни са до пръсване с истина, с откровеност. Сокът и същността на живота текат в тях; те трептят от живот, от готовност да се разширяват... Докато ветровете свистят сред тях, те тръпнат, същевременно очакват развитието си заедно с Вселената... Изправят се, развиват се, избуяват от малки семенца, гушат се в майката земя. Първо са нежни издънки, закътани под родителите си, изпъват се високо, разперват дръзко клони, напират с дива, неустоима сила към небето. Превиват се под поривите на вятъра, искрят на слънцето, вдишват дълбоко в пороя, увисват под тежестта на снега, натрупан по клоните, пият росата, ликуват и раждат, прегръщат се, приютяват птици и зверове, заслоняват безчет насекоми.

Емили Кар,
„Противостоящи
противоположности:
непознатите дневници на

Емили Кар и други
творби“ (под редакцията
на Сюзан Крийн)

ПЪРВА ГЛАВА

Леля Кони е свалила стреч фолиото от сандвичите с краставица и ги е подредила в квадратна чиния на масата на госпожа Гарднър. Острите ъгълчета са засъхнали, покафенели, като редици зъби. Четири реда, челюстите на огромна бяла акула. Оставам впила поглед в тях прекалено дълго и усещам как татко обръща очи към мен. Насилвам се да мигна. Той ме наблюдава от другия край на стаята, пълна с хора, облечени в черно и антрацит. Времето съвсем не е подходящо за подобни цветове; неестествено горещо е за сезона, а застоялият дъх на дрехи, свалени от закачалките, се смесва с острата миризма на пролетна пот.

Поглеждам към госпожа Гарднър, застанала край вратата, оглеждам финия, пушечносив кашмирен пуловер и черен панталон с прилежно изгладени ръбове. Тя разговаря с жена, притиснала пръстите на едната ръка към перлите си; изражението ѝ сякаш току-що е нарисувано с грим: сърдечно, мило, бузите и очите, загатнатата усмивка са точно каквито трябва, разкриват съвършено овладяна, сдържана мъка.

На двора има група хора, облечени в дълги шорти, поразръфани на подгъвите, напуканите от солта пети са отпуснати в гумени сандали, пръстите стискат цигари.

Скупчили са се, поглеждат напитките си в червени пластмасови чашки, защото госпожа Гарднър не може да приеме, че ще пият от кенове. Сред тях е млада жена, прибрала под шапка дългата си коса. Поглежда ме, след това извързва очи, зачервени от плач.

В стаята е задушно. Поглеждам отново към сандвичите, които леля Кони никога не прави за семейството, единствено за подобни събития. За *американчетата*, въпреки че никога не си позволява да ги нарича така пред хората. Представям си как краставицата се плъзва по зъбите ми, как дебелият слой масло полепва по небцето, а сдъвканият хляб засяда в гърлото ми. Това са същите сандвичи, които лелчето сервира на погребението на съпруга на Терезина. Разликата е, че той

беше на седемдесет и пет. Алекс е едва на трийсет и една. Беше на трийсет и една. Не трябва да забравям да говоря в минало време. Татко се отправя към мен; забелязвам го с периферното си зрение. Устата ми се пълни със слюнка, която предупреждава, че всеки момент ще ми се догади.

Размърдвам се.

— Извинете... извинете ме.

Стомахът ми се надига. Тръгвам по-бързо. Краката ме отвеждат до вратата, високите токчета отмерват бърз и отчаян ритъм по стъпалата отпред. Пролетен въздух, аромат на зелено и свежест нахлува в дробовете ми.

— Франки?

Това е татко. Искам да се обърна и да се отпусна в прегръдката му, но сигурно някои хора са се обърнали и ни гледат, други надничат през прозорците. Госпожа Фратели, шефката ми в съвета, лелите, колегите на Алекс, момчетата, с които играе хокей, и съпругите им. Братовчедите ми Вини, Джулия и Кристина — Кристина е с новороденото на ръце. Чичовците ми Марио и Роберто, и двамата държат чинии, отрупани с храна. Роднини на мама, далечни роднини, на които дори не помня имената, но те непрекъснато ме следят с очи. Хора от семейство Гарднър. Има повече от семейство Капуто, отколкото от семейство Гарднър, въпреки това всички ме наблюдават със сериозни лица, държат чинии, отрупани с храна.

„Нещастното момиче — сигурно повтарят те. — Първо майка й, а сега и това“. Вероятно клатят глави и тайничко благодарят на Господ, че не се е случило на тяхната сестра, дъщеря или племенничка. Благодарят на Господ, че не се е случило с тях.

Клатушкам се бързо по горещата поляна, сякаш съм пияна. Тук въздухът е приятен, по-свеж, отколкото вътре, затова вдъхвам дълбоко и продължавам да вървя. Бягство.

— Франки? — вика ме отново татко от вратата.

— Добре съм. — Гласът ми се пропуква. И на двамата ни е ясно, че не съм добре.

Не се обръщам, за да видя изражението му, защото знам, че е преbledнял, стар. Така изглежда, когато не е съгласен с чичо Марио; или пък онзи път, когато братовчедът Вини си счупи крака пред нас, а костта щръкна и разкъса кожата. Най-зле беше, когато Бела си тръгна.

Устремила съм се напред, сякаш знам къде отивам. Не обръщам внимание колко много ме стягат тъпите черни сатенени обувки, изрязани на пръстите, нито на хартиеното шумолене на черната рокля. Минавам покрай ограда с бели рози. Минавам покрай автомобил с олющена жълта боя и клатушкаща се Дева Мария от избеляла синя пластмаса над таблото. Високата тъмнокоса жена вътре отваря вратата. Май иска да ме повика. Продължавам напред, качвам се в колата си и паля двигателя. Климатикът бълва в лицето ми гореща струя въздух като от сешоар.

Шофирам бързо през града, притихнал и заспал както всяка неделя, и се насочвам към покрайнините. Минутите се изнизват като секунди. Сградите се скупчват, а след това се раздалечават една от друга. Някаква жена зяпа от прозореца на кухнята си, присвива очи, спира, след това посяга към купчина прибори. От верандата ме наблюдава котка с немигащи жълти очи, сякаш съм мишка. Дете на люлка гледа войнствено. За кратко ме следва куче, бърните — разтворени в усмивка, езикът — провиснал като разделител за книга, сякаш иска да тръгне с мен, сякаш знае къде отивам.

Аз обаче не знам. Нямам точна представа.

Изключвам климатика и отварям прозорците, усещам как светът нахлува при мен. Телефонът ми звъни. Поглеждам към съседната седалка. Не помня да съм го поставяла там. Той продължава да звъни, спира, след това започва отново. Представям си какво се питат: „Къде? Защо? Колко време?“. Ами съжалението: „О, миличка, *sa ga mia*^[1], моля те, недей, знам какво е“. Само че никой не знае. Знаем единствено аз. Той беше мой. А сега вече го няма.

Посягам към телефона, когато иззвънява за трети път, и го изхвърлям през отворения прозорец. Не чувам, когато пада на пътя; той просто изчезва, сякаш земята го е погълнала, а след това отново настава сладка тишина. Чува се единствено шумът от двигателя, въздухът свисти покрай прозорците, а гумите по асфалта.

Къщите се отдръпват като войници играчки. Пътят прилича на дълга прозявка. През отворените прозорци се разнася загатнат аромат на море. Земята тук е по-хладна. Скоро ще стигна до гората.

Слънцето потъва, сантиметър по сантиметър, бавно, заравя лице в облаците, за да се наспи. Сега вече шофирам бавно, за да намеря пътя. Алекс, рус, жив и самоуверен, седи до мен, сочи накъде да поема.

Само че сега го няма. *Ти помниш, Франки.* Оказва се, че наистина помня. Завивам наляво, след това още веднъж, следвам табелите. *Едисън, Вашингтон.* Продължавай. Дърветата се извисяват край пътя. Колкото са приветливи, толкова и страшни. И най-сетне пътят преминава в алея, непавирана, хруци под гумите и ме забавя още повече. Клони от катедралата над мен приличат на преплетени пръсти. *Това е църквата, това е камбанарията, отвори вратата...*

Спирам колата и слизам, оставям обувките на седалката. Сега вече светлината избледнява. Бунгалото е пред мен. Старо е, но здраво, малко, съвършено. Дебелите пънове са подредени грижливо от хора, които са искали да съществува дълго; Алекс, четвърто поколение синове, е откривал паяци по стените, правил е разрези на дугласките ели и е наблюдавал как смолата капе, вървял е по дългата пътека към морето и е плувал, дори когато водата не е била достатъчно топла.

Заобикалям бунгалото, усещам как окапалите иглички боцкат краката ми, топлият, влажен парфюм на гората ме обгръща. Прокарвам пръсти по пъновете. Ключът пада върху крака ми, тежък, ръждясал.

Пъхвам го в ключалката, след това спирам, оставям го и отстъпвам крачка назад, за да седна на един от двата стари градински стола отпред. За момент се питам дали няма да се счупи, както стана със Златокоска, но столът е достатъчно як. Но пък красивата ми, непрактична черна рокля се закачва на треска и се съдира.

Най-сетне мракът нахлува и ме задушавя. Луната наднича през клоните, кръгла, с цвета на пълномаслено мляко. Порив на вятъра прошумолява сред дърветата. Клоните са се протегнали към звездите, жадни да докоснат нещо, махат. Звездите надничат като диаманти през пръстите им. Става ми студено, настръхвам. Потрепервам.

Влюбих се лесно в Алекс.

Аз „разцъфнах“ късно, както обича да казва леля Кони. Или, както се изразява леля Роза, докато пие прекалено подсладено еспресо и се преструва, че ме няма: „Porco Dio^[2], кога най-сетне ще избият гърдите на това момиче?“. Бела нямаше този проблем; гърдите ѝ се появиха през една лятна ваканция, когато беше почти на четиринайсет и когато се върна на училище, момчетата не можеха да спрат да зяпат. На същата възраст аз прекарвах доста време в библиотеката, криех се от момчетата с новата мускусна миризма и момичетата с мека плът, която надигаше тениските им. Странният нов смях, който избликваше

от тях, докато бяха заедно, побутванията, подръпването — привличаха се, отблъскваха се, дръпни напред, дръпни назад, хайде напред, хайде назад — цялата тази работа ми се струваше напълно безсмислена.

След това обаче се случи. Беше като сблъсък. Той настъпи в мига, в който сърцето ми напъпи и ме накара да осъзная, че момчетата на този свят трябва да бъдат обичани; когато забелязах, че гласовете им стават по-ниски, а гърдите се разширяват, очите се стрелкат, докато минавах по коридора. Ето в този момент се появи Алекс.

Когато се връщам назад, ми се струва дори по-изтъркано от клише. По-зле е дори от сладникав филм. Той се беше подпрял на вратата. Беше нервен. Сведе очи към гърдите ми, а след това още пониско, към обувките си, най-сетне отново вдигна глава, пое си бързо дъх и ми отправи усмивка, изпълнена с неудобство. Зачаках. Бях застинала на мястото си, не продумвах, надявах се да не ми се наложи да кажа каквото и да било. Той беше облечен в тениска с логото на Сийхокс^[3].

— Здравсти. Ти си Франческа, нали?

Кимнах.

— Алекс. Алекс Гарднър.

Насилих се да се усмихна, но така и не проговорих.

— Винаги носиш много книги.

Свих рамене и се усмихнах отново, усетих как бузите ми пламват.

— Да — потвърдих с надебелял глас.

— Да — отвърна той и се огледа. — Кажи, ще ходиш ли някъде този уикенд?

Започнахме да заекваме, препъвахме се на всяка дума, сякаш думите бяха крака, които се опитваха да танцуват.

— Този ли...?

— Ами, събота вечерта, нещо такова.

— Ами...

— Нищо особено, ако си...

— Не, няма проблем, аз...

— Двамата с Джейсън... Джейсън Шанън, нали го знаеш?

Кимнах. Джейсън беше две години по-голям от мен, най-едрото момче в училището, метър осемдесет и два, ходеща стена от мускули. Беше най-добрият приятел на Алекс.

— Супер. Мислехме да отидем на боулинг, нещо такова. Или просто да се помотаем. Просто да се поразкараме.

Зъбите му бяха толкова бели; не можех да откъсна очи от тях. Кимнах отново, след това си дадох сметка, че трябва да кажа нещо.

— Да. Ами, добре. Искам да кажа, добре, свободна съм. За събота. — Имах чувството, че устата ми е напълно пресъхнала.

Алекс се ухили.

— Сериозно?

— Да — потвърдих.

Срещнахме се в боулинга, защото не исках да вижда къщата ни. Ами ако живееше в някоя от онези префърцунени къщи в Куийн Ан, както разправяха всички. Бях си облякла впит бял топ, защото прочетох някъде, че от бялото гърдите ти изглеждат по-големи, и си слагах очна линия четири пъти, преди да я направя еднаква и от двете страни. Когато пристигнах, Алекс държеше зелена топка, а за мен имаше лилава. Докосна ръката ми, когато отидох да я взема. Пихме кола и сдъвкахме леда. Анджела О'Брайън беше седнала на коляното на Джейсън Шанън и двамата се натискаха пред всички, докато Алекс не им направи забележка.

— Хора, що не си вземете стая някъде?

Всичко започна този ден, в съблекалнята. Бяхме гаджета в гимназията, точно както мечтаят всички, но просто не се получава, защото подобни неща се случват единствено във филмите. А пък по времето на родителите ни, когато всичко е било по-простичко и момичето забременеело, нещата си идвали на мястото. Аз не забременях и не участвах във филм; просто имах късмет и го знаех. Много добре разбирах какъв късмет имам. Знаех, че всичко е съвършено, и правех необходимото, за да го опазя. Поне досега.

Докато Алекс не се провикна от банята в апартамента ни.

— Слушай, Франки, ще отида да покарам сърф.

— Добре — отвърнах. — След това вдигнах глава от възглавницата. — Ще се бавиш ли?

Той влезе в спалнята и ме целуна по челото, точно на мястото, на което суеверните хора, младите ококорени момичета и старите предпазливи жени казват, че се намира третото ти око. Не че вярвам в подобни глупости.

— Няма да се бавя — увери ме той. — Ще се върна за обяд.

Денят беше същият като днес: слънцето искреше сред облаците, светлината жълтееше като разлят мед. Съвършен пролетен следобед.

Когато телефонът ми звънна, ръцете ми бяха в мивката. Бях направила pitta 'mpigliata. Не знам защо: не беше Коледа, Алекс много рядко хапваше нещо сладко, а утре сигурно щяхме да обядваме в любимото му кафене. Апартаментът — малкият ни дом с малките ни неща: картини в рамки, книги по полиците, списъци на хладилника — беше на мое разположение цялата сутрин, затова се заех да опека нещо и изгубих представа за времето. Ухаеше на смокини, стафиди, сладко вино, прясно опечено тесто и мед.

Когато телефонът ми звънна, реших, че се обажда Алекс. Само че не беше той.

— Здравей, Франческа.

— Здравейте, госпожо Гарднър... Барбара.

Гласът ѝ прозвуча странно, разтреперан, сякаш идваше изпод водата. Така и не разбрах какво казва.

— Алекс ли търсиш? — попитах аз. — Днес сутринта излезе да покара сърф. Сигурно ще се прибере скоро.

— Франческа...

Не помня какво ми каза след това. Така и не успях да си припомня. Почувствах се лека, свободна, за момент се понесох във въздуха и всичко беше чудесно. След това се превърнах в Алиса, която пада в дупката на заека.

Pitta 'mpigliata

Сладки хлебни рула с плодове и ядки

Тези пълнени рулца са се появили за пръв път в Сан Джовани във Фиоре, Калабрия, и се поднасят на Коледа.

Излизат около дванайсет парчета (приблизително 15 см в диаметър)

1 чаша орехи

1 чаша бадеми

1 1/2 чаши стафиди

1/2 чаша сушени смокини

1/2 чаша фурми
1/4 чаша мед
1/2 чаша мускат или друго десертно вино
1/4 чаша екстра върджин зехтин плюс още за
напръскване
1 яйце
1/8 чаена лъжичка морска сол
2 чаши брашно и още, ако е необходимо
7 грама суха или едно пакетче жива мая
Пудра захар за поръсване

Приготвяне

Нарежете на едро ядките и плодовете. Добавете меда, смесете добре и оставете настрана. Застелете тава с готварска хартия.

В купата на миксер с приставка за тесто смесете виното, зехтина, яйцето и солта. В отделна купа пресейте брашното и маята. Добавете брашнената смес и разбърквайте, докато тестото стане на топка (добавете още брашно, ако се налага). Оставете тестото да почива между 15 и 20 минути.

Загрейте фурната на 180°. Откъснете парченце от тестото и го разточете на тънка кора като за лазаня, около 8 см широко (дължината зависи от вас; след като са разточени, лентите ще определят размера на парчетата). Оформете краищата с нож за тесто или за паста, за да получите красиви ръбчета.

Поставете от плодовата смес в средата на лентата и прегънете по средата. Започнете внимателно да навивате и поставяйте рулцата в тавичка. Ако решите да направите по-големи парчета, можете да захванете краищата с клечки за зъби, забодени хоризонтално отстрани.

Поставете парчетата върху хартия за печене и напръскайте със зехтин. Печете 25 до 30 минути, в зависимост от размера на парчетата, докато станат златистокафяви и започнат да ухаят приятно.

Поръсете опечените рулца с пудра захар или, ако предпочитате, сервирайте топли със сладолед.

[1] Мила моя, любима (ит.). — Бел.прев. ↑

[2] Мили боже (ит.). — Бел.прев. ↑

[3] Отбор по американски футбол от Сиатъл. — Бел.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Когато се събуждам, съм сгушена под стар юрган, който мирише на нафталин. Бунгалото е утроба. Дебелите му стени ме крият и от шума, и от светлината. Няма будилници, нито автомобили, които се тъпчат по пътя, за да *разкарват* сънени хора на работа, нито дори деца, тръгнали на училище, които се смеят, бият се с пръчки, а по тротоарите се носи шумът от гласчетата им. Краката ми докосват края на късото легло. Отпускам се по гръб. Роклята ми прошумолява, а над мен се носи жуженето на мързелива муха. Отварям едното си око. Ето я, описва бавна осмица, след това изчезва. Отварям другото око. Прашинки трепкат на бледата утринна светлина. Толкова е тихо. Забелязвам единствено птица, която отлита, и бавните стъпки на облаците. Цял свят от листа и небе, и птици, и насекоми, зад четирите дървени стени, които не ми обръща абсолютно никакво внимание.

Но има и нещо друго. Нещото, което ме събуди. Търтят се стъпки. Някой мърмори. На вратата се чука и това кара прашинките да затанцуват още по-бързо.

Вдигам юргана до очите си. Смъкнал се е от леглото и сега голите ми крака стърчат в самия край.

— Ехо?

Не отговарям, дишам бавно, старая се да не помръдвам. Това ми напомня на Бела, когато играех *nascondino*, криеница, с братовчедите. Бела не спечели нито една игра на криеница. Така и не ѝ се получи. Тя дишаше шумно, започваше да се киска, заемаше прекалено много място, въпреки че беше дребничка. Не обичах да играя с нея, точно както по-големите братя и сестри не обичат да играят с малките. Особено когато се вмъкват в свършеното ти скривалище и те издават с кикот, който става по-силен, когато им се разшъткаш.

— Ехо? Там ли си?

Поглеждам тялото си, сякаш го няма. Все още съм тук. Твърда черна рокля с дупка, мръсни крака без обувки, лакирани нокти. „Хавайски залез“ нарече цвета младата жена в спа центъра.

— Кой е там, татко? — Момичешки глас, нежен, същевременно остър.

Надничам изпод юргана. Чувам стъпки сред листата и детрита^[1].

— Татко?

Нечия ръка се плъзва по задната стена, търси ключа. Оглеждам бързо дървения под, а след това черната камина и високия стол край нея. Ето го, паднал е небрежно на една страна. Усещам как изпускам въздуха, въпреки това продължавам да стискам юргана.

В играта на криеница номерът е да си представяш, че си невидим; тъкмо на това се опитвах да науча Бела.

— Не дишай — съсках аз, когато влизаше след мен в скривалището ми, не че беше възможно.

— Татко?

Край мивката, над шкафа с няколко пукнати чаши и чинии има счупен прозорец. Рамката е остаряла, изметната от стените, които са по-стари от нея и са видели много повече. Стъклото е изкривено. Гледам натам, тялото ми е напълно неподвижно, застинало в очакване.

На прозореца се показва лице. Мъжът свива ръце от двете страни, за да надникне.

— Татко?

— Стой там, Хюя. — Гласът му е спокоен, уверен, долавям лек акцент. — Ти от семейство Гарднър ли си? — провиква се той.

Въпросът ме изгаря. Сърцето ми започва да блъска по-силно.

— Това е частно бунгало — добавя той.

Безмълвна съм.

— От семейство Гарднър ли сте? — настоява той, този път по-мило, сякаш ме вижда и вече е разбрал, че не съм.

Завивам се през глава с юргана. Чувам отново гласа на момиченцето, но не успявам да разбера какво казва. Мъжът чука по стъклото, но аз стискам очи. Виковете на момиченцето се превръщат в сянка на стъпките му около бунгалото, а след това поемат в обратната посока. Той чука на вратата.

— Чувате ли ме? В чужд имот сте.

— Татко?

— Налага се да се свържа със собствениците на имота...

— Татко?

— Незаконно е да оставате тук без позволение. Ще се свържа със собствениците, а след това и с властите, ако не излезете.

Стискам очи. Това е другият номер при криеницата. Не се отказвай. Щом започнеш да мислиш, че са те видели, преставаш да мислиш, че си невидима, и все някой ще те забележи. Не се отказвай, докато братовчед ти, висок, кльощав, с ожулени колене, дърпа рамото си и се удря по челото.

— Imbecille, srt'stronza! Идиотка такава.

Когато минахме възрастта за криеница, Бела знаеше всички номера на играта. Криенето се превърна в силната ѝ страна.

Когато най-сетне ставам, с огромно нежелание, шляпам боса до прозореца, където се появи лицето на непознатия. Доколкото виждам в стената от дървета — дугласки ели, западни червени кедри, канадски ели, диви малини, папрат, зелено върху зелено и още зелено — мъжът и детето са си тръгнали. Усецам как потръпвам и поглеждам голите си ръце и черната рокля, смачкана на поне хиляда места като старо лице, след това се обръщам, за да огледам бунгалото и да потърся храна и дрехи.

Бунгалото е било на Ерол Гарднър, а Ерол е бил пряк наследник на дядото на Алекс. Наследил го Маршъл Гарднър, бащата на Алекс, въпреки че двамата с госпожа Гарднър рядко идвали тук. Госпожа Гарднър не може да понася изолацията, насекомите и външната тоалетна. Най-вече външната тоалетна.

Навеждам се и надничам в шкафа под мивката, замахвам с ръка, за да събера посивяла паяжина. Мивката, шкафът и тоалетната с казанче навън сигурно са били добавени през петдесетте години от дядото на Алекс, Хенри — Ханк, както са му казвали. Дръжките на вратичките на шкафа са сребърни, кръгли, плотът е покрит с линолеум с цвят на мента. На рафта са поставени няколко стари консерви — плодове, боб, една с обелен етикет, и аз решавам да я пропусна. Откривам отварачка за консерви и няколко събрани, един господ знае откъде, прибора в заяло чекмедже и отварям консерва с праскови. Розово-оранжевите кръгчета плуват в копринен сироп като шамандури. Набождам едно с вилицата и го лапвам, а сокът покапва по брадичката ми. Оставам край мивката и оглеждам помещението. Бунгалото е за

сам човек, мебелите са малко: леглото е покрито с мек износен юрган в червено и бяло, стол, килнат на една страна гардероб и малка квадратна масичка, камина — ако може да се приеме за мебел — и библиотека с много малко книги. Колкото и да е странно, детска книжка за оцветяване е оставена отворена върху малката маса.

Гората навън е висока, надвиснала, но вътре в бунгалото е уютно, съвършено. Малкото пространство на старата къщичка, в която нищо не си отива с останалото — червен юрган, ментовозелен линолеум, огромни лъжици и малки ножове — вдъхва спокойствие. Тъкмо мястото за една съсипана, объркана, неугледна жена. Същата тази съсипана, объркана, неугледна жена може да стане невидима тук само като затвори очи и приложи номерата от детството.

Пристъпвам към гардероба, в който снощи в тъмното открих юргана. Замайващият лепкав мирис на нафталин изпълва въздуха, когато отварям вратата, и ми се струва, че той се килва още повече. Също както в шкафа под мивката, вътре няма много неща. Дъждобран на плетена закачалка, чифт огромни ботуши, сини гумени сандали. В едно чекмедже откривам зелено одеяло „Хъдсън Бей“ и колосани кремави чаршафи с пръснати по тях сиви петна; в друго е пъхнат вълнен мъжки пуловер на синьо райе с три кожени копчета, чорапи, които не са успели да разубедят опортюнистично настроен молец да похапне от тях, чифт много използвани градинарски ръкавици.

Взимам пуловера и го обличам. Вълната драска кожата ми, но поне ме стопля бързо. Поглеждам към дървения стол до малката маса и решавам да изнеса закуската си навън. Вратата скърца недоволено, когато се облягам на нея.

Идвала съм в бунгалото само няколко пъти. То се намира в малка крайбрежна гора, близо до Чъканът Драйв, между Сиатъл и Ванкувър. Най-близкото село се нарича Едисън, а аз го помня единствено заради Томас Едисън и защото на два пъти сме спирали там, за да прием кафе. Кафе и сладки от място, където приемаха единствено пари в брой. В момента копнея за глътка кафе.

Оглеждам сечището, което ми се струва спретнато, дори поддържано, макар да не мога да си представя, че това е дело на човек от семейство Гарднър. Алекс не е идвал от доста време, а пък брат му Даниъл е забол нос в учебниците в колежа. Ще става адвокат, за огромна радост на родителите си. Взирам се към дърветата и търся с

поглед мъжа от прозореца, но нито го виждам, нито го чувам. Настанявам се на един от столовете, поставям кутията и вилицата на подлакътника и се облягам назад.

Дърветата тук са гигантски, принуждават светлината да се лута и промъква сред тях, да заобикаля наперените стволове, за да докосне с лъчи покрива на бунгалото. Всички малки летящи нещица като семенца, песъчинки и дребни насекоми са се скупчили в светлите отблясъци. Въпреки светлината, в гората винаги е по-хладно, дърветата изсмукват по-голямата част от топлината на слънцето, преди то да се спусне на запад. Семейство Капуто открай време се оплакват от студа в тази страна, топлатата сицилианска кръв във вените им не понася вашингтонската влага и студ, но аз нямам нищо против.

Чувам, че по алеята приближава кола, и изпъвам гръб. Замислям се дали да не се шмугна в бунгалото, но ми се струва безсмислено; човекът, който дойде днес сутринта, вече знае, че съм тук. Звукът от уредба става по-силен, когато автомобилът приближава, и аз си казвам, че няма начин да е полицията. Най-сетне предницата на бял форд изниква пред мен и музиката неочаквано заглъхва. Млад мъж измъква високото си тяло от седалката зад волана.

— Франческа?

Гласът е същият като на Алекс. Дъхът ми засяда в гърлото.

— Даниъл?

Той се настанява до мен и прокарва ръка по лицето си.

Братът на Алекс изобщо не прилича на него. Даниъл прилича на баща им — кестенява коса и зеленикави очи, — докато Алекс прилича на майка си. Затова пък гласовете им са толкова подобни, че понякога ми е трудно да ги различа, когато говорим по телефона. Стана още по-зле с годините.

Даниъл ме поглежда, без да каже и дума, опипва с очи плетения пуловер и черната рокля отдолу. Когато се навежда към стъпалата ми, аз си спомням, че съм боса.

— Помислих си, че сигурно си тук — признава той.

— Загазила ли съм?

Той клати глава и се намества на стола.

— Задето избяга ли? Не бих казал.

Може и да не съм загазила според неговите критерии, но със сигурност знам, че татко и лелите се тревожат за мен. Поглеждам

консервата с праскови и си представям ужаса им. „Да закусваш с подобни неща! Моля те, миличка, сърчице мое, върни се у дома. Така ще залинееш“.

— Ти как разбра, че съм тук?

Даниъл свива рамене.

— Замислих се къде би отишъл Алекс. — Поглежда ме и аз забелязвам колко е изпито лицето му, колко тъмни са кръговете под очите му. — Ти защо дойде?

— Май по същата причина. Дори не се замислих. Просто трябваше да се махна. Така се озовах тук.

Той кима.

— Ами, да, то... — и той не може да изрече думата, — беше доста задушно. Тук е хубаво, нали?

И двамата се оглеждаме.

— Да, хубаво е — съгласявам се любезно. Даниъл винаги се е държал мило, но официално с мен. Спомням си как се запознахме. На колко беше тогава? На петнайсет ли? Свиреше на китара в мазето заедно с приятел и двамата с Алекс слязохме, хванати за ръце. Той погледна от единия към другия, след това към ръцете ни и лицето му поаленя.

Алекс прочисти гърло.

— Това е Франческа.

Спомням си, че грейнах заради начина, по който Алекс каза името ми, толкова сериозно. Все едно бях важна личност.

— Това е брат ми Даниъл — обясни той.

Даниъл продължаваше да ме зяпа. След това започна да заеква.

— Ти си от момичетата на семейство Капуто — каза го така, сякаш бях Първата дама.

— Да — потвърдих и той кимна, млъкна и стана червен като доматиите на татко.

Дори сега, години по-късно, Даниъл се чувства неловко, приседнал на ръба на стола, прегърбен. Хем е висок, хем не е достатъчно висок, сякаш се притеснява да не заеме повече място, отколкото заслужава. Никога не е бил самоуверен като Алекс. Опитвам се да измисля какво да го попитам, за какво да поговорим, но мисля единствено за Алекс. В смъртта си Алекс заема толкова много място, че имам чувството, че не остава място за нищо друго.

— Той ми липсва — подхвърля задавено Даниъл, когато мълчанието се проточва.

— И на мен ми липсва — отвърщам тихо.

— Не се сецям за нищо — за какво сме говорили или за начина, по който правеше това или онова. Хората ме питат кое ми липсва най-много. Не знам какво да им кажа. Всичко ми липсва. И как говореше, и това, че беше... просто беше себе си.

Кимам.

Даниъл си поема въздух.

— А къщата е различна, макар той да не живее там от цяла вечност.

— Сякаш във всяка стая има сянка.

— Точно така.

— Затова не мога да се прибера.

Даниъл ме поглежда.

— Той е навсякъде — отвърщам аз. — И навсякъде, и никъде. И в кухнята, и в хола, и в спалнята. Извинявай, но... в цялата стая е. Има една огромна купчина списания за сърфисти, които така и не изхвърли, непрекъснато падат и се разпиляват. Все му натяхвах да ги подреди или да ги изхвърли, а сега ми се иска цялата стая да е пълна с тях.

Даниъл мълчи.

— Извинявай — прошепвам.

— Не, разбирам. Понякога ми се иска да му кажа да се разкара. Махай се от главата ми. След това ми става криво, защото просто искам да се върне. Чувствам, че...

— Полудяваш — довършвам аз.

— Точно така, полудявам.

Даниъл мълчи, след това се пресяга и ме гали по ръката.

Свеждам поглед към ръката. Жестът е неестествен за него, но виждам, че се стареа. Оценявам, че не ми задава въпроси и не ми казва, че всичко ще се оправи. Знае, че светът се е променил и че няма начин да бъде поправен. Поемам си дълбоко дъх и се опитвам да не желая той да бъде Алекс, опитвам се да проявя благодарност, че той е Даниъл и е най-близкото до Алекс. Дори и мълчаливо, присъствието му най-много се доближава до това на Алекс. То е колкото утешително, толкова и мъчително.

— Той те обичаше — заявява убедено Даниъл.

Поглеждам го. Той отново се изчервява.

— Знам, че двамата бяхте заедно отдавна, че той невинаги казваше... искам да кажа, че това е характерно за семейството...

Извивам ръка под неговата.

— Знам.

— Може и да не го казваше непрекъснато...

— Казваше го достатъчно често.

— Освен това му трябваше много време, докато ти предложи да се ожениш... той... той...

— Всичко е наред — прекъсвам го аз. Даниъл ме поглежда загрижено. — Благодаря ти. Искам да кажа... Знам, че ме обичаше,

— Не исках да кажа...

— Щяхме да се женим.

— Да.

Сега, след като мълчанието настъпва, то отваря бездна между нас. Даниъл не посяга към мен, нито пък аз към него. Искане ми се да кажа *съпруга* със сигурност, точно както Даниъл казва *брат*.

— Взех назаем пуловера — изтъквам аз, за да сменя темата, след това кимам към прасковите. — И малко храна.

— Разбира се. Пуловерът беше на дядо. Алекс много го обичаше. Беше любимият на дядо — сигурно вече знаеш. — Даниъл се усмихва. — Дядо правеше всичко, облечен в този пуловер, включително ходеше и на риба... Не знам колко често го е прал.

Свивам рамене.

— Усещам единствено мириса на нафталин.

— Мама го е сложила. Тя ненавижда насекомите. Мога да ти донеса още дрехи — добавя той. — Ако си решила да останеш.

Макар да не мога да понеса мисълта, че трябва да се прибера у дома, все още не съм мислила дали да остана. Сега си представям лелите си в Сиатъл, все още в черни дрехи, раменете им, разтърсвани от ридания. Представям си как телефонът в апартамента ни звъни — шефката, приятелите на Алекс, братовчедите. Обяснения, съчувствие, съболезнования, които ми се струват чужди и празни.

Даниъл ме оглежда.

— Ще повикам някого — заявява той в опит да ми помогне. Свикнал е да бъде най-младият, оставя другите да правят планове вместо него, без него. Това е нещо ново. — Сестра ти...

— Бела ли? — Едва не избухвам в смях. Тя пък как ще ми помогне? Дори не съм сигурна къде е. Може би в Портланд, където живее, откакто напусна Сиатъл. Дори нямам телефонния ѝ номер. Освен това не можеш да разчиташ на Бела за нищичко. Дори да дойде на погребението на годеника ти. — Татко ще ми помогне — отвърщам. — Сигурен ли си, че няма проблем да остана тук?

Даниъл свива рамене.

— Никой не използва бунгалото.

— Не искам да...

Той ме прекъсва.

— Трябва да отида при мама. При нашите.

— Добре. Благодаря ти, Даниъл. Просто имам нужда от малко...

— Не мога да довърша изречението, а и той не настоява.

— Кажй — обаждам се аз. Той вдига поглед. — Би ли ми направил една услуга? Може ли да ме наричаш Франки. Чувствам се ужасно стара, когато ми казваш Франческа.

Той кима, но извърща очи.

— Разбира се.

Проследявам погледа му, но около нас няма нищо за гледане, единствено гора. Кедрй, ели, дръзка папрат, избуяла по повалени дървета. Малко птиче се полюшва на тънко клонче, което се превива като жица.

— Благодаря — повтарям аз. Задето дойде. Задето ме погали по ръката. Задето звучиш съвсем като Алекс, а това е колкото хубаво, толкова и болезнено.

Той кима отново.

— Няма проблем, Франки.

Той става и тръгва към колата, след това се обръща към мен.

— Ще позвъня на баща ти — обещава той, — и ще ти донеса дрехи. Вътре има бутилка газ — намери ли я вече? Има и походна печка.

Клатя глава.

— Ще я намеря. Върви. Майка ти ще се притеснява.

— Не искаш ли да ти оставя телефона си?

— Не.

Наблюдава ме дълго, преди да кимне.

Това е тя мъката: позволява ти да проявяваш инак, макар да знаеш, че е глупаво и непрактично. Хората се отнасят към теб деликатно, сякаш си фатално болен, и ти позволяват да се държиш неприемливо. С изключение на семейството ми, разбира се, клана Капуто, които, незнайно как и защо, започват да командват още повече и да разпитват по-настойчиво. Знам, че лелите ми ще се разстроят, че ме няма, но пък татко ще направи всичко по силите си, за да ги увери, че всичко е наред. Така са те тримата — леля Кони и леля Роза за нас с Бела — двете диктаторки, които знаят всичко, по-големите сестри; и Джузепе, нашият татко Джо, малкият брат, който успява да ги усмири. Той също се тревожи, но ми има доверие. Няма причина да е иначе. Лелите ще шушукат и за Бела — достатъчно високо, за да ги чуе татко, въпреки че ще се преструва, че не е така.

— Би ли се обадил веднага на татко — провиквам се след Даниъл.

— Направо ще отскоча дотам — уверява ме.

Той се свива зад волана и включва на задна. Гумите му се завъртат шумно. Вдига ръка и маха. Напомня ми на Алекс, когато тръгваше на работа.

Едва тогава си припомням човека на прозореца.

— Чакай!

Автомобилът намалява и спира. Даниъл показва глава през прозореца.

— Днес сутринта тук имаше един мъж... Каза, че съм била в чужда собственост. Щял да позвъни на родителите ти. Познаваш ли го?

Даниъл клати глава.

— Може мама да го е наела.

И двамата поглеждаме към бунгалото и почистеното сечище, бурените, на които не е позволено да задушат дървените стени.

— Ще питам мама — обещава той.

— Добре. — Отмествам пръсти и отстъпвам назад.

Той ме поглежда.

— Сигурна ли си, че...

— Ще се справя.

Той кима бавно, неспособен да повярва.

Когато подкарва, музиката гръмва, дъни толкова силно, сякаш иска да го задуши. Продължавам да я чувам дълго, след като колата се

скрива от погледа ми. След като си тръгва, отново ми става студено, сякаш край мен се е върнал старият призрак.

[1] Мъртва органична материя. — Бел.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Откривам походната печка в шкафа под мивката, забутана в дъното, покрита с прах.

Изправям се, правя наум списък с онова, което искам татко да събере. *Хавлиена кърпа, гъба, сапун*. Сега вече ми се струва, че имам цел. Оглеждам бунгалото отново и забелязвам неща, които при първия оглед съм пропуснала. Има малък калъп сапун, пожълтял, напукан, оставен на перваза на прозореца. Отворените страници на детската книжка са прилежно оцветени в неподходящи цветове. Пурпурно слънце, розов океан, оранжева трева, сякаш е в пламъци. Прокарвам пръсти по гърбовете на подредените книги. История на Втората световна война, няколко броя на „Рийдърс Дайджест“, четири „Сборник разкази за момчета“ от 1951, 1952, 1963 и 1966 година. Пръстите ми спират на „Швейцарското семейство Робинсън“ от Йохан Вис. Спомням си филма на Дисни. Изпипаната къщичка на дървото, красивите синове, елегантният начин, почти без усилия, по който се адаптираха към новата си съдба и самотата. Много харесвах филма. На кукичка на вратата е закачена пурпурна панделка за коса и аз посягам, за да вържа своята на опашка. Алекс ме харесваше с прибрана коса. Призракът се приближава към мен.

Пристъпвам към мивката и завъртам кранчето, поглеждам през прозореца, преди да дръпна ципа на роклята. Оставям я да се смъкне от раменете ми и да падне на пода, преди да разтъркам подмишници с мокрия сапун. Водата се разплисква по пода, докато се изплаквам, а след това плискам лицето си.

По бельо съм, когато забелязвам, че храстите навън мърдат. Присвивам очи и се питам дали е птица или животно. Мечка, може би. Не попитах Даниъл дали тук има мечки. Макар да обичам животните, помня, че като бяхме малки, Бела най-много се страхуваше от мечки. Бяхме гледали филм с мечка, в който тя раззина огромната си, пълна със слюнка уста, изрева и разтърси автомобил, пълен с хора, които се разпищяха. Бела така и не забрави сцената. В моменти, когато имах

желание да се проявявам като жестока по-голяма сестра, ѝ шепнех за мечката от филма и наблюдавах как пребледнява, а долната ѝ уста се разтреперва.

Сигурно е птица, може би катерица.

Вдигам роклята и на излизане от бунгалото вземам „Швейцарското семейство Робинсън“. Корицата е прашна. Вадя ботушите от гардероба, големи, хлабави, но поне ще бъда обута. След това, вместо да седна на един от столовете и да почета, аз се измъквам отзад, колкото е възможно по-тихо. Кедровите иглички имат лимонов аромат, когато се смачкват под огромните ботуши.

От дърво над мен се разнася шумолене. Застивам на място и усещам как сърцето ми блъска в гърдите, сякаш иска да се освободи от тялото ми. Вдигам очи и забелязвам стъпало. Малък, кафяв, бос крак. Птичка наблизко отлита с писък и разрошени пера.

Погледът ми проследява крака, който бързо се скрива зад раздвоения ствол. Заобикалям дървото, но така и не успявам да зърна собственика на стъпалото.

Прочиствам гърло.

— Ехо?

Следва шумолене.

— Ехо?

Появява се глава. Малка, с черна коса и очи, които сякаш принадлежат на животинче. Черни са и мигат непрекъснато. Въздъхвам облекчено. Решавам, че е момиче, на не повече от осем.

Пробвам отново.

— Здравсти.

Момиченцето ме зяпва.

— Моля те, внимавай там, горе.

Тя свива рамене. Оглежда роклята ми, ботушите, след това очите ѝ отново се плъзват към роклята. Преценява всичко.

— Не ми позволяват да говоря с непознати.

Сега вече познавам гласа. Същото дете, което викаше баща си тази сутрин. Оглеждам се, за да го видя, но сега май е дошла съвсем сама. Двете оставаме вгледани една в друга известно време. Тя е облечена в розова тениска с петно отпред, вероятно от сладолед, и жълт клин. И двете сме повече от рошави.

— Аз мога да свиря — хвали се тя.

— Нима?!

— Татко ме научи.

— Браво.

Не прекарвам много време с деца, освен с хлапетата на братовчедите ми, които са по-скоро като кученца, отколкото като деца — втурват се към теб от всички страни, ритат топки, които те фрасват право в пиццала, изпускат храна върху обувките ти.

— Ти можеш ли? — пита момиченцето.

— Да свиря ли?

Тя кима.

— Да, мога.

Тя ме наблюдава подозрително, затова подсвирвам кратко, но прозвучава нелепо и спирам. Момиченцето кима доволно. Слиза бързо на земята. Стига едва до гърдите ми, слаба е, с дълги крайници, къдриците ѝ са черни и немирни. Не се е ресала. Който и да се грижи за нея, не е като лелите ми, особено като леля Роза, която настоява панталоните да са изгладени, безупречни, а по бузите да няма и трохичка.

— Наблизо ли живееш? — питам аз.

— Аха.

— Съвсем наблизо ли?

Момиченцето мълчи, след това вирва брадичка.

— Ти защо си тук?

Въпросът е дързък, няма и следа от любезност. Мълча, преди да го избегна.

— Казвам се Франческа. Ами ти?

Момичето поглежда протегнатата ми длан, но не я поема. Аз отпускам ръка и се чувствам неловко. Тя се обляга на ствола на дървото, кракът ѝ потръпва, сякаш всеки момент ще избяга.

— Хюя — представя се тя.

— Здравей, Хюя. — Произнасям името ѝ бавно, за да произнеса правилно звука. Хюя.

— Това е птица.

— Така ли?

— От Нова Зеландия.

— Много интересно — отбелязвам аз.

— Мъртва птица. Вече не са останали такива.

Тя мига с черните си очи. Почти виждам лицето си отразено в тях. Брадичката ѝ е остра, челото голямо. Черните като нощ щръкнали къдрици ми напомнят за Бела като момиче.

— Казват ми Франки.

Хюя ме оглежда внимателно.

— Франки звучи по-добре.

Кимам. Права е.

— Защо си тук? — повтаря тя, този път по-мило.

Замислям се над отговора. Нещо свързано с Алекс.

Нещо за апартамента, в който все още се намират обувките на Алекс, а любимата му чаша е прибрана в шкафа. Просто не мога да отида в жилището ни, което сега изглежда прекалено малко, прекалено задръстено със спомени. Ще ѝ кажа, че имам нужда от пространство. *Измисли обяснение като за възрастен човек. Излъжи за ваканция.*

— Аз... просто... не се чувствам много добре.

Хюя мълчи, след това кимва. Изненадана съм, че това обяснение минава теста. Нова мисъл я кара да свие вежди. Погледът ѝ се насочва към книгата, плъзва по картинката на корицата: мъж в къща на дървото, без риза, с опърпан панталон, впил очи в хоризонта.

— Обичаш ли да четеш? — пита тя.

— Много.

— Тази книга ми се струва интересна.

— Гледала съм само филма — признавам аз.

Сред дърветата се разнася остро просвирване. Досега не бях чувала подобна птица. Хюя се врътва към звука. Изпъва гръб.

— Ако искаш, я вземи — започвам аз и подавам прашната книга, но тя клати глава.

— Трябва да вървя.

— Добре — отвърщам аз, безкрайно разочарована.

Хюя ми маха небрежно с ръка и аз отвърщам. Тя изчезва бързо, както се е появила, тялото ѝ се движи без усилие, сякаш цял живот е прекарала в гората.

Продължавам да гледам след нея, докато тя се стрелка през шубраците към нещо, което е привлякло вниманието ѝ, докато накрая жълтият клин се скрива.

Някъде наблизо има пътека, която води към океана. Замислям се над опасностите: може да се загубя, може да ме ухапе змия, може да

падна. Не ме е страх толкова от ухапване на змия и падане, колкото от призраците, скупчили се край водата.

Представям си как Хюя ме наблюдава с животинските си очи, след това хуква пред мен. „Хайде!“, може да се провикне тя, нещо средно между окуражаване и вой. Също като Бела е — не се страхува от рисковете, готова е да пробва всичко ново. Помня времето, когато Бела и Винченцо намериха въже, провиснало край потока, и се върнаха тържествуващи, с блеснали очи и мокри дрехи. Аз се страхувах толкова много, придържах се към правилата и ги следвах, а те, както сами казаха, бяха прекарвали „най-страхотния“ ден.

Това реши нещата. Проправям си пътя през дивата папрат, която перва голите ми крака, и се опитвам да открия малката пътека. Тя е тясна, скрита под папрат и гнили листа, но аз усещам отъпканата почва под тежките ботуши, по която са минавали поколения от синовете на семейство Гарднър.

Дъхът засяда в гърлото ми. Движа се бавно, предпазливо с огромните ботуши и вдигам полата си високо, за да я предпазя от бодливите храсти. Тук ме беше довел. Беше завързал очите ми, а аз стисках клепачи зад превръзката, но знаех, че сме в гората, ориентирах се по мириса и по звуците от птиците. Алекс стисна ръката ми; знаех, че се усмихва.

И сега се изкушавам да затворя очи, но знам, че е глупаво. Може да падна, а няма да има кой да ме поеме на ръце, да ме успокои. Оставам с отворени очи, не откъсвам поглед от пътеката, от време на време се вирам към наметалото от кедрови дървета и ели, извисили се над мен, протегнали клони едни към други, за да направят зелен гоблен в небето. Онзи ден бях в дънки; не усещах гората, храстите и драките се протягаха към мен, както сега. Усещах как Алекс стиска ръката ми, как сърцето ми препуска, аз тръпнех и усещах как ми прилошава. Алекс се разсмя, когато видя угриженото ми лице, предпазливите ми стъпки и аз му се скарах, задето е жесток, въпреки че бях замаяна от щастие. Това бе истината. Моментът бе настъпил.

Отворих очи и надникнах изпод превръзката, тъканта бе изтъняла под блясъка на слънчевата светлина. Наблюдавах широките му рамене и златна глава, русата коса отразяваше слънчевите лъчи, и се ухилих. Бяхме стигнали до малко сечище и равна, гладка скала. Зад

нея се виждаше океанът. Приличаше на красив копринен чаршаф, само за нас. Блестеше, когато Алекс махна превръзката.

— Никога не съм била тук — признах аз и гласът ми потрепери от нерви. Бях си представяла, че ще ме отведе на място, на което съм била. Може би в любимия ни ресторант или на върха, където се бяхме натискали много пъти като тийнейджъри. Но тук. Тук беше по-хубаво. Сърцето ми заблъска.

— Знам — отвърна той.

Разстла одеяло за пикник, за да седна, отвори раницата си и извади храна и бутилка шампанско. Надникнах в пластмасовите кутии и видях arancini^[1], дебели резени салам и зелени маслини.

Той се разсмя и сви рамене.

— Леля Роза.

Имаше и хляб, и ягоди. След като извади всичко, се настани на одеялото и въздъхна. И двамата знаехме какво следва. Имах чувството, че ще избухна.

Алекс облиза устни.

— Добре.

— Добре — повторих след него.

— Франческа.

Избухнах в смях. Той се изчерви и също се разсмя.

— Франки.

— Да.

— Обичам те.

В гърлото ми се събра буца и аз не можах да издам и звук.

— Преживели сме много заедно. Минаха... години и ето ни тук, само двамата, мила. На това специално място. Не искам да продължавам без теб. Не знам кой ще бъда без теб. Двамата с теб сме свършени заедно. Ти си била винаги зад гърба ми. И си толкова добра. С мен.

Гласът му потрепна малко на последното изречение. Аз се протегнах и докоснах ръката му, но той я отдръпна и бръкна в джоба си. Имах чувството, че сърцето ми ще изскочи през устата. Алекс коленичи, стиснал кутийка в ръка. Притиснах ръце към устата си, трябваше да задържа сърцето си в гърдите, накарах ума си да запомни подробностите, макар те да се опитваха да ми се изплъзнат.

— Ще ми окажеш ли честта...

Разплаках се.

Алекс отвори кутийката и аз видях пръстена си. Блестеше.

— Да станеш моя съпруга?

Отпуснах се в прегръдката му, кимнах и разцелувах лицето му.

— Да?

— Да!

Когато се търкулнахме заедно на одеялото, през смях и плач, и аз си помислих, че е точно както става във филмите, Алекс ме целуна по косата, по клепачите и по бузите. Притиснах се към него. По лицето ми се затъркаляха сълзи.

Изправихме се и той плъзна пръстена на пръста ми. Едва тогава го видях добре.

— О, съвършен е! Наистина е съвършен.

Пръстен от бяло злато, като на мама и баба. Диамантът беше овален, а около него като малки звезди блестяха диамантени люспички. Семпъл и елегантен. Бях чакала толкова време и толкова търпеливо да ми предложи, да получа този символ на пръста си. Сърцето ми тръпнеше, исках да се разсмея. Имам чувството, че бях облекчена. Чаках с нетърпение този момент, тази минута, този час, този ден, а сега ми се искаше да продължат вечно. Завъртях пръстена, диамантът намигна и заблестя.

— Наистина ли? — попита той.

— Наистина.

Спирам и поглеждам пръста си. Наистина ли се беше случило? Миналото лято ли? На това място ли? Да не би да съм сънувала? Може пък да съм гледала тази сцена в някой филм.

Поемам си дълбоко дъх. Чувам плисъка на океана в далечината и накъсаните викове на чайки. Дърветата стават по-редки, сякаш знаят, че скоро ще бъдат нежелани, почвата е твърде солена и вятърът твърде силен. Почвата под краката ми е скалиста на места. Оставам на място, като вледенена. Доста по-напред, на пътеката, за момент ми се струва, че виждам фигура. Човек в дънки и шапка. Твърде слаб е, за да е мъж. Да не би да съм аз, друга аз, която се връща от скалите и водата, аз от миналото и настоящето.

Бризът ме намира. Носи мириса на сол и желязо. Също като кръв. Стомахът ми се надига.

Ако повървя още няколко минути, океанът ще бъде в краката ми, бурен, син. Някъде в него, сгушен в тъмно, студено място, се е притаил призракът на Алекс. Руса коса се стеле в мастилената вода, очите му не виждат. Искаше ми се годежът да продължи вечно. Та той беше чудесното начало на нещо толкова прекрасно. Гаджета от деца се обвързваха завинаги. Това беше вълшебна приказка. Беше нашата вълшебна приказка, съвършена приказка. Сега наистина щях да бъда сгодена завинаги! Никога нямаше да се омъжа за Алекс. И в нищо не виждам смисъл.

Обръщам се и хуквам. Тичам отново, както направих на панихидата.

Спъвам се в огромните ботуши и падам на твърдата земя. По полата на роклята полепва пръст, тъмна, прашна, прилича на какао, носи мускусна, остра миризма. Коленете ме болят, кожата ми е обелена, кървя. Изправям се и се разплаквам от болка, от мъка, че съм паднала, самата аз не съм сигурна защо. Сълзите се смесват с почвата, докато се опитвам да я почистя с мръсните си пръсти. Продължавам да се тътря, виковете ми отекуват в гората, където въздухът става похладен, а дърветата отново се привеждат над мен, готови да ме дарят със спокойствие. Шшш, шшш, шшш повтарят листата им.

Гневът се надига в мен. Мразя океана, задето ми е отнел онова, което е по право мое, мразя себе си, задето съм повярвала, че всичко може да продължи завинаги.

Каква глупачка бях!

Папратта първа олющените ми колене и аз усещам странно удоволствие, че болката отвътре намира отражение и отвън. Риданията ми са разтърсващи, накъсани, когато завивам и виждам, че малкото бунгало ме очаква. Забавям крачка и забързвам, куцам малко, но дишам по-спокойно. Сега вече съм в безопасност.

На стъпалото пред входната врата, под стрехите, е седнала жена в дълга пола. Прегърнала е колене, стъпалата в сандали едва се показват изпод тъканта на полата. Носи много гривни и тениска без ръкави. Вдига глава, обсипана с небрежни, тъмни къдрици, крайчетата, боядисани в канелен цвят, и ми се усмихва предпазливо.

Бела.

[1] Пържени оризови топчета с моцарела (ит.). — Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато сестра ми замина, косата ѝ беше дълга, черна, с пурпурни оттенъци, крайчетата изпръхнали, цъфнали. Беше с черна очна линия, толкова дебела, сякаш някой беше насинил окото ѝ. Скоро преди това си беше пробила носа и той беше зачервен, инфектиран от пробождането. По онова време все още живеех у дома, преди по-малко от година бях постъпила на първата си работа. С първия чек си бях купила костюм. Късо сиво сако, вталено, в комплект с пола. Алекс каза, че бил страшно секси. Искаше ми се да го нося всеки ден.

Вечерта, когато Бела замина, тя се вмъкна в стаята ми много късно. Бях затворила очи, но не спях. По онова време ми беше писнало от нея. Беше ми дошло до гуша от номерата ѝ, от тревогите, които причиняваше на татко. Неприятностите я следваха като сянка. Също като улична котка, тя знаеше, че не бива да ѝ обръща внимание, но така и не можеше да се сдържи. Вече бе отстранена от гимназията, задето преди абитуриентския бал отишла на парти, където всички се развилнели; едно от момчетата бе откарано в болница с алкохолно отравяне, за което писаха дори в местния вестник. Беше ѝ забранено да влиза в близкия магазин, защото беше откраднала червило, а татко намери марихуана в стаята ѝ. След това взе колата на татко и я заби в телефонен стълб. Нямаше пострадали, поне не много, слава богу. Полицаяте дойдоха у нас, включили червените и сините светлини, за да ни съобщят, че колата е зарязана смазана, и татко излъга — не се случваше за пръв път, със сигурност нямаше да е за последен — за да защити малкото си момиченце. Много я мразех тогава, защото татко излъга заради нея. Той каза на полицията, че няма представа кой е шофирал, че колата сигурно е била взета от някой, решил да се повози. Беше пребледнял, докато обясняваше; имаше болнав вид. Всички, включително и полицаяте, се бяха досетили, че прикрива Бела.

Двете с нея бяхме станали коренно различни; направо не беше за вярване, че сме с еднакви гени. Аз не исках живот като нейния.

Изобщо не исках да е около мен, сякаш се страхувах, че има опасност да прихвана онова, което тя разпространява.

— Франки? — прошепна Бела, когато се вмъкна в тъмната ми стая.

Пробва отново.

— Soru?

Гласът ѝ се плъзна в мрака като ярка, усукана панделка.

Силуетът ѝ приседна на крайчеца на леглото ми. Приличаше на палатка, пухкавата ѝ коса падаше до раменете, дебелото яке стигаше до юргана ми. Достатъчно бе да погледна фигурата ѝ, без дори да виждам нелепо почернените очи, извитите малки кучешки зъби, дребните ръце е изгризани нокти, белегът до веждата, останал от времето, когато падна от дървото, на което не трябваше да се качва, за да полудея. Искаше ми се да ѝ кажа да ме остави на мира. Да върви да си ляга. Да се разкара.

Нямах представа, че прави тъкмо това, че на поляната отпред я чака пълен сак и някой с автомобил. Тя дори не беше завършила гимназия, все още беше непълнолетна, дете, въпреки че се забъркваше в неприятности като за възрастен.

Чух я да кашля леко, усетих как става от юргана. Не казах нищо. Тя пристъпи по-близо и аз затворих отново очи, а след това усетих, че излиза от стаята.

— Франки?

Жената — непознатата — на стълбите се изправи и аз си припомням колко е висока Бела. Висока и красива, особено подстригана. Оглеждам я, сякаш е родена от въображението ми. Тя ми се усмихва предпазливо и аз забелязвам, че пиърсингът на носа е все още на мястото си. Малък камък с цвят на смарагд е боднат на дясната ноздра. Искам да се разкара от стъпалата ми.

— Какво търсиш тук?

— Франки. — Гласът ѝ е тих, овладян.

Татенце... може ли да ми дадеш назаем десет долара? Ще ходя на кино. Татенце... Ще ме закараш ли до Валъри? Франки... ще облека полата ти... почти не я носиш...

— Какво търсиш тук? — питам строго. Искам да се махне от прага, но тя не помръдва, стои в дългата си пола и красива коса.

Вдигам ръка към собствената си коса, сплъстена, вързана на опашка. Кракът ми пулсира от коляното надолу.

Бела свежда поглед, сякаш е прочела мислите ми.

— Наранила си се.

— Не е твоя работа. — Говоря остро, отсечено. Присъствието на Бела винаги извиква най-лошото у мен.

— Може да имам нещо в колата. — Тя се обръща към лимоненожълтия датсун, паркиран близо до бунгалото. Боята се бели, сякаш щурец се опитва да се изтръгне от какавидата си. Спряла е върху храсти, смачкала е тиарелата.

— Не ми трябва помощта ти — заявявам аз.

— Франки, аз...

Отново същият глас. Искам да го избия от нея.

— Защо си... Кой ти каза, че съм тук?

Бела свежда поглед.

— Даниъл Гарднър дойде вкъщи.

— Вкъщи ли... при татко ли си била?

— Казах му, че ще дойда да те видя. Нося храна в колата.

При мисълта, че Бела е дошла вместо татко — татко, който щеше да ми донесе подходящи дрехи и кафе, любимата ми храна, дори две книги — пламвам и всичко ме засърбява.

— При татко ли си отседнала?

— Само за...

— Откога?

— От вчера. Аз...

Вчера, денят на погребението. Ковчегът, толкова невъзможно лъскав, блестящ, че изглеждаше мокър. Четиримата, които носеха ковчега, възрастни мъже, Даниъл, приятелят на Алекс Джейсън, които преглъщаха сълзите, лицата им бледи и разкривени от мъка. Черната дупка в земята. Сандвичите с краставица.

— Вчера. Да. Вчера го погребяхме, Бела.

Тя свежда поглед в краката си, в сандалите с цвят на кестен, в сребърната халка на втория пръст.

— Франки...

Сега вече гласът ѝ е изтънял, едва се чува.

— Да? — сопвам се аз. — Какво... Франки?

— Аз... много съжалявам...

— Съжаляваш, че не дойде ли? Съжаляваш, че никога те няма ли? — Гласът ми се надига; не мога да го контролирам. — Съжаляваш, че така и не отговори на поканата за сватбата ли? Сватбата на собствената ти сестра! Съжаляваш, че Алекс...

Не успявам да довърша. Клатя глава, облизвам сухите си устни. Бузите ми горят; имам чувството, че цялата съм пламнала.

— Франки, не съм и помислила, че ти... Погребения...

— Разкарай се от прага ми.

Тя мига. След това слиза от стъпалото и се отдръпва от пътя ми.

Ключът се плъзва в ключалката. Чувам я, че кашля, както и в нощта, когато замина. Тихо, любезно прокашляне, за да прочисти гърлото си. За да спре сълзите да не закапят. Аз обаче не я поглеждам.

— Тръгвай си, Бела.

Отварям вратата, пъхвам се вътре и затварям с такъв замах, че тя се трясва и разтърсва рамката.

Бела не си тръгва, докато светлината не започва да угасва. Сядам на леглото върху дюшека на бабуни и започвам да чета „Швейцарското семейство Робинсън“, ала не виждам и дума, чакам да чуя, че пали двигателя на автомобила си. Не отивам до прозореца, не излизам до тоалетната, просто чакам, неспокойно, вътре в тъмното бунгало, припомням си всички начини, по които ме е наранявала и разочаровала. Горещо ми е, нервна съм, почти без дъх. Луда съм.

Понякога се треса от яд, когато си спомням всичко, което Бела ми е причинила. А събитията могат да бъдат изопачени, разгледани и премислени от най-различни ъгли. Стават остри и многостранни като диаманта на годежен пръстен.

На първо място са нещата, които е съсипала още по времето, когато беше малка, докато започне да разбира какво прави. Счупената дръжка на чашата ми от кръщенето; остриганата коса на любимата ми Барби; нейното име, написано с разкривен почерк, в синьо, в една от книжките ми; тениски, изцапани с трева; обувки, разтегнати от по-големите ѝ стъпала; обеци с изчоплени камъни. Нямахше случай да вземе нещо назаем, без да го развали или изгуби, и затова аз престанах

да си давам нещата и пазех всичко мое. „Тя ме превърна в стисната и дребнава“, мисля си, кипвам и стискам зъби. Вината е изцяло нейна, а изобщо не ѝ пука.

Насилвам се да прочета за корабокрушението и за семейство Робинсън, които са вече на брега и търсят начини за оцеляване. Старая се да се потопя в думите, да престана да мисля за сестра си.

Не става въпрос единствено за счупените неща. Не можеш да имаш доверие на казаното от Бела. Обещава да бъде някъде, след това забравя. Закъснява, винаги закъснява. Не стига, че е закъсняла, ами се залива от смях, сякаш е супер, че си я чакал в студа или дъжда. Не се интересува от живота на друг, освен от своя, не я грижа за времето на когото и да било. Интересува я единствено *нейният* живот, а понякога дори той е без значение. Грижа я е за покани за партита в последния момент, за момчето, което целува, последното, разбира се, което е различно от предишното, но всъщност е същото, и пуши цигари, и разбира от музика, и пие алкохол направо от бутилката, увита в амбалажна хартия. Все едно това е нещо готино, все едно той не прилича на нехранимайко.

Зарадвах се, когато замина преди пет години, а през годините се връщаше все по-рядко. Дори да бе съществувала някаква близост между нас като деца, след това пътищата ни поеха в противоположни посоки. Нейният път, животът ѝ, бяха толкова далече от мен, че тя ми се струваше все по-чужда с напредването на времето. Само че аз все още ѝ се сърдя; гневът така и не се стопи. В момента дори съм ѝ посърдита от когато и да било.

Татко трябваше да отиде до апартамента. Трябваше да намери нещата, с които обикновено се обличам: дънки и къси панталони, тениски, зелената ми жилетка, гуменки. Трябваше да ми пригответи пижамата, която е сгъната и пхната под възглавницата, да вземе четката ми за зъби от чашата в банята. Ако имаше отворена книга на нощното шкафче, щеше да вземе и нея. Татко щеше да се сети и за памучното бельо, и чорапите, свити на топки. Щеше да ми донесе и пощата, и лосион против слънце, просто за всеки случай. Щеше да затвори вратата на гардероба от страната на Алекс, която винаги зееше, и се виждаха ризите на Алекс на закачалките, спретнато подредени. Щеше да спре, да си поеме въздух и да се постарее да не плаче, защото

и той обичаше Алекс. Защото аз го обичах. Защото Алекс бе направил дъщеря му щастлива.

Опитвам се да не заплача.

Налагам си да не отворя вратата и да не се разкрещя на сестра си да се махне, да престане да ми съсипва живота, защото знам, че това не е вярно. Много по-лесно ми е да мразя нея, отколкото Господ. Трудно е да мразя безликото, безразлично, жестоко провидение, което полага млади мъже във водни гробове и облича съвсем млади жени в траурни рокли.

Навън се разнася шумолене, точно пред вратата, и тялото ми се напряга. Дишането ми става по-бързо, сърцето ми препуска, кръвта и гневът пулсират във вените ми. Чувам тихо прокашляне, което ме докарва до бяс, сякаш е ругатня, жестока подигравка.

„Остави ме на мира!“, искам да изкрещя, защото предпочитам да си остана сърдита и потънала в мълчание.

Бела е дивата, самоотвержена сестра, която не се замисля за нищо. Ако аз съм жестока, то вината е нейна, и ако съм жестока, то ще бъде елегантно жестока.

Счупени неща, стъпкани обещания... а след това идва и най-лошото.

Наблюдавах. Видях всичко. Гледах партито отстрани, годежното парти на братовчедката Кристина, в полумрака, също както сега. Бяха се събрали много хора: имаше представители на семейство Капуто почти докъдето стига погледът, имаше дори представители от семейството на мама; сицилианци и калабрийци, и други, които се наричаха просто американци. Чернокоси глави, развързани езици спореха по начини, по които са в състояние да спорят единствено хора, които се обичат истински. Двама души могат да минат незабелязани в такава тълпа, сред шума. Двама, които си говорят над хартиените чинии, стиснали пластмасови вилици в ръка. Устните на Бела са кървавочервени, дългата ѝ коса се стеле по раменете, свободната ѝ ръка е пъхната под бедрото, очите са като на сърна. Лицето на тийнейджърка се е запечатало в спомените ми, когато тя се привежда...

— Франки?

Гласът ѝ долита покрай пантите на вратата. Всички мускули в тялото ми се напрягат.

— Франки?

Чакам. Вратата не е заключена. Ако я отвори, ще изкрещя. Ще я замеря с книгата и ще изкрещя всички неща, които съм таила години наред. Ще избълвам всички отровни, грозни неща, ще разкрия истината. Няма да млъкна, докато гласът ми не пресипне, докато у мен не остане абсолютно нищо.

Не откъсвам поглед от дръжката на вратата, сякаш се опитвам да ѝ наложа със силата на волята си да влезе. *Само смей!*

Тя обаче не отваря вратата. Повече не ме вика, не натиска дръжката. Чувам шумоленето на кашона на предното стъпало, как тя въздиша, после хрущенето на чакъл и листа, когато отива към колата. Чувам я да отваря врата, след това затваря отново и най-сетне, наистина, най-сетне включва двигателя.

Едва когато бръмченето на мотора заглъхва, аз ставам и отварям вратата. На светлината на залеза виждам огромен кашон от плодове. В него се виждат консерви, усещам аромата на кафе, виждам пижамата си, сгъната спретнато върху купчина дрехи.

Вдигам кашона и го пренасям в бунгалото, преглеждам какво има вътре. Тениски и дънки, чифт обувки, пуловер. Пощенски пликове, в които сигурно има сметки, на които не обръщам никакво внимание. Кутии в розово и синьо. Arancini, домашните наденички на чичо Марио, cotolette^[1] в алуминиево фолио, плик с ябълки, нарязано сирене проволоне, друг плик с половин хляб. Все остатъци от панихидата. Няма сандвичи с краставица. Канолите на леля Роза. Сребърната ми кафеварка и смяно кафе. Всичко е внимателно подредено в големия кашон, също като пъзел. Разпръсвам всичко върху леглото и то заприличва на леглото на Бела по Коледа. Аз винаги вадех всеки подарък от чорапа си бавно и подреждах всичко в спретнати купчинки, за да удължа радостното очакване. Ако пък трябва да сме честни, правех го, за да дразня сестра си. Тя толкова се дразнеше, че съм подредена, от бавните ми като на костенурка движения, че това за мен беше поредният подарък.

Преобличам се в дънки и тениска, слагам си чисто бельо и чорапи. Истинско облекчение е да се отърва от черната рокля. Смачквам я на топка и я натъпквам в най-горното чекмедже на

гардероба. Пъхвам останалите дрехи и гуменките до мъжките ботуши, а храната и кафеварката поставям на плота до мивката. Оставям пликите в кашона. Няма нито четка за зъби, нито паста за зъби. Прокарвам език по зъбите и усещам, че са лигави и мръсни. Не помня някога да не съм ги мила повече от дванайсет часа.

Измивам си ръцете и сядам на малката маса, захващам едно arancini, все още съхранило част от топлината си, и се питам кой от роднините ги е правил. Оризът е лепкав, плънката — солена, с вкус на сирене. Облизвам пръсти, след това сгъвам резени проволоне в устата си. Това е типичната за татко и за лелите храна. Храна, която ми носи спокойствие.

След това откривам фенерче, което може да се използва и като висяща лампа, и го закачвам така, че бунгалото да светне, докато слънцето залязва, погълнато от гората. Скоро ще се разнесат звуците на нощта. Бухали; същества, тръгнали на лов, за да изхранят пернатите си семейства. Притискам силно капациите на кутиите с храна и ги прибирам в найлоновия плик, а после връзвам дръжките.

Свивам се на леглото с книгата, придърпвам колене към гърдите си и усещам, че стомахът ми е пълен. Като дете четях почти всичко — обяви, рецепти върху пакети храна, стари, скъсани италиански вестници, постлани в шкафовете. Не всички думи ми бяха познати, но аз проследявах с пръст звучните гласни, опитвах как звучат шепнешком. Открай време съм влюбена в думите. Един от най-ранните ми спомени е как мама ми чете, запъва се с английския, той звучи неестествено, стъклено, когато тя изговаря думите, а после ме целува по косата. Имам много малко спомени за нея и те са най-ценните. Тогава бяха спокойни времена, пълни с обич и думи.

Елизабет, майката от „Швейцарското семейство Робинсън“, ми напомня за лелите. Открити и изобретателни, въоръжени с готварски умения, с чиято помощ да преобразят всяко островно животно във вечеря. Бедствията не са в състояние да ги отчаят.

С настъпването на мрака бухалите започват да се провикват, сякаш жалеят, и аз оставям книгата. Протягам ръка, за да изключи фенера, и си лягам както съм с дрехите. Едва сега тялото ми започва да копнее. Разбирам, че мъката може много да прилича на глад. Тя носи зашеметяваща болка.

Тъй като съм расла в дом на италианци, рядко ми се е случвало да изпитвам глад. Може би италианците знаят, че гладът много прилича на тъгата. Те знаят, че за да обичаш някого, трябва да го направиш щастлив, което пък означава да е добре нахранен. Алекс често се оплакваше, че изяждаме огромни количества храна на семейните вечери. Той получаваше киселини от мазните салами и меките, топли polpette^[2]. Не разбираше защо се тръшкаме чак толкова за тайната рецепта на баба за pasta al forno^[3], приготвена с кюфтета, сирене и яйца. Той не можеше да повярва, че ядем октопод и заек, а понякога, главно по-възрастните членове на семейството, свински крака. Хранехме го само с артишок, макарони, капоната^[4], направена с пипер и карфиол, и домати, докато братовчедите ни обсъждаха закуски в Сицилия — шоколадова гранита или сладолед в бриош. След вечеря татко караше Алекс да отиде с него и с чичовците ни за affogato, ванилов сладолед, залят с черно като нощта еспресо. Алекс винаги ме поглеждаше нещастно, когато тръгваше с тях. *Прекалено много храна!* Всъщност искаше да каже: *прекалено много любов!* Не беше свикнал с подобно нещо. Хората от семейството му бяха резервирани, понякога сякаш се срамуваха от силните чувства — да плачат, да се прегръщат и да се смеят високо. Това им беше чуждо. Нашето семейство беше тъкмо обратното — любовта се лееше в най-различни форми. Тя беше във формата на храна, на критика или на сълзи, които леля Роза лееше непрекъснато. Любовта се забелязваше в прокарването на четката през косата или когато леля Кони плюеше на някоя салфетка, за да избърше нещо от бузата ти, или когато някой вдигнеше ръце, щом влезеш в стаята... в жарките прегръдки, в съветите, които нямаш никакво желание да чуеш. Независимо от формата, получаваше любов — както ставаше и с купите паста — в огромни количества. По много.

Копнея за Алекс, сякаш съм измъчена от дълго гладуване. Искам си живота такъв, какъвто беше. Без объркване, без чувство на вина и без мъка. Болката ми вече е прескочила лекия дискомфорт, преминала е точката на раздразнение.

Напоследък в тези странни дни често се усещам, че редя молитви. Те започват с „Моля те, Господи“ и изглежда не свършват. „Моля те“ е всичко, което мога да поискам, защото останалото е прекалено трудно. „Върни ми го. Върни времето назад. Оправи нещата. Нека всичко стане отново нормално“. Това са все невъзможни

неща, за които молитвите няма как да помогнат. Няма светец, който да отговаря за това. Същата работа, както когато леля Кони не може да си намери чантата и се моли на свети Антоний. Различно е обаче, когато ни чака дълго пътуване с автомобил и татко шепне молитва към Девата, притиснал пръсти към медальона на свети Кристофър на врата си. Вместо това аз редя единствено „Моля те... моля те... моля те...“ Затварям очи и не помръдвам нито един мускул, докато отправям невъзможната си молба отново и отново. Сякаш, като притихнеш и затвориш очи, може да се получи.

Също както и гладът, мъката завзема ума ми, изпълва стомаха и сърцето ми с... нищо. Давя се в нищото. В празнота. В самота. Препъвам се през дълбоката горска тъмнина, за да намеря вързания плик, и се опитвам да напипам една от безценните кутии на леля Роза. Отварям съвсем малко и напипвам с върховете на пръстите си поръсените с пудра захар каноли. Вдигам един към устата си, захвапвам хрупкавото тесто чак до сладката рикота, пълна с нарязан шамфъстък. Канолите имат вкус на дома. Само че от това не ми става по-добре.

„Обичах го — ми се иска да кажа. — И той ме обичаше“. Наистина ме обичаше. Знам го.

Как само ми се иска всичко да е каквото си беше. Простичко. Простичко и цяло.

След като ходих до външната тоалетна, заставам пред мивката и обтривам тялото си с мокра кърпа. Копнея за вана, въпреки че не е студено. Сънувах огромната вана на крачета, която щяхме да си купим, когато си имаме собствена къща. Четири стаи — достатъчни за нас, две деца и кабинет. Искрах вана, в която да мога да се потопя. Достатъчно дълбока и дълга, за да побере и двамата. Алекс обичаше да е във вода. Той беше истинска риба, така ми каза веднъж майка му, неестествено замислена след три джина с тоник.

След абитуриентския бал двамата с Алекс се изкъпахме заедно.

Казах на татко, че ще остана у Анджела, а пък Алекс каза на майка си, че приятелят му Боби е поканил момчешка компания. Неговата история беше поне отчасти истина. Събрахме спестените си пари и си взехме стая в мотел. Бяхме обсъждали това месеци наред. Почти не помня самия абитуриентски бал, защото непрекъснато

мислех за мотела и как ще остана с Алекс през цялата нощ, и няма да се налага да се сбогуваме. Знаех, че същата нощ ще се любим. Бяхме обсъдили и този въпрос. Момиче от класа ми, Джанет Лонгхърст, ми беше признала, че била изгубила девствеността си на парти, организирано от колежанин. Че кой би искал да изгуби девствеността си по този начин? С колежанче, което няма да видиш никога повече. Поне аз не исках. Исках да се случи с Алекс, защото щеше да е нежно, истинско и прекрасно. Исках да бъда с Алекс до края на живота си. През всяка една минута от безкрайно дългия абитуриентски бал мислех как ще се събудя в прегръдките му. А пък когато ме погледна така, сякаш виждаше какво се крие под балната ми рокля, усетих как по гръбнака ми минават електрически вълни.

Тръгнахме си от бала, хванати за ръце, без да обръщаме внимание на шеговитите подмятания на приятелите му.

Някой беше закачил консервени кутии за автомобила на баща му, сякаш бяхме младоженци. Около километър и половина по-надолу по пътя, както бях в дългата синя рокля, на токчета, аз слязох и ги развързах. Покрай нас профучаваха автомобили, надуваха клаксоните, момчетата висяха през прозорците, подсвирваха и отминаваха. Алекс протегна ръка през прозореца и им показа среден пръст, но през всичкото време беше ухилен; и двамата бяхме засмени.

Когато се регистрирахме в мотела, той заговори с рецепциониста с дебел глас. Аз стисках ръката му толкова силно, че се страхувах да не изпищя.

Алекс отключи вратата на стаята и ме пусна да вляза първа. Мокетът беше в мекосиньо, леглото, застлано в износена кувертюра е флорални мотиви, които накараха Алекс да прихне.

— Баба е обзавела тази стая.

Аз пуснах щорите и се втурнах в прегръдката му, тръпнеща в очакване да усетя устните му. Целувахме се, докато лицето не ме заболя.

Бяхме се отпуснали върху синия мокет, роклята ми беше набрана на бедрата, когато Алекс се отдръпна, леко задъхан.

— Чакай.

— Да чакам ли?

— Имам нещо. — Посегна към раницата, която беше донесъл от колата, и дръпна ципа на предния джоб. Оттам изпаднаха чаени свещи.

Той извади две шепи, след това порови още малко и извади черна запалка. Щракна и изви вежди към мен. — Ела с мен.

Пригладих роклята си, изправих се и го последвах в банята. Вътре имаше дълга флуоресцентна крушка. Имаше вана и ръчен душ, малка мивка е огледало. Забелязах, че червилото ми се е размазало около устата, а пъпката на челото, която бях замазала с коректор, беше заприличала на буца. Избърсах червилото с опакото на ръката, преди Алекс да изгаси лампата. Той запали свещите една по една и ги подреди около ваната. Аз събрах найлоновата завеса — също с флорални мотиви и със сиви петна мухъл отдолу — и я заметнах върху релсата, преди да завъртя кранчетата.

Пламъчетата на свещите затрепкаха над водата, която се изливаше във ваната, и аз престанах да забелязвам протрития линолеум и изпочупените плочки. Бяхме само ние двамата с Алекс, течащата вода и десетките малки пламъчета, които танцуваха над свещите.

Спрях кранчетата, докато Алекс палеше последната свещ и я поставяше на ръба на мивката. След това той пристъпи към мен, застана толкова близо, че усетих дъха му до бузата си.

— Здравей, любима.

— Здравей.

Гласът ми прозвуча дълбок и нежен.

Той пхна пръст под презрамката на роклята ми и я смъкна от рамото. Целуна ме по врата. След това стори същото и с другата презрамка. Обърна ме и започна да обсипва с целувки врата ми. Сякаш прокарваше перце по кожата ми. Невероятно. Възбуждащо. Имах чувството, че стаята се върти.

Чух как ципът се спуска, усетих как роклята става хлабава и въздъхнах, докато се смъкваше. Ръцете му се плъзнаха към гърдите, досега скрити под плата. Дланите му ме притиснаха, докоснаха зърната ми, накараха ме да простена. Той ме притисна към себе си и аз го усетих през взетия назаем панталон. Извих ръка назад и се заех с колана му. Той свали ръцете ми, за да се справи сам, и аз чух как панталонът се смъква на пода, върху роклята ми. Обърнах се и поех лицето му между дланите си, а след това го привлякох към себе си и го целунах страстно.

Моят Алекс.

Той беше по риза, вратовръзка, чорапи и белъо. Дръпнах вратовръзката, а той разкопча ризата, сякаш проклетата дреха гореше. Гърдите ми се отриха в неговите и той изстена, докато се целувахме. Свали бикините ми, след това коленичи, за да ги смъкне по краката. Аз се измъкнах от тях, докато притискаше лице към мен. Досега не бях изпитвала подобно нещо. Имах чувството, че цялото ми тяло се разпада, а след това се озовах върху него, а той се отпусна под мен на пода от линолеум и нищо повече не ни интересуваше.

Белъото му не искаше да се махне. Той се поизправи и успя да го смъкне, след това заопипва пода, докато не намери малко пакетче. Наблюдавах го, докато си слага презерватива с разтреперани ръце, но се справи бързо, сякаш се беше упражнявал.

И двамата спряхме, все едно подът пропадеше. Това бе моментът, за който мислехме толкова отдавна, който бяхме планирали. Стаята отново беше на фокус; чаени свещи като хиляди слънца, бели пламъчета трепкаха около нас. Алекс беше в сянката на ваната, лицето му поруменяло, очите ококорени.

Той влезе бавно в мен, съвсем бавно. Болеше, но не чак толкова, колкото Джанет Лонгхърст беше казала, а след това стана хубаво. Беше още по-хубаво, защото Алекс стенеше и повтаряше:

— Обичам те. О, господи, обичам те! О, господи!

Мигах бързо-бързо в мрака, обръщах внимание на всяко усещане. Коленете ми бяха на линолеума, хладният въздух драскаше зърната ми, Алекс заби върховете на пръстите си в бедрата ми.

Стисна ханша ми и ме залюля, докато не схванах ритъма, а той продължи да навлиза все по-навътре в мен. Правеше го все по-бързо и по-бързо.

— О, Франки...

Цялото му тяло се стегна, дъхът му застина в гърлото, отметна глава назад и после се отпусна.

Легнах върху него, кожата ми се притискаше в неговата и той ме целуна по челото.

— Добре ли беше? — прошепнах.

— Да, господи, да! — Последва нова целувка. Притискаше ме към себе си, прегърнал ме през голия гръб.

— Ти... добре ли си?

— Да. Да. Добре съм.

Целунах го и усетих, че по лицето ми се разлива усмивка. Имах чувството, че все още е вътре в мен; усещах го в мускулите, в плътта си. Болеше ме, но не беше чак толкова зле.

Алекс се понадигна, свали презерватива, а аз извърнах поглед. Преместих се от него, когато стана, за да провери водата във ваната. Коленете ми бяха розови. Той дръпна запушалката, за да изтече част от водата, след това влезе, като внимателно задържа ръката ми. Сви колене, за да се поберем и двамата, и седнахме един срещу друг, усмихнати.

— Ти се справи, Франки.

Погледнах го, бях усмихната, а след това преместих очи към водата и пламъчетата, които плаваха по повърхността. Умолявах ума си да запомни всичко и никога да не го забравя.

Affogato

Еспресо и сладолед

Думата *affogato* означава „удавен“ на италиански, защото сладоледът е залят с еспресо.

За 4 човека

Качествен ванилов сладолед

4 шота (около 3/4 чаша) горещо, силно еспресо

Добавки по желание

Качествен натурален шоколад (начупен на парченца, след това разбъркан в горещото еспресо, за да се разтопи)

Ликьор „Франджелико“ (по глътка към всяка порция)

Разбита сметана (по една супена лъжица върху всяка порция)

Сладки амарети (по една сладка, разтрошена върху всяка порция)

Приготвяне

Загребете щедро количество сладолед и го сложете в малки купички или чаши. Налейте шот (приблизително три супени лъжици)

еспресо върху всяка чашка. Прибавете от добавките, които предпочитате.

- [1] Шницел (ит.). — Бел.прев. ↑
- [2] Кюфтета (ит.). — Бел.прев. ↑
- [3] Паста на фурна (ит.). — Бел.прев. ↑
- [4] Зеленчуково ястие (ит.). — Бел.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

На сутринта, когато ставам, татко е навън, чака на един от столовете. Той е дребен човек, плешив, с увиснали бузи и кръгли очила. Вдига ръка, за да помаха, когато излизам, за да го поздравя. Пръстите му са почернели от работата като механик.

— Principessa^[1] — казва той.

— Здравей, татко. Значи Даниъл ти е казал къде съм.

Той кима. Сядам до него и той ми се усмихва.

Живях с татко през двете седмици преди погребението. Той настоя да спи на канапето, ставаше преди мен всяка сутрин и ми правеше кафе. Дните се търкаляха един след друг като бонбонки „Скитълс“, татко започна да върши всичко, освен да ме облича и да ме слага да седна на канапето, преди да отиде на работа.

Татко работи за брат си Марио и въпреки че чичо Марио бе настоял той да си вземе отпуск, за да остане с мен (да бъдем честни, това е невероятно!), татко отказа. Той приема работата си много сериозно. Така и не можах да си обясня дали това е проява на емигрантска работна етика, или просто си е такъв. Може би и двете.

Протяга ръка към моята и се мръщи.

— Не мога да остана дълго, duci.

— Всичко е наред, татко. Знам.

Стискам ръката му. Готова съм да изтърпя малко самота, само и само да не усещам празнотата и тишината и да остана далече от „празните“ ризи в гардероба.

Татко се оглежда, вдига очи към дърветата и слънчевите лъчи, които се сипят като конфети през малките пролуки. Сякаш не е на мястото си тук с кожените обувки и изгладената риза с къси ръкави. Като деца никога не ходехме на къмпинг.

— Имаш ли достатъчно храна? — пита той.

Кимам. Не споменавам Бела.

— Не исках да си мисля, че си гладна. Нали се храниш?

Кимам и наблюдавам как гърдите му се отпускат от облекчение. Скърби, тръшкай се, спи до обяд, оскуби си косата, ако искаш, но *miò Dio!*^[2], само не спирай да се храниш.

— Добре... добре — мърмори той и поглежда отново гората, а след това и бунгалото.

Знам, че ще докладва на лелите. Ще им каже, че съм добре, че съм решила да си почина малко и скоро ще се върна у дома. Ще им каже, че бунгалото е много хубаво, подредено и спретнато. Може дори да им каже, че е по-модерно, отколкото си е представял, и няма да провери вътре, да не би да се окаже лъжа. Той не умее да лъже пред сестрите си. Поглежда към нужника и бързо извърща поглед. За него няма да обели и дума. Ще им каже за храната, ще има каже, че ям. Радвам се, че не съм с черната рокля и ботушите, които открих в гардероба.

— Бела си дойде — подхвърля той и думите му прозвучават като въпрос.

Свивам рамене и си я представям на стъпалата отпред. Къса коса, дълга пола, кожа с цвят на еспресо със сметана.

— Искаш ли кафе? — предлагам аз, когато си спомням, че имам кафеварка и смляно кафе, а и ми се иска да сменя темата.

Татко се мръщи, но решава да не спори.

— Не, след малко тръгвам. Просто исках да се убедя лично. Донесох ти някои неща. Марио ще ме чака. Не искам да закъснявам.

Татко не закъснява никога. Не е като Бела.

— Скоро пак ще дойда, за да видя дали си добре.

— Благодаря, татко.

Той става от стола.

— Хубаво малко бунгало — сочи той.

— Било е на праждото на Алекс.

Татко навежда глава на една страна.

— Знаят ли семейство Гарднър, Барбара и Маршъл, че си тук?

— Даниъл знае. Те не го използват.

Щом чух въпроса на татко, стомахът ми се сви. Все още не мога да се върна в апартамента.

— Не — уверява ме той и ми се усмихва. — Почини си, Франческа, и се върни, когато си готова. Рожденият ден на Винченцо е след две седмици. Нали не си забравила?

— Не съм, разбира се — отвърщам аз, въпреки че бях забравила. Не мога да мисля по-напред от един ден, понякога дори един час. Изобщо не ме интересува, че братовчед ми става на двайсет и две. Като възраст и манталитет той е по-близо до Бела. Алекс нямаше кой знае колко високо мнение за него.

По лицето на татко се изписва облекчение, когато чува лъжата ми. И без това му беше безкрайно трудно с дъщеря, която не идваше на семейните празници, а с две, щеше да е просто невъзможно. Пак се сещам за Бела. Години наред съчинявах извинения за отсъствията ѝ. Сега си е у дома; може да отиде на партито по случай рождения ден на Вини. Може да направи плато колкото малка масичка — кюфтета и *sarsa semplice*^[3] или нещо сладко като чийзкейк с рикота, шоколад, сметана и желирани череша, да целува бузи и да разказва на хората от семейството как върви животът ѝ.

— Сестра ти ще поостане — подхвърля татко.

— Аха? — Опитвам се да говоря небрежно, но прозвучава заядливо. — Колко?

— Не знам, *sa ga mia*^[4]. — Той стиска устни и мълчи. — Много ѝ се иска да поговори с теб.

— Аха — отвърщам отново аз и свеждам поглед към земята. — Ще благодариш ли на леля Роза за канолите?

— Франческа?

— Много мило, че...

— Франческа, ще поговориш ли с нея?

Скръствам ръце пред гърдите.

— Поне ѝ дай шанс.

Иска ми се да му кажа, че той ѝ дава достатъчно шанс и за двамата, а след това да добавя, че нищо не знае. Вместо това мълча.

— Кажу — настоява татко с въздишка.

Тръгваме към колата му, паркирана малко по-нагоре по алеята, сякаш не е искал ръмженето на двигателя да ме събуди. Иска ми се да си бях обула ботушите; корените и камъните ми убиват.

— Искаш ли да позвъня на съветничката? — пита татко. — Госпожа...

— Фратели — довършвам тихо.

Работата ми. Малко работно кътче с прегради от три страни, превърнато в малка крепост. От години бях там и работех всеотдайно;

оплаквах се от шефовете, от колегите, от бюрокрацията; ходех на коледните партита, отбивах атаките на похотливеца Дарън Форд, също както повечето момичета от администрацията; ходех на бара при петдесетинагодишната Бърта Робинсън с тънките черни мустаци, които сякаш поглъщаха светлината; разглеждах снимките от сватбата на Кристъл и на бебето на Ейми; питах се коя пола с кои обувки да съчетая; мразех понеделниците и не можех да се нарадвам на петъците. Сега обаче всичко това ми се струваше безсмислено.

— Да, благодаря ти — отвърщам най-сетне аз.

Осъзнавам, че не давам пет пари дали ще ми пазят мястото, въпреки че трябва да намеря начин да си платя наема. А и някой ден трябва да се върна в града. Няма да е точно сега. Най-добре да не мисля толкова напред във времето, за да не забелязвам ужасната бездна с формата на Алекс, която зее всеки ден.

— Добре, ще позвъня — обещава тихо татко. Целува ме по бузата и ме привлича за дълга прегръдка, гали ме по гърба. — Ще се върна скоро, миличка.

— Благодаря, татко.

Правя си закуска от плод и половин бурканче кисело мляко, усещам, че ми се яде мед, и поръсвам всичко с кедрови ядки. Обличам си дънки, обувам гуменките и поглеждам „Швейцарското семейство Робинсън“, барабаня с пръсти по малката маса и поглеждам през прозореца. След това пъхвам ключа за вратата в джоба си и излизам — на разходка.

Избягвам пътеката към океана и самата мисъл за него кара сърцето ми да препуска; вместо това поемам в обратната посока. Това е посоката, в която хукна Хюя, но така и не успявам да видя отъпкана пътека, наоколо е обрасло с папрат и храсти, които стигат до коленете и не те пускат да минеш. Заобикалям ги тромаво, пет пари не давам дали ще се изгубя, вслушвам се в птиците, които изпълняват и предупреждения, и любовни песни.

Само допреди няколко седмици двамата с Алекс измисляхме брачните си клетви. Бяхме ги оставили за последната минута, след като изберем цветята и салфетките, след като организираме къде леля му Елизабет и чичо му Джон ще спят. Сватбата се беше превърнала в

нещо като работа. Седях на масата с химикалка и лист, а Алекс се беше проснал на канапето. Налагаше се да го моля да ми отдели внимание, докато гледа хокейните мачове в края на сезона.

— Можем да се спрем на традиционна версия — да обичаш, да почиташ и да се подчиняваш — въпреки че не съм много сигурна за подчинението. Не ти ли се струва малко... старомодно?

— Ммм?

— Подчинявам се, нали се казва „да обичаш, да почиташ и да се подчиняваш“. Питам те дали не ти се струва остаряло.

— Не, харесва ми. Ще ми донесеш ли чипс?

— А?

— Чипс. Искам картофен чипс. Трябва още отсега да започнеш да се подчиняваш.

Намръщих се.

— Нали не говориш сериозно?

Прегледах листовете на масата. Бях принтирала няколко версии на клетви, които намерих онлайн. Мислех си, че ще вземем решение лесно, но вариантите бяха много. Някои с доста по-религиозен уклон от други; някои забавни и приятни, други пък прекалено сериозни и мрачни. Спрях се на сравнително безобидна версия и прегледах написаното.

Алекс се надигна от канапето и мина зад мен, за да отиде до кухнята. Чух го, че отваря пакет чипс, а след това застана над мен, бръкнал с ръка в плика.

— Дай да видя.

Наведе се през рамото ми и аз усетих мириса на полепналата по пръстите му сол, когато се облегна на масата. Бузата му беше близо до моята, челюстта работеше шумно. Той зачете, след това се изправи.

— Е? — подканих го аз.

Той сви рамене.

— Струва ми се добре. — Пристъпи отново към канапето и отново се настани, за да гледа мача.

— Трябва да ми помогнеш — размрънках се аз.

— Казах, че става — рече отново той с половин уста. — Просто избери, която ти харесва, Франки. Нали ме знаеш: готов съм да кажа каквото искаш. Просто няма значение.

Станах и отидох до канапето, поех си дълбоко дъх. Постарах се да не се държа като типична италианка, да не драматизирам.

— Напротив, има.

Имаше, защото човек трябваше да го каже чистосърдечно, особено в църквата. Въпреки че аз бях готова да кажа какви ли не неща в църквата, които не мислех, да дам обещания, за които дори не съм помисляла. Първото беше никакъв секс преди брака.

Смекчих тона.

— Искаш ли да кажеш нещо?

Той сви отново рамене.

— Не знам. Искам да кажа... наистина ли те интересува?

— Да.

— Добре. Всички тези приказки за вечно и завинаги... просто ми се струват прекалено...

— Прекалено какво?

— Не е реалистично. За вечно и завинаги говоря. Какво означава това?

— Вечно и завинаги ли? Вечно и завинаги означава да ме обичаш вечно и завинаги — отвърнах.

Той ме погледна, след това бръкна отново в плика и натъпка устата си с чипс. Преглътна, преди да отговори.

— Не ти ли се струва невъзможно? Кой може да ти обещае нещо вечно и завинаги?

— Аз мога. — Усетих как гърлото ми се стяга. — Ти не можеш ли?

Постарах се да говоря спокойно. Чакаха ме други неща, с които да се заема преди сватбата, хиляди неща. Леля Кони все още не беше приключила бродерията на бюстието на роклята, а аз не можех да моля другото, защото тя щеше да се обиди. Госпожа Гарднър отново питаше за храната, чудеше се дали няма да е прекалено екзотична за гостите, които беше поканила. А пък Бела така и не беше благоволила да ми се обади. Нали сестрата трябваше да помага с приготвянията? Нали сестрата би трябвало да е до теб завинаги? Също като съпруга. Постарах се да преглътна сълзите.

Алекс се намръщи, без да обръща внимание.

— Не става въпрос за мен. Това е просто идея. Завинаги. Че кой може да ти го обещае?

Буцата на гърлото започна да набъбва, докато накрая усетих, че не мога да преглъщам. Сълзи опариха очите ми. Bedda Matri^[5] продумах тихичко, точно като лелите, и наложих на сълзите да си вървят.

Алекс ме погледна уплашено.

— О, Франки, не исках...

Седна до мен и ме привлече към себе си.

Мразех сълзите, които покапаха от очите ми. Оказа се, че за тази сватба се изисква много повече работа, отколкото бях очаквала. Момичетата в офиса ме бяха предупредили, но аз не им повярвах. Как бе възможно, след като на снимките си те изглеждаха толкова красиви, толкова лъчезарни, толкова щастливи? Освен това аз бях забележително организирана; за мен щеше да е различно. Моята сватба щеше да е лесна работа.

Нежеланите сълзи продължиха да капят. Изругах. Алекс продължаваше да шътка и да ме люшка.

— Ще се справим с клетвите. Всичко е наред. Не исках да те разстройвам. Моля те, не плачи.

Опитах се да спра, но сълзите просто се лееха.

Алекс ги избърса с палец.

— Не плачи, мила.

Подсмръкнах, поех си дълбоко дъх. Ревът на хоккейните запаянковци ни разсея за момент; загледахме се, докато шайбата се стрелна към вратата, а играчите се завъртяха на леда, вдигнали високо стиковете, нагребиха се в непохватни прегръдки заради неудобното облекло.

Алекс ме привлече по-близо и зашепна:

— Извинявай. Ти избери клетвите, които ти харесват. Става, нали? Които ти искаш.

Целуна ме по челото.

— Но ти не искаш... завинаги...

— Не ме слушай. Мен не ме бива в тези работи. Знаеш го много добре. Ти избери, Франки. Ще кажа каквото искаш. Завинаги и вечно, и до края на света, и времето, амин. — Той надникна в очите ми и намигна. — Обичам те.

Целуна ме.

Избърсах лицето си и се отдръпнах малко от него. Нямаше да бъда от „онези момичета“, които вечно искаха нещо и не спираха да мрънкат. Аз просто исках денят да е настъпил. Да съм в роклята си, а Алекс да ме гледа, както в момента. Исках да каже „Да“ и аз да стана госпожа Гарднър.

— Каквото искаш, миличко, честно — повтори отново той.

И двамата погледнахме към мача по телевизията. Наруших предсватбената си диета и лапнах шепа чипс. Беше мазен и хрупкав, солта сгърчи езика ми, но ми подейства успокояващо. Сгуших се на рамото на Алекс и той ме прегърна. Много скоро щях да стана госпожа. Бях чакала дълго този момент и нямаше да позволя нищо да го съсипе. Смених темата.

— Когато се оженим, ще нося фамилия Гарднър.

— Така е, миличко.

— Хората няма да знаят, че съм италианка — прошепнах аз. Алекс кимна, но очите му не изпуснаха шайбата.

— Това е добре, нали? Нали винаги казваш, че хората те съдят, когато видят името ти.

— Така си е.

— Сега ще бъдеш американка.

— Аха.

Противниковият отбор отбеляза гол. Алекс стовари ръка върху подлакътника на канапето и посегна към нова шепа чипс.

Аз замълчах, замигах и се върнах към настоящето.

Този спомен ме замайва. Почти се надявам да усетя как ме прегръща призрачна ръка, но усещам единствено ветреца.

Струва ми се, че гората става по-рядка, пред мен има път, сигурно е свързан с дългата алея към бунгалото, но води в обратната посока на Едисън и Сиатъл. Прилича на неестествено тъмна река, която извира от зеленината и се вие някъде напред, а аз тръгвам по него.

Минавам покрай избелели пощенски кутии и алеи, водещи към къщи, които не виждам, въпреки че ако съдя по пощенските кутии, са летни вили или бунгала като на семейство Гарднър. Слънцето гали пътя, лъчите се промъкват през куполите на дърветата, надвесили се като чадъри. Пролетта протяга ръце към лятото. Почесвам се по

рамото и ми се иска да съм по къс панталон, да съм обула сандали, вместо дънки и гуменки.

Пред мен се вижда къща досами пътя: малка, на един етаж, боядисана в ментовозелено. В единия ъгъл расте бръшлян, а на покрива са се протегнали зелени ластуни — също като кичури момичешка коса, измъкнали се от плитка. Отпред забелязвам грижливо засадена зеленчукова градина, където растенията се борят за място, а пчелите припхват монотонно. Напомня ми за градините на лелите и на баба, когато бях дете. Доматите се извиват към небето, мързеливите им стъбла са вързани за колчета. Подправките са се разлистили — тъмнозелен магданоз, меки листенца на градински чай, яркозелен босилек, в който гъсениците обожават да оставят дупчици. Редове аспержи. Който и да живее тук, обожават работата в градината. Всичко е диво, но избуява и аз знам, че са нужни много внимание и грижи, за да се поддържа градина с подобни размери.

Лекият ветреца вдига косата от врата ми и разнася мириса на домати стъбла. Ароматът, зелен, изпълнен с обещания, извиква детски спомен — игра в двора на леля Роза, докато татко разговаря с братовчедка от Италия. Аз си представям семейства феи, които живеят в малиновите храсти: кроят и шият дрехи от копринени паяжини, трепкат с крилца, които блестят в розово и зелено като водни кончета. Тананикам си. Радвам се, че съм толкова близо до татко, близо до разговора на възрастни, докато Бела си играе някъде другаде — най-вероятно с момчетата, сигурно е скъсала ръкав, изритала е някъде обувките си. Обръщам листенца и откривам калинки, докато братовчедката разговаря с татко на онзи напевен, таен език, който се използва единствено в семейството.

— *Brava carusa* — казва тя и ме поглежда. „Добро момиче“. *Brava carusa, brava carusa, brava carusa* — прибавям аз към мелодията, която тананикам. Две пера, сега вече герои в ръцете ми, се изкачват по стръкчета. Сестри. Едно бяло перо и едно кафяво на петна. — *Brava carusa* — казва за мен братовчедката, а след това добавя нещо друго за Бела, при което татко се мръщи. Вече съм забравила какво каза.

— Здравейте.

Гласът е мил, мелодичен, стряска ме и ме изтръгва от спомените. Край вратата на къщата е застанала жена с чаша в ръка. Вдига другата ръка.

— О, здравейте — отвръщам. — Извинете...

Косата ѝ в корените е червена като чушка, надолу е къдрава и избледнява до наситено тъмнооранжево в щръкналите крайчета. На нея каца пчела, пропълзва по кичур коса, след това отлита разочарована, че не е попаднала на цветето, което е очаквала. Облечена е в шалвари, черни, с цветни петна, и с потник.

Пристъпва към мен, въпреки че е боса.

— Аз съм Мериъм.

— Франческа... Франки — представям се на свой ред. — Извинете, току-що се събудих и...

Тя замахва с ръка, когато чува извинението ми, и застава близо до мен. И двете започваме да разглеждаме домати. Бузите ѝ са кръгли, гладки, обсипани с лунички.

— Вчера приключих с брането, за да го свърша до третото четиримесечие, и днес се чудя какво да правя — свива тя рамене, след това навежда чашата си към мен. — Искаш ли чаша чай?

— Не, аз трябва да... — Посочвам гората.

— Отседнала си в бунгалото на семейство Гарднър.

— Да. Ти откъде...

Тя посочва алеята, която видях.

— Джак Уитакър.

— Джак ли?

— Той се грижи за имота. Наглежда много от имотите тук.

— Така си и помислих. Той има ли дъщеря?

— Хюя. Запознахте ли се?

Кимам.

— Тя е горско елфче. На ти е с почти всички животни, птици и насекоми тук. Ти да не би да си от семейство Гарднър?

Тя ме оглежда с огромно любопитство. Клатя глава. *Щях да бъда*, мисля си.

— Джак каза, че си играла на криеница вчера.

— А, не... — започвам да обяснявам, но без особен успех.

— Подходящо място за криеница — заявява Мериъм замислено.

— Така останах. Не съм и помисляла, че ще се задържа дълго тук, а

после станаха... шестнайсет години. — Тя сочи къщата. — Градината ме задържа тук. Цъфтяща малка изкусителка.

Тя избухва в смях, дълбок, висок, почти като на мъж. Такъв смях би накарал цяла стая хора да последват примера ѝ. Отново поглеждаме зеленчуковата ѝ градина.

— Току-що се наложи да изрежа много от аспержите заедно със стъблата, разбира се, киселец... Вчера беше сух знак, лъв, да не говорим, че луната не ми стигаше. — Сигурно съм я гледала в пълно недоумение, защото тя добавя: — Зеленчуковата реколта е най-добра в третата и четвърта четвърт на луната.

— А, ясно.

— Най-зле е с ревена. Вече започва да ми писва да ям ревен. Като дойде зимата, чак тогава ще се сетя отново за него. В най-скоро време самата аз ще се превърна в ревен.

Усмиввам се. Тя ми действа успокоително, въпреки че косата ѝ е като подивяла, а гласът напевен. Тази жена се чувства добре в кожата си.

— Мога да говоря за градинарство цял ден — продължава тя. — Понякога така и става.

В апартамента ни няма нито една саксия, въпреки това кимам.

— Известно време живях в Рим — дълго е за разправяне, — но дори там успях да си направя градина... на квадратна тераса метър и двайсет на метър и двайсет — хвали се гордо тя.

— Моето семейство е от Италия.

— От коя част на страната?

— Семейството на мама е от Калабрия, а на татко от Сицилия. Двамата са се запознали тук, в Щатите.

Замислям се за семейството си, събрали се на гощавка за някакъв фестивал. Говорят на сицилиански диалект с по-възрастните или когато ругаят, на италиански с хората от Калабрия или с други американо-италиански приятели. Заради Алекс, разбира се, говореха на английски. Ние сме много различни, също като сирачета, но пък сме безкрайно близки.

— Като Синди Лопър — изтъква Мериъм.

— Тя италианка ли е?

— Майка ѝ е от Сицилия.

— Не знаех.

Замислям се за нас двете с Бела преди цяла вечност, докато подскачахме в такт с „Момичетата просто искат да се забавляват“, опашките ни се люшкаха, дистанционните на телевизора и уредбата ни служеха за микрофони.

— Много италианци се грижат за градините си с помощта на лунни таблици, също като мен — продължава Мериъм. — Човек би казал, че това не пасва много добре на католическата нагласа, но май не е така. Храната изглежда е твърде важна, за да се смесва с религията.

— Много обичаме храната си. Това не е тайна.

— Получава се. Раждат ми се домати, едри като футболни топки — намига Мериъм. — Освен това не е чак толкова откачено, колкото изглежда. Слънцето и луната предизвикват приливите, те пък оказват влияние върху водата. А от какво имат най-голяма нужда растенията? Ами семената? От влага. Точно когато са на повърхността на почвата, където могат да се възползват най-добре от нея. Има приливи и във въздуха, при лунарните ветрове, дори земята се надига — почвата се издига и спуска по малко всеки ден.

— Наистина ли?

— Ами, да. Календарите за сеитба съществуват от векове. Растящата и намаляващата луна са подходящи за различни неща, а когато ги съчетаеш със зодиакалните знаци, можеш да пресметнеш кои са подходящи дати за садене. Или за бране.

Когато Мериъм се усмихва, обсипаните ѝ с лунички бузи се надигат и очите ѝ почти изчезват, също като намаляващи луни. Пристъпва от крак на крак, крайниците ѝ са слаби, гърбът — изпънат, изящен, същевременно пълен със скрита енергия.

— Сега луната намалява — продължава отново тя. — Можеш ли да познаеш? Нощите станаха много тъмни. Може и да ти е нужно известно време, ако си свикнала да щракаш лампите, нали се сещаш.

Кимам и си мисля за малкия ни апартамент с всякакви удобства. Всичко в бунгалото изисква много повече усилие — и готвенето, и прането, и миенето, и ходенето до тоалетната.

— Кара те да осъзнаеш, че има човешка намеса почти във всяко нещо, което вършим, във всичко, до което се докоснем. Направили сме живота толкова лесен, че е трудно да се каже кой контролира нещата. Природата или ние? Определено ни се струва, че сме ние.

— Не и тук — отвърщам.

Тя кима.

— Не и тук, в гората. Тук се намираме на божията длан.

Татко и лелите ми биха казали подобно нещо. При тази мисъл потръпвам; колко малък контрол упражняваме над нещата, които са важни. Моето поколение очаква светът да изпълнява командите ни, да прави каквото наредим. Как е възможно да сме толкова наивни!

Връщам се пеша в бунгалото по шарената сянка и окапалите листа, които миришат на сладко и разложено. Нося кошница, пълна с връхчета аспержи и два големи буркана красив, розов, консервиран ревен.

Срещу мен по пътеката идва жена и си гледа в краката. Облечена е в дънки, тениска и гуменки, които някога са били бели. Върху дългата си руса коса е нахлупила шапка. Когато вдига глава и ме вижда, спира на място. Сигурно съм я стреснала; струва ми се бледа.

— Здравейте — поздравявам. Струва ми се позната. — Аз съм...

— Франки — довършва тя.

— Точно така, Франки. — Наблюдавам я още миг. Очите ѝ са светли, сивкаво-сини, миглите — съчетание от русо и кафяво, сякаш по тях са полепнали песъчинки. — Извинявам се, да не би да съм...

— Самър — представя се тя. Гласът ѝ е напрегнат. Прочиства гърлото си. — Самър Харисън. Тъкмо отивах у Мериъм.

— А, значи познавате Мериъм. — Оставаме загледани една в друга още малко. Чувствам се така, сякаш трябва да знам коя е.

— Ами...

Тя отстъпва настрана от пътеката, за да мина.

— Тук ли ще отседнете?

Обръщам се.

— Да. Ами... за малко.

— За малко — повтаря тя.

Чувствам се объркана.

— Може да се видим — подхвърлям аз.

— Може. Чао, Франки.

[1] Принцесо (ит.). — Бел.прев. ↑

[2] Мили боже! (ит.). — Бел.прев. ↑

[3] Обикновен доматен сос (ит.). — Бел.прев. ↑

[4] Миличка, мила моя (ит.). — Бел.прев. ↑

[5] О, господи! А буквално означава „Красива майко“ (ит.). —
Бел.прев. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Когато пристигам пред бунгалото, виждам нов мъж, който чака. Той е висок, с широки рамене, но малко прегърбен. Кожата му е загоряла. С пръст първа сгънат лист и когато приближавам, прочиства гърло. Забавям крачка.

— Ти ли си Франческа?

Притискам кошницата към себе си.

— Да.

— Аз съм Джак — протяга той ръка.

Поглеждам я, но не я поемам. Той прибира ръката си, мръщи се и се почесва по главата. Косата му е черна, остра, на няколко места се забелязват бели косъмчета. Напомня ми за козината на старото куче на роднина в Сицилия: казваше се Арагоста, Омар. Сигурно вече е мъртъв.

— Работя за семейство Гарднър — обяснява Джак. Оглеждам го. Миглите му са тъмни и дълги. В гласа му долавям акцент. Не успявам да определя откъде е, но ми е ясно, че не е американец.

— Вие сте бащата на Хюя.

Тогава си спомних, че Хюя ми каза, че името ѝ било от Нова Зеландия. Далечен братовчед на татко веднъж ми каза, че ако пробиеш дупка надолу в Италия и минеш през центъра на света, ще излезеш в Нова Зеландия. Никога няма да го забравя. Братовчедът имаше рошави мустаци с провиснали краища, беше прекалено слаб за италианец, особено за сицилианец, а пък лелите казваха, че не бива да се доверяваш на човек, който не е нахранен добре. Години по-късно открих, че онова, което ми беше казал, не беше истина. Испания е на обратната страна на Нова Зеландия, не Италия.

Джак кима.

— Мериъм ми каза — признавам аз.

— Вече си се запознала с Мериъм, така ли? — Той поглежда кошницата. — А, ревенът. Много е хубав.

Не отговарям и се опитвам да го заобиколя, но той не помръдва от пътя ми.

— Извинявам се, но трябва да... — Той размахва листа като малък флаг. Тъй като не протягам ръка да го взема, той го пхва в кошницата. — От... ами... от семейство Гарднър.

— Какво е това?

Той ме поглежда с неудобство.

— Те... може да продадат имота.

— Какво?

— Бунгалото. Мислят да го продадат. Може би.

— Да го продадат ли? Какво? Не, не могат.

Джак пристъпва от крак на крак. Късият му панталон с цвят какви е разръфан по ръбовете. „Леля може да ти ги оправи“, мисля си аз, след това си спомням бродерията на сватбената рокля.

— Това е бунгалото на Ерол Гарднър. В семейството е от поколения — обяснявам аз, без да крия объркването си.

— Да. Не съм сигурен дали наистина ще... — Джак въздиша тихо. — Извинявай. — Отстъпва настрана, за да мога да мина.

— Не разбирам.

Той сочи писмото, бяло като крило на чайка в кошницата със зелени връхчета на аспержи.

— Те не искат да оставаш тук — уточнява тихо той. — Аз не... искам да кажа, че това ми е работата, затова се налага да... — Той клати глава, изпъва рамене, но след това отново се извинява.

— Извинявай — повтарям недоумяващо аз.

Джак кима за довиждане. Впивам поглед в гърба му, докато той се отдалечава.

На вниманието на: госпожица Франческа Капуто

Относно: Молба да освободи имот

Уважаема госпожице Капуто,

Държа да ви уведомя, че клиентите ми, господин и госпожа Маршъл Гарднър, собственици на имота „Бунгало Гарднър“, Флайнърс Уей / Чъканът Драйв, WA 98232, ме информираха, че не са ви дали разрешение да се настаните в имота им и ви молят да го освободите в най-скоро време.

В противен случай ще бъде започната процедура за незаконно влизане в чужда собственост.

Искрено ваш,
Дж. Уитакър Пазач на имота

Не мога да откъсна поглед от черните букви и логото в горния десен ъгъл: дърво в кръг, корените и клоните са протегнати, малка птичка се намира на централното разклонение.

Процедура за незаконно влизане в чужд имот.

Стоя в сумрака на бунгалото, обгърната от свежия, тревист мирис на аспержи и прах, и усещам, че треперя, въпреки че вътре не е много по-хладно, отколкото вън.

Бърза ваканция.

Думата ваканция ме кара да си припомня плика в апартамента ни, поставен върху тясната холна масичка. В него бяха пъкнати самолетните билети.

Оставям писмото на масата и отнасям буркан ревен на плота до прозореца, вземам лъжица от чекмеджето и развинтвам капачката. Топвам я вътре. Красиво и розово, също като скъпоценен камък, цветът на хибискус. Цветът на банския, който щях да сложа в един от куфарите, които семейство Гарднър ни купиха като подарък за годиша. Поднасям лъжицата към устата си и пръстенът ми блести като сребърна играчка на коледна елха.

— Честита Коледа, Франческа. — Госпожа Гарднър ме целува по лявата буза и ми подава чаша яйчен пунш.

— Честита Коледа. Благодаря.

Тя ми подари кухненски кърпи и чаша с дебела дръжка с цвете от едната страна. Дватамата с Алекс ѝ купихме чаши за вино. Докато държах пунша в кристална тумбеста чаша, знаех, че сме направили грешен избор. Чашите ни не бяха кристални, а Барбара Гарднър със сигурност имаше десетки чаши за вино.

Яйченият пунш беше силен и опари гърлото ми. Без да мисля, се огледах за Алекс, но той беше влязъл в кухнята. Даниъл се беше настанил в едно кресло и разлистваше книгата, която му подарихме —

биографията на известен хокеист. Господин Гарднър държеше чаша уиски в едната ръка и се беше отпуснал в любимия си стол със затворени очи. Нито един от двамата не ми обръщаше внимание.

Госпожа Гарднър се наведе към мен.

— Правите ли яйчен пунш във вашето семейство?

— О, не.

— Предполагам, че има и други като вас.

Кимнах.

Нашите Коледи бяха многолюдни, шумни и хаотични. Изключвам времето за молитва, когато благодарим за празника. Тогава децата сядаха в скутовете на близки и роднини, възрастните им шъткаха и клюките секваха. Не че това продължаваше дълго.

— Ние се събираме само четиримата. Едва ли ти се струва много вълнуващо — добави госпожа Гарднър.

— Напротив, прекрасно е — отвърнах аз. — Тихо.

Тя ми отправи странна усмивка.

— Искам да кажа спокойно.

Елвис пееше коледни песни с дълбок и чувствен глас.

— Хм — отвърна тя.

Между нас на сребърен поднос имаше чаша, пълна с пунш.

— За Алекс ли е? — попитах.

Тя кимна.

— Ще му го занеса.

— Благодаря.

Поех си дълбоко дъх и излязох от хола. Дали нямаше начин да излея пунша си в мивката и да се престоря, че съм го изпила. Бях свикнала с по някоя и друга глътка moscato^[1] или rosolio di arancia^[2], но нищо чак толкова гъсто и мътно като яйчения пунш. В тази къща ме обхващаше ужасна носталгия, въпреки че бях на няколко минути от дома и бях прекарала Бъдни вечер със семейството си. Леля Кони се караше на леля Роза, задето не е нарязала зеленчуците точно както ги е режела баба; леля Роза ми се скара, задето не си поддържам ноктите чисти; и двете шушукаха за Бела, когато мислеха, че тя не слуша. Братовчедите се караха за политика и обсъждаха следващата си ваканция. Чичо Марио и татко пушеха пури; братовчедът Винченцо се напиваше; бебето на братовчедката Кристина, Ема, плачеше и го подаваха от човек на човек. Носеше се аромат на еспресо, борови

иглички, тютюн, пудра захар и бадеми. Коледните светлини мигаха, имахме малка, съвършена presepi — сцена на Рождеството — с истинска слама и миниатюрни магаренца.

Тръгнах по коридора към кухнята. Беше студено. На стената бяха закачени семейни портрети. Черно-бели снимки от сватбите на дядовците и бабите със строги лица и дрехи; Алекс и родителите му на кръщенето му; снимка от завършването на гимназията. Ледът звънтеше в стената на кристала, докато вървах. Сякаш припяваше „Мястото ти не е тук“. Не разбирах защо госпожа Гарднър толкова ме мрази, но беше повече от ясно, че не е искала такава като мен за сина си. Наблюдаваше ме със смес от недоволство и съжаление. Сигурно, защото бях различна, прекалено много италианка. Освен това семейството ми не беше от същата класа, ако подобни неща все още съществуваха. Алекс каза, че майка му се държала така с всички. Не можех да повярвам, че тя гледа на хората по същия начин, както гледа на мен. Имах чувството, че ѝ се пречкам, че съм прецъфтяло глухарче сред розите ѝ, досадница. Все едно бях нещо, което ще се разпространи и ще съсипе безупречните ѝ планове, ако бъде оставено без надзор.

Алекс беше с гръб към мен и режеше нещо на дъската. Оставих чашите пунш от двете страни на дъската и го прегърнах.

— Здравсти — прошепна той.

— Едната е за теб.

Кръстът му беше тънък. Успях да го обгърна с ръце. Отпуснах буза на гърба му.

— Майка ти не ме харесва.

— Всеки път го казваш.

— Защото е истина.

— Не приемай тези неща лично.

Гласът му беше мил, но личеше, че иска да прекратим този разговор, и аз стиснах зъби, за да не отговоря и да не се скараме. Не разбирах какво иска да каже с това, да не приемам нещата лично, особено в случаите, когато някой не те хареса. Това не беше ли лично? Напомних си, че е Коледа.

— Какво правиш тук? — попитах го аз.

Той се разсмя.

— Режа лимони за напитките.

— Нали прием яйчен пунш?

— Именно.

Усмигнах се на гърба му.

Той остави ножа и лимона и се обърна.

— Така и не ти пожелах весела Коледа.

— Не си.

— Весела Коледа, Франки. — Целуна ме по челото.

— Весела Коледа, Алекс — сгуших се аз до него. Дланите ми бяха притиснати към гърдите му.

Когато се отдръпна, стисна ръката ми.

— Погледни.

— Какво? — Тази игра я играехме преди.

— Някой ден трябва да сложим пръстен на тази ръка. По задължение извих очи. Държах се игриво, макар да копнеех да ми предложи. Копнеех от години.

— Наистина ли мислиш така? След всички тези години?

Той ме привлече към себе си за дълга целувка. Сърцето ми запя. Даниел влезе в кухнята.

— Тук има малки деца.

Двамата се отдръпнахме през смях. Даниъл остана при нас, отпуснал ръце отстрани.

Алекс го сръчка.

— Трябва ли ти нещо, брат ми?

— Не, просто исках да се изнеса от хола.

— Искаш ли моя пунш? — подадох му аз чашата.

— Няма начин. Ненавиждам тази напитка.

— И аз — признах.

И тримата се разкискахме, скрити от госпожа Гарднър. Скоро тя щеше да дойде, за да ни потърси. Господин Гарднър щеше да се събуди. След това щяхме да ядем коледни сладки и да обсъждаме времето, голфа на господин Гарднър или счетоводната фирма, в която щеше да започне работа Алекс. Алекс ме ощипа по дупето, а Даниъл се оплака, че му се гадело от нас, а после пусна резен лимон в ризата на Алекс. Това е единствената част от Коледа, която помня. Забравила съм почти всичко друго, дори какъв подарък ми беше купил Алекс.

Смачквам бавно писмото на топка и го запращам в другия край на бунгалото. То се търкулва през прахта към ъгъла до леглото.

Когато излизам навън, една птица запява тихо. Шук-шук-шук-шук-шук. Напомня ми за лелите ми — настойчиви и лирични. Чудя се дали не съм близо до гнездо.

Облхва ме мирис на тъмна, влажна, затоплена пръст. Сложила съм пръст между страниците на книгата. Спирам на място.

Шук-шук-шук-шук-шук. Винаги в серия от по пет.

— Здравсти. — Тъмнокосото момиченце е застанало между малиновите клони, щръкнали към светлината. Облечена е в зелена рокля и клин на зелено райе. Горска нимфа. Не виждам баща ѝ.

— Здравей, Хюя.

— Може ли да...

— Разбира се.

Тя пристъпва към мен и ме зяпва, поглежда корицата на книгата ми, сякаш не смее да протегне ръка и да я докосне.

Шук-шук-шук-шук-шук.

Тя обръща глава към звука.

— Стелерова сойка.

— Моля?

— Птицата. Това е стелерова сойка.

И двете поглеждаме към гората.

— Ето я — сочи тя.

Няколко дървета по-навътре черните очи на птичката в синьо и черно се взират право в нас. Перата на главата ѝ са щракнали като индианец пънкар. Прическата ѝ отива. Придава ѝ дързост. Шук-шук-шук-шук-шук.

— Красавец е.

— Да, и издава готини звуци. Татко казва, че понякога... имитира? Какво е това?

— Издава звуци като нещо друго.

— Да, като ястреби или катерици. Татко каза, че дори можели да мяукат като котки и да лаят като кучета.

— Супер.

И двете наблюдаваме как стелеровата сойка отлита от клона и отнася песента си.

— Винаги ли виждаш тези птици тук? — любопитствам.

Хюя мига, сякаш иска да разбере дали не се шегувам.

— Да, винаги. Не е от птиците, които виждаш единствено през пролетта или лятото, като колибрите или червенушките. Те не обичат студа и заминават през зимата.

Колибрите ги знам. Нямам обаче представа какви са тези червеношийки.

— Не знам нищичко за това място — шепна аз, по-скоро на себе си.

Хюя ме поглежда. Порив на вятъра разрошва косата ѝ и тя щръква за момент също като перата на стелерова сойка. И сега е боса, кожата ѝ е тъмна като кората на дърво, а под ноктите се е набила пръст.

— Знам всичко — казва простичко тя. — Е, доста неща — поправя се след малко. — Мога да ти кажа много. Стига да искаш. — Не ме поглежда в очите, когато отправя предложението си.

— Да ми кажеш, а? — повтарям.

Гласът ѝ омеква.

— Ако имаш някакви въпроси... нещо такова.

— Ами, там е работата, че не знам колко време ще остана.

Млъквам и се замислям за писмото на госпожа Гарднър, смачкано и захвърлено в ъгъл на бунгалото. След това мислите ме връщат отново в апартамента ни, в кухнята, рано сутринта. Застанала съм до мивката, стиснала в ръка чаша еспресо. Другата чаша е поставена на плота пред мен. Валма от пара се вдигат към мен. Алекс се пресята покрай мен, за да вземе чашата. Русите косъмчета на ръцете му се отриват в моите. Обръщам се към него...

Хюя свива пръстите на краката си и ги заравя в пръстта. Така и не ме поглежда.

— Да, би било чудесно — отвърщам.

Тя ми отправя широка усмивка. Има лъскави бели зъби, дребни и прави.

— Това означава ли, че ще поостанеш?

— Може би — отвърщам аз по-твърдо, отколкото очаквах.

— Супер. — Най-неочаквано вдига очи към моите. — Татко каза, че не можеш, но аз си знаех, че ще измислиш нещо.

Свивам рамене в опит да покажа, че не ми пука особено.

— Мисля, че мога да остана още мъничко. — След това сменям темата. — А ти защо не си на училище?

— Училището приключи за днес.

Мигам, учудена колко бързо минава времето на това място.

— Разбира се.

— А ти ходиш ли на училище? — пита тя.

— А, не. Вече не.

— Във ваканция ли си? — кокори се тя.

— Ами...

Предполагам, че татко вече се е свързал с шефката ми, госпожа Фратели. Дватамата са съученици. Тогава тя не е била госпожа. Познавала е и мама. Не че някога я е споменавала пред мен. Много малко хора го правят, освен лелите и старците в семейството. Струва ми се, че навремето госпожа Фратели си е падала по татко.

— Нещо такова — отвръщам на Хюя. — Трябва малко да си почина. — *От живота*, мисля си, но премълчавам.

Тя кима доволно.

— Татко се грижи за доста от вилите наоколо. Хората идват през лятото, не остават дълго, а след това не се мяркат цяла вечност. Истинската му работа не е да наглежда вилите.

— Виж ти! А какво...

— Ти обичаш ли да тършуваш?

— Какво?

— Да тършуваш... да ровиш и търсиш, нали се сещаш?

— За градинарство ли говориш?

Хюя прихва.

— Не, не, не. Говоря за тър-се-не. Да търсиш и да си намиращ разни работи в гората, които да ядеш. Приятелката ми ме учи как да го правя.

Спомням си как в училище ни предупреждаваха да не ядем някои горски плодове и растения — градски митове за деца, които са помислили отровни плодове за малина и са умрели. Гората винаги ми се е струвала опасно място, докато бях млада. Дори сега се чувствам по-комфортно в къщи и в дворове, под уличните лампи в града и на пешеходните пътеки.

Клатя глава.

— Не, никога не съм правила подобно нещо.

Тя се усмихва широко.

— Трябва да пробваш. Ще кажа на Мериъм. Можем да ти покажем.

— Мериъм ти е... О... Не знам дали съм...

Шук-шук-шук-шук-шук прекъсва ни гласът на птицата.

И двете се обръщаме бързо и виждаме стелеровата сойка, кацнала на клон до нас, синята опашка щръкнала към нас, открила задните си части. Определено е мъжкият, толкова е нагъл. Хюя се киска, аз не се сдържам и също прихвам.

— Нахалник — казва ми тя и усмивката ѝ става по-широка.

— Хюя — провиква се мъжки глас.

Хюя пълни дробовете си с въздух, преди да се разкрещи.

— Тууук съм... таткооо!

Толкова е шумна, че стелеровата сойка отлита като черно-синя светкавица.

Джак се появява иззад дугласката ела.

— Трябва ли цялата гора да ехти?

Хюя се обръща към мен.

— Татко все разправя, че съм прекалено гръмогласна.

Усмиввам ѝ се.

— Мислех, че си зад мен, сладурче — казва Джак. Мръщи се и отпуска ръка на главата ѝ. — Извинявай. — Последните думи са за мен, четвъртото извинение, което чувам от него за един ден.

— Няма нищо — отвърщам.

Хюя протяга ръка към неговата и съска.

— Попитах, татко. Тя каза, че няма нищо против.

— Франки — напомням ѝ аз.

— Да, тя, Франки — уточнява момиченцето.

— Добре. Но скоро ще стане време за вечеря, така че трябва да оставим Франки. — Джак ми се усмихва предпазливо.

— Не ме притеснява — отвърщам. — Разказваше ми за птиците.

Хюя кима, след това пуска ръката на баща си и се отдалечава, за да разгледа един храст и коленичи до корените му. И двамата я наблюдаваме — слабите крака, извития гръб, черната коса, паднала над лицето.

Джак прочиства гърло.

— Прочете ли писмото?

Кимам.

— Аз... Виж, едва ли е моя работа да говоря по този въпрос, но видях в новините... чух за...

Хюя е намерила пръчка и се опитва да изчопли с нея нещо от земята. Гледаме нея, за да не се срещнат очите ни.

— Алекс — довършвам вместо него.

— Да — кима той.

— Бяхме сгодени — шепна.

— Да. Прочетох и за това.

Безмълвно го моля да не ми изказва съболезнования и той мълчи.

Хюя наддава писък.

— Татко, открий лигава смръчкула^[3]!

Джак се мръщи.

— Не си, котенце. Смръчкулите са по-близо до морето.

Усещам как стомахът ми се напряга, когато той споменава океана.

— Аха. — Хюя грабва пръчката и се прехвърля на друг храст.

Джак ме поглежда.

— Според мен разполагаш с още няколко дни.

— Наистина ли?

— Така мисля.

— Трябват ми... няколко дни — отвръщам и ми се струва, че лъжа.

— Имаш ги — уверява ме той. — Ако ти потрябва нещо, ние живеем малко по-надолу по пътя. Преди да стигнеш до Мериъм. Пред нас е килнатата пощенска кутия със слънчоглед отстрани, няма начин да я пропуснеш. — Той снишава глас. — Това е най-неугледната пощенска кутия на цялата улица. Не казвай на Хюя — тя нарисува цветето, за да я поосвежи.

— Благодаря ти — отвръщам.

Мълчим за кратко и наблюдаваме какво прави Хюя. Не мога да си я представя вътре в къща; тя е само за живот на открито.

Джак заговаря отново.

— Случайно да си намерила книжка за оцветяване вътре?

Обръщам се към него. Той ми се струва разтревожен.

— Работата ми... тя е... Детегледачките са прекалено скъпи, а на Хюя ѝ е приятно тук, при птиците и дърветата. Понякога идва с мен, когато обикалям. Нямах представа, че ще дойдеш.

Кимам.

— Няма да им кажа.

— Благодаря — отвръща той с облекчение. — Дано нямаш нищо против. Просто е трудно... А пък семейство Гарднър понякога са... — Той ме поглежда притеснено. — Извинявай. Не исках да...

Представям си госпожа Гарднър сред розите ѝ. Оглежда ги с презрение, защото търси единствено съвършенство.

„Нужно е да бъдат подкастрирани от строга ръка“, каза ми тя веднъж.

— Алекс не беше такъв — отвръщам. — Не беше като тях.

— А, сигурен съм.

— Татко? — прекъсва ни Хюя.

— Кажу, кукличке?

— Какво ще вечеряме?

— Ами... Боб с бекон.

— С хляба на Мериъм ли?

— С хляба на Мериъм. — Джак ме поглежда. — Мериъм се грижи за всички ни тук.

— Ти се оказа прав, че ревенът ѝ е много хубав.

— Всичко, расло в градината на Мериъм, е хубаво. Ако не искаш да те приюти под крилото си, трябва да го кажеш ясно, защото накрая всички се озоваваме там.

— Не звучи зле — отвръщам.

Джак избухва в смях.

— Защото не е.

— Добре — провиква се Хюя, — да вървим да вечеряме. Ти ще дойдеш ли, Франки?

Джак ме поглежда.

— О, не. Благодаря — отказвам аз. — Ще остана тук.

— Имаш ли достатъчно храна? — пита той. Все едно е представител на семейство Капуто.

— Да, благодаря. Няма проблем.

— Ще дойда да видя дали всичко при теб е наред — обаждат се Хюя.

— Да, ще напомним да видим дали всичко при теб е наред — повтаря Джак и поема ръката на дъщеря си. — Благодаря, Франки.

По искреността в гласа му разбирам, че говори за забравената в бунгалото книжка за оцветяване. Благодарни, че ще пазя тайната му.

— Няма защо.

Те тръгват през гората, вървят в посоката, където вече знам, че се намира пътят, Хюя подскача, а Джак я повдига за ръката, докато прескача ниските храсти. Обръща се веднъж, за да помахва, и ми отправя белозъба усмивка, а аз вдигам ръка в отговор.

[1] Мускат (ит.). — Бел.прев. ↑

[2] Портокалов ликьор (ит.). — Бел.прев. ↑

[3] Вид ядлива гъба. — Бел.ред. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Това беше менюто за сватбата.
Предястия

Сирене „Грана Падано“
Различни видове хляб
Плата с морски дарове
Пъпеш с прошуто
Коктейли със скариди

Коктейлите със скариди бяха по настояване на госпожа Гарднър. Тя заяви, че не била чувала за прошуто и ѝ се стори съмнително да се поднасят плодове с месо.)

Основно

Пилешко с бял винен сос и зеленчуци или бифтек с гъби и сос беарнез.

(По настояване на Алекс. Изкопирахме предложенията от менюто на любимия му ресторант.)

Десерт

Плата с каноли, касата^[1], бианкоманджаре^[2], торта сетевели^[3] и бадемови сладки.

Аз избрах десертите. Традиционни и сицилиански, точно както ги исках. Госпожа Гарднър заяви, че „няма слабост към сладкото“ (така го каза, сякаш бе престъпление), а пък Алекс не даваше пет пари за

сладкишите. Мислех за тези десерти, когато ходех на аеробика и се опитвах да сваля някой и друг килограм преди сватбата — представях си сладкия пълнеж на канолите, хладното кадифе на касатата и хрупкавите бадемови сладки.

Замислям се за тях и сега, докато топля кюфтетата със сос на походния котлон. Правени са по рецепта на леля Кони, със свинска кайма и пекорино. Семплият доматен сос едва се вижда от кюфтетата, а да пъхнеш лъжица в купата е почти невъзможно. Според теорията на леля Кони месото трябва да присъства във всяко ястие, за да растат децата, а след гостуване у тях, още като малки, коремчетата ни бяха издути до пръсване. Тя прави страхотно телешко, толкова огромни купища паста, че заплашват да счупят чиниите, прошутото ѝ е нарязано тънко като дантела и е почти прозрачно, и да не забравя roquette. Кюфтета, кюфтета и пак кюфтета.

Изключвам походния котлон. От съдинката се вие дим, около мен се разнася аромат на свинско и резене, на домати, къкрили, докато не са станали сладки. Вдишвам дълбоко и забравям и за каноли, и за касата, и за разните там сладки.

Изчаквам съдът да се поохлади и го поставям на масата, а след това загребвам лъжица след лъжица и поднасям към устата си. Вдигам поглед, когато чувам драскане по покрива. Може да е миеща мечка. Но едва ли животното е толкова едро, може да е катерица. Или пък призрак.

Замислям се за Хюя и Джак, питам се дали се хранят пред телевизора или на маса. На маса, решавам, въпреки че Хюя едва успява да остане на една място, а Джак ѝ се кара, защото бобът хвърчи в какви ли не посоки. Трохи от хляба на Мериъм падат в скута им. Представям си ги как говорят с пълни усти.

Отпускам длан на издутия си стомах. Уморена съм. На това място се чувствам уморена, когато светлината започва да избледнява, сякаш с всяка минута все повече се превръщам в животно и губя човешкото. Циркаден ритъм. Помня термина от часовете по биология. Влизам в синхрон с вдишването и издишването на гората. Превръщам се в птица или пеперуда, или бръмбар. Тук се чувствам в безопасност и не искам да си тръгна.

На алеята отпред чувам хрущене на гуми, а след това животното на покрива хуква нанякъде. Стъпките — туп-туп-туп-туп — се

придвижват по цялата дължина на покрива, след това шумът изчезва, по всяка вероятност животното е потънало в горския мрак.

Звукът е заменен от човек, който думка по вратата леко, но бързо. Знаем кой е дори преди да чуя гласа.

— Франки, отвори.

— Казах ти да си вървиш.

Тя започва да шепти.

— Отидох си... а после...

Сумтя.

— Супер. Не те искам тук.

— Пусни ме да вляза.

— Върви си. Казах ти да си вървиш. Нямах работа тук. Тя се колебае дълго.

— Нито пък ти.

Гърдите ми се стягат, пръстите се свиват в юмрук.

— Vaffanculo^[4], Бела!

— Исках просто... — В гласа ѝ долавям извинителна нотка.

— Изобщо не ми се слуша!

— Искам да поговорим...

— Аз обаче не искам да говоря с теб! — Вече крещях. И се мразех заради това.

Отварям вратата със замах и Бела се олюлява назад. Очите ѝ са кръгли, пълни със сълзи. Напомнят ми за друго време, когато бяхме деца. В един летен ден къщата беше пълна с хора, облечени в черно, които говореха на италиански. Жените носеха обточени с дантела кърпички, а мъжете пушеха цигари с горчив аромат. Скрих се под леглото, за да се махна от мириса на горещина и прах, докато вадех фибите от косата си. Бела влезе в стаята, видя ме, а аз вдигнах пръст пред устата си. Тя беше едва на четири, дребно дете, приличаше най-много на тригодишна. Не каза нищо, просто се мушна под леглото при мен и погледна към ивицата светлина, и протегна ръка към моята.

— Франки... моля те... защо се караме? — пита тя сега. — Няма никакъв смисъл. Стига, де.

— Не — успявам да изрека с почти нормален глас. — Не. Не те искам тук. Не искам да говорим. Искам да остана сама.

Очите ѝ блестят на угасващата светлина.

— Може пък да ти помогна. Да си оправим отношенията.

— Ти ли ще ми помогнеш? Никога не си помагала на никого. Какво искаш?

Бела се изправя.

— Нищо не искам. Искам да кажа... Искам отново да сме сестри. Може би дори приятелки.

— Защото?

Тя се мръщи.

— Няма, защото. Защото сме от едно семейство.

— Имаш нужда от пари. Имаш нужда от място, на което да пренощуваш.

— Не. — Тя протяга ръка, но аз се отдръпвам от нея. — О, Франки...

— Не ти вярвам.

— Soru... Сестричке.

— Не ми говори на сицилиански, все едно най-неочаквано си станала член от семейство Капуто! — Отново повишавам глас. Стискам здраво рамката на вратата.

Лицето на Бела става строго.

— Аз съм от семейство Капуто, Франки. Също както и ти. Знам, че напоследък не се мярках много, но това не променя този факт. Освен това... имах основателна причина.

— А, да. Както обикновено си имаш причини. Махай се! Опитвам се да затворя вратата, но Бела вдига длан и ме спира.

— Махни си ръката! — настоявам.

— Няма — заявява спокойно тя.

— Махни си ръката.

Между вратата и рамката остава двайсетсантиметрова пролука.

— Махни си ръката!!!

— Няма да си тръгна, Франки. Вече не.

Виждам я отново каквато беше навремето. Черната коса се спуска към него, ръката ѝ, притисната приканващо под бедрото. Червените устни търсят нещо, което не ѝ принадлежи.

— Махни си ръката, да не ти счупя пръстите!

Щом тя отдръпва ръка, аз хлопвам вратата.

Спя на пресекулки, изритвам завивките и се събуждам премръзнала, заравям се отново под прашния юрган, след това се събуждам отново, горещо ми е, кожата ми лепне от пот. Когато настъпва утрото, се чувствам дори по-уморена, отколкото когато си легнах. Чувам гласовете отпред и отначало се чувствам объркана, след това ме обзема раздразнение.

— Фермер от Едисън. Той ме докара тук, а когато си тръгна, аз останах. Стана добре. По-хубаво е без него.

Понася се гръмък смях.

— Домът на виден гражданин — говори Бела. — Преди около пет години. Добре се получи.

— Йогата... само тя ме поддържа.

— А, рисувам по малко!

Обсъждат художници, за които никога не съм чувала, и разговорът става забързан, накъсан от още смях. Говорят една през друга, бърбят също като катерици.

— Прекрасна беше, нали? Какви цветове. Дива работа.

— Те, разбира се, бяха неговите музи.

— Кожата... косата... карат сърцето ти да запее.

Ставам и отварям вратата. Бела седи в автомобила си, рошава, по лицето ѝ се е изписала умора, въпреки това се усмихва. Извила се е настрани, така че краката ѝ висят навън. Мериъм е гушнала торба.

— Франки! Добро утро! — чурулика Мериъм, когато ме вижда.

Бела вдига поглед, но усмивката ѝ се стопява, когато отправям към нея стъкления си поглед.

— Тъкмо се запознах със сестра ти, Изабела.

— Бела. Хората ми казват Бела — прекъсва я тя.

— Красива. Нали това означава?

Бела кима.

— И двете сте красавици. Красиви сестри — обръща се Мериъм от едната към другата. — Сега забелязвам приликата. Сигурно и майка ви е много красива.

— Съвсем различни сме — бързам да уточня аз.

Бела ме наблюдава втренчено.

Мериъм поглежда Бела.

— И това е добре — отбелязва бавно тя. — Франки, донесох ти още зеленчуци. Изяде ли другите?

— Почти. Чакай малко. Ще ти донеса кошницата.

Връщам се в бунгалото и оставям буркан ревен на плота, преди да изнеса празната кошница навън. Бела вече пробва киселец от новата кошница на Мериъм. Поглежда ме малко гузно и аз оставам доволна. Изненадана съм, че е останала през нощта; очаквах да се е изнесла. Това е редовният ѝ номер.

— Благодаря ти — обръщам се към Мериъм и ѝ подавам празната кошница.

— За мен е истинско удоволствие, миличка, честна дума. Приятно ми е да ги споделя с друго човешко същество. Хюя не обича много ревен, а на Джак май му писна.

— А, не, каза ми, че му харесва — отвърщам.

Бела вдига поглед към мен.

Мериъм въздиша.

— Господ да го благослови. Много е мил с мен.

— Той да не ти е... — обръща се Бела към Мериъм и по гласа ѝ проличава какво мисли.

— А, не! — смее се Мериъм. — Та той е поне двайсет години помлад от мен. По-скоро е на ваша възраст, момичета, ваш тип.

— Така ли? — наостря уши Бела.

— Той има дъщеря — тросвам се аз и мразя Бела, задето е такава флиртаджийка. Аз никога не съм била по тази част, докато тя е родена за това. *Не си въобразявай, че не съм те видяла.*

Сега и двете са ме зяпнали. Мериъм променя темата.

— Каза ми, че трябвало да ти връчи писмо да напуснеш бунгалото.

Кимам и свивам рамене.

— Барбара Гарднър — досеща се Мериъм и клати глава.

Бела се мръщи.

— Тя пък какво...

— Че тя дори не харесва това място — продължава Мериъм.

Бунгалото на семейство Гарднър не се намира на модерно, луксозно място като остров Оркас, или езерото Уеначи, или езерото Уошингтън. Всяка година госпожа Гарднър наема къща на някой от островите Сан Хуан и снима красивите си синове, застанали рамо до рамо край водата, скръстили ръце, косите им гъсти, зъбите бели като на манекени в каталог на „Ралф Лорън“.

— Ти познаваш ли я? — питам Мериъм и тя кима.

— Не се познаваме добре. Само че живея тук достатъчно дълго и на няколко пъти сме се засичали. Бях тук, когато даваше на Джак нареждания. Той си върши съвестно работата, много повече от онова, за което тя му плаща — или което тя заслужава, — защото той държи на това място. Не че тя би забелязала подобно нещо... — Млъква. — Не ми е работа да ги говоря такива.

— Семейство Гарднър искат да напуснеш, така ли? — пита ме Бела.

Не ѝ обръщам никакво внимание.

— Момичета, заповядайте на вечеря, когато решите — кани ни Мериъм и отново променя темата. — Довечера ще дойдат и други приятели. Защо не наминете? Ще поканя Джак и Хюя. Господ ми е свидетел, че реколтата ми е прекалено много за сам човек.

— О, не... — започвам аз.

— Супер — грейва Бела.

Мериъм се усмихва.

— Чудесно.

Аз пробвам отново.

— Не, благодаря, но...

— Да донесем ли нещо? — пита Бела.

— Не, Бела...

— Не, няма нужда — отвърща Мериъм, след като се замисля за кратко.

— Ами вино? — пита Бела.

— Добре, вино става. Чудесно — поглежда доволно Мериъм.

— Не, чакай, Бела няма да остава — обяснявам аз, но те двете не откъсват погледи една от друга.

— Много ли ще бъде невъзпитано, ако те помоля... — Бела облизва устни. — Баща ни, Джо, той ще бъде съвсем сам у дома...

— Бела! — съскам аз.

— Разбира се — отвърща Мериъм. — Колкото повече, толкова по-весело.

— Весело и прекрасно — отвърща Бела с усмивка.

— Така казват.

И двете избухват в смях, а аз си казвам, че ще ми бъде най-добре, ако съм поне на километър разстояние.

— Недей, Бела — шепна настойчиво.

— Всичко е наред, Франки — гали ме по ръката Мериъм. — Обичам да посрещам гости. Освен това трябва да се отърва от някои от зеленчуците. Това е чудесно решение. Честна дума, никак не ме притеснявате. Напротив. Като съм заета, не се сецам да се забърквам в неприятности. — Тя вдига кошницата. — Ще ви чакам довечера, към седем. Добре ли е? — Тя ме поглежда.

— Много ти благодаря — заеквам аз.

— Благодаря, Мериъм — отвърща небрежно Бела.

Нямам сили да я погледна. Смачкана, къдрава, връхчетата на косата в канелен цвят, широка усмивка, обещата на носа ѝ хвърля отблясъци, образец на човек, на когото да имаш пълно доверие. Почти елегантна. Очарователна. Тя обаче е змия. Обръщам ѝ гръб.

— Лелите ще дойдат — провиква се тя към гърба ми.

— Какво?

— Лелите ще дойдат. Трябваше да ти кажа. — Тя говори почти извинително. — Освен това... няма да си тръгна, Франки.

— Супер — мърморя. — Направо супер.

Чистя гневно бунгалото. Накисвам приборите във вряла вода; измивам всички повърхности с мокра кърпа, бъркам дори вътре в шкафовете. Прахът е навсякъде — гъст, сив и мъхав. Пъхвам книжката за оцветяване и моливите в едно чекмедже, а след това увисвам юргана в червено и бяло на облегалката на стол, за да се проветри. След това похапвам ревен, кисело мляко и парче хляб, правя си кафе и го изпивам край прозореца, докато наблюдавам как Бела прави йога.

Тя се навежда и протяга също като котка, дълго, бавно, сякаш крайниците ѝ са прикрепени хлабаво към тялото. Кожата ѝ е златна, както и по времето, когато бяхме деца и прекарвахме дните си на открито, но сега вече е изгубила тийнейджърската пухкавост. Чертите на лицето ѝ са станали по-остри, ръцете са по-слаби. Тя се движи с лекота, сякаш нищо не се е случило, сякаш винаги е била на това място, сякаш на никого не е предстояла сватба, сякаш никой не е умрял.

Иска ми се да изкрещя нещо жестоко: „Изглеждаш нелепо!“, или да избълвам на един дъх всички колоритни неща, които биха казали

сицилианците. Само че не го правя. Не искам тя да разбере, че я наблюдавам. Не искам пак да се опита да разговаря с мен.

Тя навива постелката си за йога и я хвърля в багажника на колата. След това разтърсва крака и влиза в гората, сякаш я притежава, сякаш участва в реклама за спортно облекло.

Взирам се към дърветата, дълго след като тя се е скрила от погледа ми, и изпращам безмълвни ругатни по неин адрес.

Potpette al Sugo

Кюфтета в обикновен сос

Типично сицилианско ястие, което да сервирате на семейството за обяд или вечеря.

Четири порции.

- 1 чаена лъжичка семе от резене
- 4 скилидки чесън
- шепа магданоз
- 340 г свинска кайма (или 170 г свинска кайма и 170 г телешка)
- 110 г настъргано сирене пекорино
- 1/2 чаша галета
- 1 глава ситно нарязан лук
- морска сол и прясно смлян черен пипер
- 2 разбити яйца
- брашно
- 2 1/2 супени лъжици зехтин екстра върджин
- 1 консерва (400 г) нарязани домати
- щипка сушен риган

Подготовка

В купичка накиснете семето от резене в малко вода (около 2 чаени лъжички). Нарезете ситно две скилидки чесън и ги оставете настрана. Други две нарежете ситно заедно с магданоза, за да се смеси ароматите им.

В широка купа смесете свинската кайма с магданоза и чесъна, пекориното, галетата, половината лук и накиснатото семе от резене. Овкусетe със сол и черен пипер, след това прибавете разбитите яйца. Поръсете малко брашно в чиния. С ръце оформете месни топчета от каймата (приблизително с размерите на топка за голф). Сплескайте ги леко, оваляйте в брашно и изтръскайте ненужното полепнало количество.

За да направите соса, загрейте 1 супена лъжица зехтин в тенджерата с дебело дъно. Добавете нарязания чесън и останалия ситно нарязан лук и задушете на бавен огън, докато омекне, но без да промени цвета си. Добавете домати и ригана и овкусетe със сол и черен пипер. Покрийте с капак и гответе на силен огън, докато домати се сгъстят, приблизително 10 минути.

Загрейте останалия зехтин в тиган. Добавете кюфтетата и пържете, докато станат златистокафяви от всички страни. Прехвърлете ги в тенджерата със соса, захлупете и оставете да къкрят на тих огън в продължение на 10–15 минути.

Сервирайте кюфтетата със соса или ако предпочитате типично сицилианско ястие, извадете кюфтетата и сервирайте соса с паста, след това поднесете кюфтетата като второ със зеленчуци или салата.

[1] Сицилиански сладкиш с рикота, ядки и марципан. — Бел.прев. ↑

[2] Млечен крем с ориз и лимон (ит.). — Бел.прев. ↑

[3] Тората седем була от Палермо (ит.). — Бел.прев. ↑

[4] Разкарай се (ит.). — Бел.прев. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Франческа?

Остър, гръмовен глас. Европейска интонация. Леля Кони.

И двете лели слизат от колата на татко. Той помага на леля Роза, а леля Кони вече е слязла, присвила е очи, намръщила се е и се провиква:

— Тя къде е? Не я виждам. Къде е тя, Джузепе?

Чувам, че татко мърмори на италиански: „Чакай малко, сестричке“.

Леля Роза е забрадена с черен шал, боднала е на носа огромни тъмни очила, все едно е Елизабет Тейлър. Красива е за възрастта си и го знае, въпреки че е станала по-едра и отпусната, отколкото навремето. На черно-белите снимки талията ѝ е тънка, подчертана. Ханшът е заоблен, а бюстът — едър. Сега, след като е родила и отгледала две деца, и са минали три десетилетия, талията ѝ се е наляла. Носи чанта, в която знам, че е натъпкала домашни сладки.

От задната седалка слиза чернокос младеж, прозява се, протяга се и се оглежда. Облечен е в плътно прилепнала черна тениска и дънков къс панталон. Братовчед ми Винченцо. Синът на леля Роза. Той оглежда преценяващо бунгалото, наднича над слънчевите си очила и ме вижда. Намига ми и се ухилва.

— Франческа! — провиква се отново леля Кони.

Дръпвам се назад в сумрака на бунгалото.

Леля Кони също е с очила, но нейните са с диоптър. Тя е най-възрастната, никога не се е омъжвала, няма и деца. Брат им, Педро, най-младият в семейството, е починал, когато е бил съвсем малък, от детски паралич, още докато са живеели в Сицилия. Скоро след това баба и дядо са се преместили в Америка с останалите си четири деца: Кончета (леля Кони), Росариа (леля Роса), Джузепе (татко, или Джо, както го наричат повечето хора) и Марио. Дядо казваше, че напуснали Сицилия, защото там царяла голяма беднотия — било много красиво, но се чувствали като в затвор.

Леля Кони е с вталено сако в комплект с рокля в консервативно зеленикаво-сиво, същият цвят като очите ѝ. Фигурата ѝ никога не е имала извивките на Роза. Тя е висока, като колона, прилича на дугласка ела.

— Вътре ли си? Моли боже, тя *вътре в това* ли е? — пита Роза.

— Роза... — обажда се отново татко.

Следва кратко мълчание, последвано от острия отговор на леля Кони.

— Пусни ме веднага, Джузепе. Франческа? Франческа, излез на мига оттам и ме погледни!

— Франческа! — чувам уморения глас на татко. Уморен е, но пък пълен с обич. — Би ли излязла за малко? Лелите ти искат да те видят, миличка.

Леля Кони не въздържа мърморенето си.

— Открай време я дундуркаш и глезиш, Джузепе.

Най-сетне пристъпвам към вратата. Кони е подпряла ръце на бедрата си. Татко се е намръщил, а Роза се е привела, за да перне някаква пращинка от полата си. Винченцо е все така ухилен, мускулестите му ръце са скръстени на гърдите, слънчевите очила са свалени и висят на гърдите му.

— Франческа Тереза Капуто — въздиша леля Роза и пристъпва към мен с широко разтворени ръце.

— Извинявай, лелче, аз...

— Добре ли си? — пита татко.

— Добре съм — отвъръщам и се старая да говоря убедително.

— Видяхте ли, казах ви, че е добре — заявява татко тихо и спокойно.

— О, за бога! Погледни я само! Изобщо не е добре. Тя прилича на... заприличала е на... *бездомница* — заеква леля Роза.

Винченцо отпуска ръка на гърба на майка си, за да я успокои.

— *Mamma*^[1].

Прокарвам ръка през косата си.

— Тя е съвсем добре тук... както каза Бела — татко подбира думите си много внимателно, както винаги, когато е със сестрите си.

Винченцо ме поглежда.

— Къде е Бела?

Свивам рамене.

Той се отделя от майка си, за да огледа заобикалящата ни гора.

— Погледнете ѝ косата. Ама какво е облякла?! — леля Роза говори така, сякаш ме няма, задъхано, без да крие ужаса си. — И не си е сложила грим! Прилича на скитница.

— Всички ще решат, че е луда — съгласява се леля Кони.

— Лельо Роза, лельо Кони, добре съм. — Говоря любезно, въпреки че бях готова да кипна, когато ме нарекоха луда. — Влезте, заповядайте. Разгледайте.

В мига, в който ги каня, вече съжалявам.

Татко прегръща леля Роза през раменете, за да ѝ вдъхне кураж, гали я по гърба и шътка.

— Франческа не е луда — обяснява тихо и кротко той. — Хайде, да пием заедно кафе.

— Вътре ли? — сумти Роза. Бърка в чантата си, измъква малка пластмасова кутия, дръпва от нея кърпичка и внимателно попива крайчетата на очите си.

Леля Кони скръства ръце и ме поглежда намръщено.

— Имам чайник, кафеварка за еспreso — обяснявам и се чувствам неловко. — Много е удобно.

Много ми е неудобно, че лелите са дошли. Идваха на гости в апартамента ни преди нищо и никакви две седмици. Решиха, че е чудесно, и го казаха на татко. Бяха горди, че племенницата им си има хубав дом и си е намерила добър мъж. За мен беше истинско удоволствие да ги посрещна на място, което бях превърнала в дом; резултат от уикендите, които бях прекарала в „Хоум Депо“ и ИКЕА, докато Алекс ходеше на сърф. Възглавници и памучни одеяла, цветя в стъклени вази, гравюри и снимки в рамки.

— Отивам да потърся Бела — заявява Винченцо.

— И тя ли е отседнала тук? — пита Роза, неспособна да повярва, докато пристъпва предпазливо в бунгалото.

Не ѝ казвам, че снощи Бела е спала в колата.

— Сигурно е отишла на разходка — обръщам се към Винченцо, който махва с ръка и тръгва по пътеката.

Останалите се натъпкваме в малкото бунгало. Леля Кони изритва нещо, вероятно умряла нощна пеперуда, с носа на елегантната си обувка с висок ток.

Татко прочиства гърло.

— Заповядайте, седнете всички. Кони, седни на стола. Роза, ела до мен, на леглото. — Той побутва внимателно леля Роза по рамото.

— Аз ще направя еспресо — мърморя аз.

— Без мен, cara mia — казва любезно татко.

Поглеждам го с благодарност. Ще ми трябва известно време, докато направя на всички по чашка с малката кафеварка.

Паля походния котлон, докато лелите ме наблюдават в мълчание. Познавам това тяхно мълчание. Затова започвам да бърборя.

— Бунгалото е било на Ерол Гарднър, пращадото на Алекс. Построил го е с помощта на останалите заселници. Единствено по рода си е. Дядото на Алекс, Ханк, посветил голяма част от времето си, за да го укрепи. Бащата на Алекс не бил чак толкова... Е, Алекс обичаше да идва тук. — Гласът ми затихва, когато кафеварката започва да свисти.

— Собственост на семейството е от много поколения — добавя татко, за да ме подкрепи, и кима към сестрите си.

Посягам към две чаши, облекчена, доволна, че прекарах сутринта в чистене.

— Захар искаш ли? — питам леля Кони, която ми отговаря, без да крие киселото си изражение:

— Роза го пие със захар. Много добре знаеш, че не обичам кафето със захар.

— Извинявай. Лелче...?

— Due^[2] — отвърща леля Роза и вдига два пръста. Ноктите ѝ са лакирани в яркорозово; многобройните пръстени са се впили в кожата ѝ. Навежда се и докосва юргана, метнат върху облегалката на стола, на който е приседнала леля Кони. — Барбара Гарднър ли го е правила?

Наливам горещото кафе в две чашки и добавям захар за леля Роза.

— Доколкото знам, не. Може да е била бабата на Алекс. Не съм сигурна.

Забелязвам, че леля Кони се визира към библиотеката, сякаш оценява съдържанието. Леля Роза сумти.

— Добра изработка.

Тя е чудесна шивачка и обича да прави юргани.

Подавам чашите на лелите и ароматът на кафе изпълва малкото помещение. Уханието е прекрасно, познато. Раменете на леля Кони се

отпускат малко. Двете вдигат чашките към устите си и издухват смета^[3], завихрят я.

Леля Кони въздиша и цъка с език.

— Бягаш... не казваш на баща си къде отиваш...

— Всичко е наред, Кончета, тя е тук — опитва се да я успокои татко.

— Избяга — повтаря леля Кони и отпива от еспресото. — Не съм и предполагала, че *ти* си способна на подобно нещо, Франческа. По-скоро...

— Тревожихме се — прекъсва я леля Роза. — След погребението. Би трябвало да си със семейството, Франческа. Твоята кръв. Семейството се грижи за теб.

Поглеждам към татко с надеждата да ме подкрепи, но той е свел поглед към леглото и по този начин показва мълчаливото си съгласие с лелите. Това е тя, намесата на семейство Капуто: изпълнено с обич, но натрапчиво, дарява те с щедра доза чувство на вина.

— Добре съм, честна дума. Просто ми трябва малко време.

Леля Кони сумти, сякаш говоря глупости, и оглежда неодобрително бунгалото.

— Ела си с нас, миличка — моли леля Роза.

Клатя бавно глава и тя ме поглежда нещастно. Гърдите ми се свиват и аз едва намирам сили да преглътна. Не помня последния път, когато не съм послушала лелите си. Или пък татко. Не мога да кажа какво трябва да... просто не мога да се върна в апартамента ни. Не мога да понеса мисълта, че Алекс е мъртъв. Не мога да понеса шепота на странното облекчение, което ме кара да се чувствам ужасно. Не мога да понеса, което и да е друго място, освен това тук, където всичко е зелено и простичко.

Татко вдига глава към мен. *Моля те, прояви разбиране*, моля го с очи. Ако има човек, който е в състояние да разбира, то това е татко.

— *Si tistuni* — мърмори ядосано леля Кони. *Какъв инат*.

Винченцо наднича в бунгалото.

— Вижте кого открих.

Бела се вмъква покрай него. Усмивва ми се с неудобство, след това се оглежда, тъй като вижда интериора за пръв път. Все още е в дрехите, в които правеше йога упражненията: клин и тениска.

Леле Кони я оглежда.

— Buongiorno^[4], Изабела.

Разделя сричките в името на Бела на симпатични пакетчета: И-за-бе-ла.

— Buongiorno, лелче Кони, лелче Роза.

Бела пристъпва към тях, за да ги целуне.

— Готина бърлога — заявява през смях Винченцо, докато се оглежда. Наднича през прозореца, подпрял се с длани на плота. — Има нужда от една вана.

— Франческа отказва да се прибере — заявява отсечено леля Кони.

Бела ме поглежда, но мълчи.

— Ще се прибера, лелче — отвръщам аз и усещам, че ми е горещо. В бунгалото стана пренаселено. — Само че няма да е точно сега.

Винченцо побутва плота, покрит с линолеум.

— На колко години е това място? Господи, сигурно е поне на сто. Сериозно говоря. Голяма дупка.

Никой не му обръща внимание.

Братовчедът Винченцо е красив млад човек: мускулист, с красиво лице и гъста тъмна коса. За леля Роза той е Господ Бог, слязъл от небето, но истината е, че е мързелив и пакостлив. Двамата с Бела бяха много близки като деца. Веднъж ги хванаха да крадат от местната дрогерия. Винченцо каза на майка си, че щели да платят за червилата, дезодорантите и сенките, които бяха задигнали, и леля Роза му повярва. Той е зеницата на окоето ѝ. От известно време работи като продавач-консултант в магазин за електроника. Винаги има най-новите уредби и телефони, последен писък на техниката. Все още живее при леля Роза и чичо Роберто, а по стените на стаята му са закачени постери на дългокоси момичета в бански с устни, натежали от гланц.

— Тук ли се храниш? — пита неочаквано леля Роза и ме поглежда обвинително.

— Да, с какво се храниш? — пита леля Кони, преди дори да отговоря, и вирва брадичка.

— Ние с татко ѝ донесохме храна — обажда се Бела. — Нали, татко?

Татко ми се струва мрачен, но кима.

— Има една съседка, Мериъм, тя отглежда най-невероятните зеленчуци, нали, Франки?

— Да — изненадана съм, че сестра ми ме защитава.

— Аспержи, ревен, подправки — достатъчно са за голямо семейство, лелче Роза. Има зеленчукова градина също като твоята, лелче Кони. Е, не е хубава като твоята, разбира се, но тя е невероятен градинар. — Лелите зяпват Бела. — Довечера ни покани у тях. Тук общността е много активна. Мериъм, Джак...

— Не знам дали ще ходим — прекъсвам я аз.

— Мериъм покани и теб, татко — продължава Бела.

Леля Роза грейва.

— И Джузепе ли е поканила?

— На колко години е тази жена? — любопитства леля Кони.

— Не знам. Може би на петдесет. Държи се като младо момиче, нали Франки?

— Какво ще рече това, че се държи като младо момиче? — пита подозрително леля Кони.

— Означава, че е тигрица — прихва Винченцо.

Забелязвам как ъгълчетата на устата на Бела потрепват.

Леля Кони се мръщи още по-страшно.

— Това пък какво означава?

— Просто исках да кажа, че е стегната жена в добро здраве — обяснява Бела. — Голяма оптимистка.

Леля Роза кима.

— Това е добре, нали Кони?

— Струва ми се означава, че е голям развейпрах — свива рамене Винченцо.

Бела го сръчкава в ребрата и той се мръщи.

— Сигурно е приятна жена — заявява обнадеждено леля Роза.

Татко ни оглежда, докато очите му не се спират на мен.

— Каква е тази работа, Франки? Вечеря, а? Да не би да сме...

— Не, татко, искам да кажа, ами, може би... Не съм...

Бела ме прекъсва.

— Да, татко, вечеря. Мериъм живее малко по-надолу по пътя. Казах, че ще занесем вино.

— Каза, че *ти* ще занесеш вино — поправям я аз.

— Точно така. Ще ни чака в седем. Много ще ти хареса, татко. Много мила жена, нали така, Франки?

— Много е приятна — съгласявам се аз.

— Добре, добре — обажда се весело леля Роза. Оглежда отново бунгалото и говори почти на себе си. — Да ти кажа, Франки, това бунгало може да стане много уютно с малко грижи. Възглавнички, хубави пердета. — Тя поглежда пода. — Килим.

— Възглавнички — мърмори Винченцо и клати глава.

Леля Кони ми подава празната си чаша.

— Според мен това е малко пресилено, соги. Сигурна съм, че е пълно с плъхове.

— Не е, лелче — успокоявам я аз.

Леля Кони ми отправя изпепеляващ поглед.

— Добре че Изабела е тук с теб. Поне един човек от семейството. Иначе нямаше да се чувствам добре. Въпреки че... — Тя приковава Бела с поглед. — Франческа, горкото ми момиченце, преживя предостатъчно и без твоите... лудории. Трябва да се грижиш за нея. Ще се справиш ли?

Бела мига и свежда очи към пода. Дори Винченцо я е зяпнал.

— Не ми трябва някой да се грижи за мен — протестирам аз, но никой не ми обръща внимание.

— Si, Zia^[5] — обещава тихо Бела.

— Voui^[6] — отвръща леля Кони.

— Добре! — плясва бързо с ръце леля Роза, след това скача на крака. — Всичко е уточнено. Благодаря ти за кафето, Франческа, не беше ужасно. Джузепе, ще ни закараш ли обратно преди срещата за вечеря? Аз имам ангажимент.

— Пътят до това място беше безобразно дълъг — поглежда ме обвинително леля Кони.

— Имах чувството, че никога няма да се доберем — съгласява се леля Роза.

Негодуванието ми умира още преди да го изрека, заменено от извинение.

— Mi scusassi.

Леля Кони също става, което е знак за татко да тръгне с тях.

— Връщаме се в града, а Джузепе ще се върне за вечерята, с каквато там й беше името...

— Мериъм — напомня Бела.

— Точно така. Мириъм.

Лелите излизат от бунгалото и Винченцо ме целува по бузата.

— Ще ти кажа само две думи: гореща вана — прошепва той на ухото ми, след това извива многозначително вежди. — Страхотно местенце, само за диви партита.

— Така си е. Благодаря ти, Вини.

— Пак заповядай — отвърща той и цъка с език.

Татко излиза последен. Подава ми плика, който носеше леля Роза.

— Бишкотите на Роза са вътре. Любимите ти.

Поемам плика. Оказва се по-тежък, отколкото изглежда. Леля Роза прави невероятни pzuddi: малки, бадемове сладки, овалени в захар, поръсени с печени бадеми, овкусени с канела и портокал.

Татко се колебае.

— Върви, татко. Добре съм. Ще се видим довечера.

Той изчаква още малко, но останалите са вече при колата, след това снишава глас:

— Знам, че семейство Гарднър не те искат тук.

Преглъщам.

— Така ли?

— Даниъл Гарднър се отби при мен. Горкото момче, много му е трудно. Още не съм казал на лелите. Те няма да проявят разбиране. Да изхвърлят дъщеря по този начин.

— Виж, аз не съм... не бях...

Гърлото ми се стяга.

— Не е правилно — казва той и клати глава. След това изглежда се стяга и ме привлича до себе си. — Ще се върна скоро, duci.

Кимам.

— Обичам те, татко.

— И аз те обичам, миличка.

Заставам на вратата на бунгалото и ги наблюдавам как се качват в колата.

Леля Кони се обръща към Бела, която се е облегла на прозореца на колата.

— Тази Мириъм... тя еврейка ли е?

Забелязвам как Бела потиска усмивката си.

Nzuddi

Печени бадемове сладки

Името на тези сладки идва от монахините на манастира „Сан Винченцо“ в Катания, които са ги създали. Nzuddi е умалително от името Винченцо — vincinzuddu или nzuddu. Те са малки, стегнати, не са прекалено сладки, накратко, съвършените бисквитки за еспресо.

За 30 до 35 сладки

- 200 г несолени печени бадеми
- 1 2/3 чаши брашно
- 1 чаена лъжичка смляна канела
- 1 чаша пудра захар
- 1 супена лъжица ситно настъргана кора от портокал
- 2 яйца
- сокът от 1/2 лимон
- 2 чаени лъжички бакпулвер
- За украса*
- 1/2 чаша пудра захар
- 2 чаени лъжички смляна канела
- 30 до 35 несолени печени бадеми (около 120 г)

Приготвяне

Загрейте фурната на 180°. Застелете тавата с хартия за печене.

В блендер смелете бадемите на фино брашно. Пресейте брашното и канелата в широка купа, след това добавете бадемите, захарта и портокаловата кора. Смесете добре, преди да изсипете на плота и да направите кладенче в средата. Счупете яйцата в кладенчето, разбийте леко с вилица, след това прибавете лимоновия сок и бакпулвера. Продължете да смесвате съставките с вилица, докато се сгъстят и станат леко лепкави.

За украса: смесете пудрата захар и канелата в съд с плоско дъно. Направете от тестото малки топчета и ги оваляйте в захарта (ако ви свърши сместа от захар и канела, си направете още малко). Подредете

топчетата в предварително подготвената тавичка. Притиснете леко печен бадем върху всяко топче.

Печете, докато pzuddi станат светло златистокафяви, около 15 минути.

Оставете ги да изстинат напълно, преди да ги поднесете. Издържат до две седмици в съд с плътно затворен капак.

[1] Мамче (ит.). — Бел.прев. ↑

[2] Две (ит.). — Бел.прев. ↑

[3] Пяна (ит.). — Бел.прев. ↑

[4] Добър ден (ит.). — Бел.прев. ↑

[5] Да, лельо (ит.). — Бел.прев. ↑

[6] Добре (ит.). — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Следобед, когато Бела отива да купи вино за вечеря, тайнственото момиче се появява отново. Застанала е край столовете, държи кафяв хартиен плик. Стиснала е устни, сякаш се е стегнала за онова, което следва, но когато ме вижда, се насилва и се усмихва.

— Здравей — поздравявам аз.

— Здравсти. Аз съм Съмър — обяснява тя с известно неудобство.

— Съмър Харисън. Спомням си.

Днес изглежда различно. Отново е с шапка, но косата ѝ е различна, бухнала, сякаш току-що я е сресала.

Поколебава се, преди да вдигне плика.

— Донесох ти нещо.

Пристъпвам към нея. Пликът се оказва по-тежък, отколкото изглежда. Развивам горната част и надничам вътре. Хляб. Тъмна коричка, кръгли самуни, хляб с мая, поръсен с нещо, може би розмарин, и две посипани със захар понички.

— Довечера ще ходя у Мериъм — казва тя. — Реших да се отбия и... работя в... Брат ми е собственик на пекарната. Брашнената ферма.

Поглеждам я. Бузите ѝ са поруменели. Тя отново пробва с вече познатата ми усмивка.

— В Едисън ли? — питам. Помня опашките в пекарната, която Алекс наричаше „новата“. В редките случаи, когато идвахме заедно до бунгалото, обикновено не спирахме в Едисън. Алекс мразеше опашките, винаги бързаше да пристигне тук и да влезе в океана.

— Да. Брат ми и жена му, Инес, са собственици.

— Казват, че е добра — отбелязвам аз.

— Така е. Роки си откри призванието. Роки е брат ми. — Тя млъква за кратко. — Всъщност, той се казва Бийкън, но всички го наричат Роки.

— Като Бийкън Рок^[1] ли?

— Да. Точно като Бийкън Рок. Мама... мисля, че Роки е бил... — Съмър се мръщи по странен начин. — Бил е заченат там. Нещо такова.

И двете се усмихваме.

— Не са много хората, които знаят този факт — признава тя.

— Значи, ако го срещна, да му казвам просто Роки.

— Благодаря.

И двете поглеждаме към столовете, но не сядаме. Съмър изглежда се колебае, но така и не разбирам каква е причината.

— Не трябваше да ми носиш каквото и да било — подхвърлям аз.

— Не, но... знам... но... — Тя притиска ръце към джобовете на дънките си. — Искях да... да се извиня за онзи ден.

Връщам се към срещата ни на пътеката.

— За какво трябва да се извиниш?

— Държах се малко странно.

— А, няма нищо. Сигурно и аз съм се държала странно.

Напоследък все странно се държа.

Тя ми отправя усмивка на благодарност, а аз продължавам.

— Все ми се струва, че те познавам отнякъде.

Тя кима, но не отговаря.

— Искаш ли да седнеш? — предлагам ѝ аз.

— Благодаря.

И двете сядаме, но Съмър едва допира крайчеца на стола си. Откъм храстите долита подсвирване, прекъсва ни и двете поглеждаме в посоката, от която се разнесе. Хюя подскача пред баща си, който вдига ръка, за да поздрави и двете ни.

Момиченцето перва протегнатата длан на Съмър. Аз поглеждам и двете.

— Приключи ли училището за днес? — питам аз.

— Аха — отвърща доволно Хюя.

— Здравсти, Съмър. Вие двете запознахте ли се? — пита Джак.

Кимам.

— Тук всички ли се познавате?

— Аха — отговаря вместо него Хюя.

Джак прихва и добавя:

— Познавам Роки, братът на Съмър, от състезанието по гребане. Знаем се още отпреди да тръгне да пътешества и да се запознае с Инес, така се казва съпругата му, от Португалия е. Аз купих стария му бизнес, когато той реши да отвори пекарната. Роки винаги ми е

помагал. — Той се обръща към Съмър. — Мериъм каза, че довечера ще дойдеш, нали?

Съмър кима.

Хюя забелязва плика на коленете ми.

— Донесе ли понички? — пита тя Съмър.

Съмър кима и ме посочва с брадичка.

— За Франки.

Хюя се обръща към мен и ме поглежда с копнеж.

— Хюя! — клати глава Джак.

— Няма нищо. Тук има предостатъчно храна. Струва ми се, че имам нужда от малко помощ. — Вадя поничка и я разчупвам на две, подавам едната половинка на Хюя, а другата на Джак.

— Благодаря — казват едновременно те.

— Значи няма да умра от глад в гората — измърморвам аз.

Хюя клати глава.

— Няма начин.

Захарта е полепнала навсякъде около устата й. Джак я забърсва с палец.

Вадя и втората поничка и я разделям на две също като първата.

Съмър клати глава.

— Недей, те са за теб. Донесох ги за теб.

— Нищо — отвърщам аз и подавам половината. — Нямам нищо против да споделям.

Съмър ме зяпва и мига. Очите й са малки и кръгли, в странно синьо-сивкаво, също като зимно небе. Изражението й е странно. Тъжно. Спомням си, че Джак каза „сърф в Португалия“ и в ума ми изниква спомен. Двойка влиза в кафенето, в което двамата с Алекс ходехме; Алекс ме запознава с тях. Мъжът, Травис, познавах отпреди, но не и момичето. По онова време косата й беше по-къса, сплетена на плитки.

— Съмър... — прошепвам аз.

Тя поема половинката поничка от ръката ми.

— Благодаря.

— Съмър и Травис.

Тя вдига бързо глава.

— Спомни си. Наистина те познавам. Запознахме се...

Тя кима.

- В „Мармалейд“. Точно така.
- Извинявай, бях забравила.
- Всичко е наред — отвърща тихо тя.
- Травис е ходил на сърф с Алекс.
- Да. — Тя сякаш потръпна.
- Косата ти беше... — аз размахвам пръсти около главата.
- Да. И... — Тя се поколебава. — И аз също.
- Ти...?
- Ходех на сърф. С Алекс. Също.

Все още държи в ръка поничката. Усещам как тъмните очи на Хюя се връщат към мен.

Джак почиства отново лицето на дъщеря си и стиска ръката ѝ.

— Да отидем да потърсим пумпалки, сладурче.

— Ама...

— Бързо. Стори ми се, че ей там видях много.

Той я повежда към най-близкия кедър. Тя пуска ръката му и прескача преплетените корени.

Съмър се привежда към мен.

— Моите съболезнования — изрича тя с онзи глас, който вече съм свикнала да чувам. Изпълнен с болка и съчувствие, тъжен. Сега вече си я припомням на погребението. Дълга коса, скрита под шапка, зачервени от плач очи.

— Ти беше на погребението.

Тя кима.

— Трябваше да ти кажа, че го познавам... когато те видях.

Поглеждам към морето.

— Той много обичаше да ходи там — шепна аз.

— Така е — съгласява се тихо тя.

Съмър също отправя поглед натам, сякаш можем да видим водата, въпреки че няма начин.

Поглеждам поничката в ръката. Разделена е на две, пречупена, прилича на полумесец. Прилича на буквата С.

Денят отстъпва на вечерта, когато прокарвам четката през косата си, а Бела и татко си говорят пред бунгалото. Татко е в кафяв панталон, изгладена риза и кожени обувки. Златната верижка на медальона му

със свети Кристофър, който винаги носи, намига над най-горното копче на ризата. Бела е изровила рокля, незнайно откъде, вероятно от багажника на скапаната си кола, който, както ми се струва, е побрал цял един гардероб, натъпкан на безформена топка. Роклята е дълга, обсипана с малки пеперудки в какви ли не цветове. Сложила си е златни халки на ушите и гланц за устни. Държи в ръка бутилка просеко. Татко е понесъл платнена пазарска торба с бутилки червено италианско вино. От прозореца ги наблюдавам как се смеят. Имам чувството, че гледам филм.

Винаги когато татко се опитваше да ми каже нещо за Бела, аз преставах да го слушам. Накрая той престана да ми казва, че тя е звъняла, и престана да ме моли да поговоря с нея. Пет пари не давах, че всички от семейството си мислеха, че съм инат. Предпочитах да се преструвам, че сестра ми се е изпарила. Нещо като магия.

Прокарвам четката през косата си бавно, лениво. Докато бяхме малки, дори след като мама почина, двете с Бела сядяхме пред телевизора и аз разресвах косата ѝ и я сплитах. Косата ѝ, дълга и къдрава, винаги беше пълна с възли. Поставях длан на скалпа ѝ и четках внимателно, за да не я оскубя. Къдриците се превръщаха в ситен пух, нещо като захарен памук, който бухваше около главата ѝ като ореол. Тя много обичаше да я сплитам в нещо като корона. Аз сядях, стиснала фибите в уста, тананиках си, а Бела смучеше палеца си. Татко загряваше замразената вечеря, която някоя от лелите беше донесла. След като всичко мина — и погребението, и неизбежните сенки, които мама бе разхвърляла из цялата къща — настъпи нещо като мир. Дойде спокойствието.

Поглеждам отражението си в изкривеното стъкло на прозореца и го използвам, за да си сложа обеци. Те са кръгли, от червено злато, приличат на малки копченца. Леля Роза ми ги подари за осемнайсетия рожден ден. Мръщя се на неясното отражение. Нелепо е да се контя. Нелепо е да ходя на вечеря. Под очите ми има тъмни кръгове, а бузите ми са увиснали, сякаш съм десет години по-стара. Облизвам бледите си устни. Разчитайте на Бела да уреди среща за вечерта! Не можа да дойде на погребението, но успя да си уреди покана за вечеря няколко минути след като се довлече. Възмущението ми се надига и ме прогаря също като киселини в стомаха.

Излизам от бунгалото, заключвам вратата и пъхвам тежкия ключ в джоба на дънките.

— Bedda, cara mia — подхвърля татко. *Красива си.*

Бела ми се усмихва.

— Готова ли си?

Без да ѝ обръщам каквото и да е внимание, аз поемам по пряката пътека през гората. Вдишвам дълбоко, за да събера смелост. Слънцето все още грее, летните дни не са далече. Светлината оживява от разни танцуващи неща — буболечки, падащи иглички на борове, малко перце, което се носи към земята. Гората е жива, разлистена, пълна със заредени с надежда създания, които растат и надигат главици. Изпълвам дробовете си и крача пред сестра си и татко, който пази чистите си обувки. Някъде пред мен се стряска птица и наддава писък, сякаш ме ругае. Перата ѝ са в черно и синьо — поредната стелерова сойка, може би същата. И тя преценява гостите ми и мен.

Бела и татко ме настигат, когато съм край пътя. От асфалта се вдига топлина на вълни и затопля краката ми, скрити под дънките. Бела разказва на татко за приятелка, която имала галерия.

— Започнала е от нищо. Излага собствените си творби, както и на други художници в общи изложби, които кръщава на фазите на луната. Измислила е хитри начини да нарече луната: медена луна, гръмовна луна, есетрова луна...

— Значи дава на луната различни имена, така ли? — уточнява татко.

— В зависимост от сезона. Предполагам, че това е начин да определи времето.

— Хитро.

Минаваме покрай вдлъбнатата пощенска кутия с жълто цвете отстрани. Боята се е олющила от жегата на многобройни лета. Флагчето на кутията се е килнало на една страна. Джак се оказа прав: това бе най-грозната пощенска кутия на цялата улица.

Когато пристигаме в дома на Мериъм, тя се показва на вратата на малката си зелена къща и размахва зелена кухненска кърпа.

— Здравейте! Влизайте!

Вдигнала е косата си и две огромни сребърни обеци се полюшват на ушите ѝ. Бела маха с ръка, ухилена широко. Хлътва в къщата, но преди това ни дава знак да я последваме.

Минаваме по пътеката към вратата и усещаме аромата на чесън, препържено масло и пресни билки, които се носят отвътре. Кафява котка със зелени очи се шмугва покрай нас. Животното е едро, колкото куче, но се оказва бързо.

Гласът на Мериъм долита при нас.

— Това е Даруин. Огромно котище. Със сигурност е тръгнала на лов. Дано не си е набелязала някоя птичка. — Излиза от една от стаите, по всяка вероятност кухнята, стиснала лъжица в ръка. — Опитвам се да го отуча да лови птици, но... Елате, не стойте в коридора. Трапезарията е в другия край. Съмър слага приборите. Все още чакаме Джак и Хюя. Ще ви отмъкна виното след минутка.

Бела целува Мериъм по бузата и минава през задната стая. Татко тръгва след нея и стрелва с поглед хаоса в кухнята, където Мериъм се е надвесила над пет тенджери и тигани. Виждат се десетки медни съдове и тави — някои колкото чиния за хляб, увиснали от кукички на тавана.

Мериъм е със спретнат панталон с отрязани крачоли, кремава блуза с къдри и кожени сандали. Застанала е край дървена дъска за рязане, на която я чака купчина зелен магданоз. До огромния отдушник се вижда портрет на гола жена, стиснала в ръка кана с вода. Цветовете — светло синкавозелено, яркосиньо и кобалтово — са наситени, също като масло, сякаш размазани с нож.

Мериъм обръща глава и ми отправя нежна усмивка.

— Как си днес?

— Добре, благодаря.

Тя кима, сякаш знае, че не е точно така.

— Аз ще... — започвам и соча към трапезарията.

— Чувствай се като у дома си, Франки.

Задната част на къщата, където Съмър слага масата, има френски прозорци, които гледат към вътрешен двор, ограден с тухлена стена. Дворът е отрупан с глинени саксии, пълни с богата колекция от папрат, виолетки и растения, издръжливи на всякакви условия. Има наситенорозова роза, виеща се по бяла дървена рамка, а в противоположния край расте бръшлян, сякаш двете растения се състезават кое ще стигне по-бързо до средата. И двете са протегнали тръпнещи млади издънки. По-нататък към оградата се виждат кленове, а зад тях дървени кутии.

Татко и Бела са се настанили на масата; Бела пълни чашите с вода от зелена стъклена кана и се представя на Съмър. Масата е голяма, кръгла, дървена, с виенски столове, а чиниите са розови. Настанявам се до татко, когато Мериъм влиза и плясва с ръце.

— Така. Извинявайте, трябваше да се заема с ризотото. И така... вино?

Бела ѝ подава бутилката, която стиска в ръка.

— О, просеко, чудесно.

— Изстудено е — отбелязва Бела.

— Още по-добре.

Татко се изправя и подава своята торба с вино.

— Аз съм Джузепе, бащата на Франческа и Изабела. Благодаря ви, че ни поканихте.

— Джузепе, *it suo piacere*^[2] — казва топло Мериъм и се навежда напред, за да посрещне целувка по бузата.

— *Parli l'Italiano*^[3]? — пита жадно татко.

— *Ma parlo sols un po'di Italiano* — извинява се тя. — *Говоря съвсем малко италиански.* — Живях в Рим известно време. Трябваше да науча много повече. Но пък знам доста ругатни. — Гръмкият ѝ смях се разнася и обещите ѝ издрънчават.

Татко изглежда стреснат.

— Ами, добре — отвръща той с усмивка.

Съмър забелязва погледа ми и вдига ръка, за да помахва.

— Мериъм! — разнася се глас по коридора, последван от бързи крачки.

Хюя се втурва в стаята. Облечена е в синя рокля с червена панделка на китката. В ръка стиска книга, сандалите ѝ са сини. За пръв път я виждам обута. Джак я следва, понесъл внимателно стъклена саксия с някакво растение. Сресан е, ризата му е изгладена, ръкавите навити до лактите.

Бела и татко стават, за да се ръкуват с него.

— Джак Уитакър — представя се той.

— Джузепе... Джо Капуто.

— Бела — отправя тя широка усмивка и ме стрелва с поглед, — Капуто. — След това добавя: — И аз съм от семейство Капуто.

Само когато ти отърва, искам да я засека.

Джак се обръща към мен.

— Здравсти, Франки.

— Здравей, Джак.

— Съмър, здравей.

— Здравей, Джак.

След като притиска Мериъм до себе си, Хюя застава до мен.

— Видях още една стелерова сойка — прошепвам аз. — Мисля, че тази вечер я стреснах.

Тя се ухилва широко.

— Хюя знае доста за птиците тук, нали? — подхвърля Мериъм.

Хюя кима и ме сочи.

— Ще я науча и нея.

— Ще науча Франки — поправя я Джак. Подава стъклената саксия на Мериъм. — Това е за теб. Благодаря за поканата. За пореден път. Това е пиля.

— Страхотен си, Джак Уитакър — отбелязва Мериъм и вдига стъклената саксия към светлината, която струи от прозореца към двора.

Кръглата саксия ми напомня на една коледна играчка, която мама много харесваше: стъклена топка, в която имаше кученце с раирана шапка на шейна. Пръстта е в различни цветове — има трошици пемза, пясък, тъмна, почти черна почва — сякаш друг свят е уловен в мехур.

— Каква красота — отбелязва Бела.

— Джак е художник ботаник — заявява Мериъм.

Джак се прокашля.

— Не бих казал.

— Напротив, това е самата истина. Трябва да видите другите му творби. — Има огромни, невероятни терариуми и градини с бонзаи, сякаш са създадени за мънички палави елфи. Той наистина е невероятно талантлив.

— Леле! — възкликва Бела.

— Това е *истинската* му работа — прошепва Хюя и се обляга на краката ми.

Джак ме поглежда притеснено.

Мериъм отива до кухнята и бързо се връща с дървен поднос, отрупан с дебели резени хляб и пъстри купички със зехтин и тъмен оцет.

Хлябът е наситеножълт. Рони се в устата ми и има сладък вкус на мед.

— Глухарчета — подсказва ми Мериъм.

Татко не откъсва очи от недояденото парче.

— А пък аз си мислех, че глухарчето е бурен.

— Самата истина — потвърждава с широка усмивка Мериъм. — Не е ли прекрасен!?

— Да, много е хубав — отвърща татко, все още малко объркано.

— Дватамата с татко му казваме слънчевия хляб — обяснява Хюя.

Джак кима.

— Роки трябва да го продава в Брашнената ферма — обръща се той към Съмър, която седи неподвижно, притихнала, и не откъсва поглед от мен.

Врътва глава към него и поруменява.

— Да — съгласява се тя бързо. — Трябва. Много е хубав, Мериъм.

— Господ да ви благослови — клати глава и се смее Мериъм. Гали Съмър по рамото, след това се връща отново в кухнята.

Докато Бела и татко разговарят с Джак за растенията, Хюя ми подава книгата, която е донесла.

Докосвам корицата с пръсти. „Птиците в Северна Америка“, гласи заглавието.

— За мен ли е?

— Давам ти я назаем — предупреждава ме тя.

Гледа ме как разлиствам страниците и се спирам на птиците, които вече съм забелязала и знам имената им. Вrabчето, обикновено птиче с неговото симпатично чирикание. Черноокото юнко, сякаш нахлупило шлем, което пее една и съща песен, но в различни тоналности. Обичам да ги слушам, когато пеят едно на друго, сякаш се радват на пролетното слънце. След това попадам на малката птичка, която вдига най-много шум. На снимката е обърната надясно, вирнала предизвикателно глава. На гърдите има черни петна, а гърбът е черен като маслина. На снимката не се вижда размахът на малките крилца. Прилича на нервен изпълнител, който трепери на сцената.

Хюя поглежда през рамото ми, докато аз разглеждам страницата.

— Северноамерикански дрозд ли е това?

Забелязвам, че тя е написала с молив *Певец!* в полето.

Буквите ѝ са закръглени и тъмни.

Кимам.

— Шумна птичка, нали?

— Да, една от любимите ми.

Прочитам краткото описание.

— Женските не пеят ли?

Тя свива рамене, след това разлиства страниците, за да открие нещо, което харесва.

— Бъбрив вирео.

Прочитам, че е нетипичен за този регион, освен когато лятото е хубаво.

— Благодаря, Хюя. Много ще я пазя.

Тя се усмихва доволно. Понякога ми се струва толкова мъдра и умна, а друг път се радва като малко дете. Сигурно учителките ѝ я обожават.

— Понякога оставаш ли на занималня? — питам я аз.

— Да. Понякога.

Поглеждам Бела. Като тийнейджърка помагаше в занималнята. Тя се навежда, за да каже нещо на Джак, и кима, без да премества върха на палеца си от устните. Налива му чаша просеко. Съмър е отишла в кухнята, за да помогне на Мериъм.

— В кое училище? — любопитствам.

— Джелибийнс Монтесори. — Усмивката на Хюя се е стопила, а тя се мръщи.

— Супер, а? — шегува се Бела, когато чува отговора ѝ.

Хюя свежда очи към сандалите си и размърдва пръстите на краката. Спомням си колко мразех лелите да ме разпитват как е минал денят ми: Как беше в часа по география? Имаше ли достатъчно храна? Какво прави през междучасията?

— Става — отвръща Хюя. — Понякога учим поезия, тя ми харесва. — Поглежда към баща си, който обсъжда с татко градинарството. Двамата говорят за някакъв тор. Тя снишава глас: — Другите момичета от училището ходят на балет в Боу.

Кимам бавно.

— Двете с Бела ходехме на балет.

Тя ме поглежда преценяващо.

— Наистина ли?

— Да. Преподаваше ни госпожа Талбът.

— Харесваше ли ти?

Замислям се над въпроса. Леля Роза убеди татко да изпрати двете ни с Бела на балет. Не било здравословно Бела да търчи боса с братовчеда Вини, а аз да си живея, забола нос в някоя книга. Балетът трябваше да ни спаси от нас самите и да ни превърне в дами.

— Горе-долу — отвърщам.

— Трябваше ли да обличаш онези полички, които стърчат?

— Туту ли?

— Да.

— Не, така и не стигнахме до този етап. Имахме си розови трика и бели клинове, черни цвички.

Хюя стиска замислено устни.

— Всички имат черни обувки.

Кимам. Госпожа Талбът те пращаше да си ходиш, ако нямаш черни обувки. Никой не смееше да ѝ се противопостави. Тя беше истинска карикатура на учителка по балет — косата ѝ беше прибрана на кок, крайниците ѝ бяха слаби, жилави, по лицето ѝ се беше изписало кисело изражение.

— Искаш ли да ходиш на балет? — питам тихо аз.

Хюя свива рамене.

— Обичаш ли да танцуваш?

— Не знам.

— Не знаеш ли?

— Вкъщи не танцуваме много.

Нещо в изражението ѝ, намръщената муцунка, ми напомня на Бела като момиче. И ние не танцувахме много у дома. Татко разказваше, че мама била прекрасна танцьорка, но астмата не ѝ позволявала да танцува често.

— Какво мисли татко ти? — питам аз.

— Не му харесва гримът и роклите. Казва, че момичетата приличали на възрастни, че съм имала предостатъчно време, за да съм възрастна, че сега ми е времето да съм момиче.

— Аха.

— Каза, че просто искал да се порадвам на детството си.

Това ми се стори добро обяснение.

— Ами...

Гласът на Бела долита от другата страна на масата.

— Танците са забавни.

Двете с Хюя я поглеждаме. Дори не знаех, че все още слуша.

— Миналата година ходих на вечерен курс по кючек. Беше много... освобождаващо. Усещах истинска свобода. И се обличах в...
— тя снишава конспиративно глас, — дрехи с пайети.

Хюя се усмихва и се намества по-близо до мен.

— Обзалагам се, че ще станеш страхотна танцьорка — добавя Бела. — Какво казва майка ти?

Хюя мига. Тя обръща кръглите си очи към баща си, а той се откъсва от разговора с татко, за да срещне погледа ѝ.

— Какво има, сладурче? — пита той, сякаш тя му е задала въпрос.

— Ами... — мърмори Хюя.

— Говорехме за занималнята след училище — бързам да отговоря. — Хюя каза, че харесва поезия.

— Тя пише страхотни стихотворения — отвърща Джак с горда усмивка.

— В Джелибийнс имат страхотна програма. Искам да кажа, че... Така поне съм чула — измъквам се любезно, въпреки че нямам никаква представа.

— Навремето Бела работеше в занималня — намесва се и татко. — Чувала ли си нещо по този въпрос, Бела?

Бела клати глава. Втрещвам се многозначително в нея.

— Франки — шепне тя извинително. Извъръщам очи. Хюя поглежда от едната към другата, след това отива при баща си и се качва в скута му. Татко и Джак подновяват разговора си и Бела се навежда към мен.

Ставам бързо и соча към кухнята.

— Отивам да помогна на Мериъм и Съмър.

— Стига, Франки — моли Бела. Не ѝ обръщам никакво внимание.

— И аз ще помогна — добавя тя весело.

Навеждам се към нея и шепна, да не би да ме чуят татко, Джак и Хюя:

— Защо? Остани тук и продължи да ръсиш глупости. Тя отваря уста, за да каже нещо, но аз вече се обръщам, за да изляза от стаята.

-
- [1] Национален парк в щата Вашингтон, САЩ. — Бел.прев. ↑
- [2] За мен е удоволствие (ит.). — Бел.прев. ↑
- [3] Говорите ли италиански? (ит.). — Бел.прев. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Здравей, мила — подхвърля мило Мериъм и веднага ми подава лъжица, за да разбърквам ризотото. Съмър кълца още магданоз. Мериъм излиза с подсвирване, понесла още вино.

— Вече ти намери работа — обажда се Съмър.

Разбърквам бавно кремообразното, ароматно ризото, за да не загори. Мирисът ми напомня за кухнята на леля Роза.

— По-добре, отколкото да се преструвам, че всичко е наред — шепна аз и оставам изненадана, че съм го изрекла.

Съмър ме зяпва.

— Не съм подходяща компания за партита — извинявам се аз, след това добавям: — Все още. Дори не съм сигурна, кога ще бъде готова.

Съмър поглежда към вратата на кухнята, сякаш очаква някой да влезе.

— Не искаше ли да дойдеш?

— Немного. Сестра ми уреди всичко.

— Често ли го прави?

— Да урежда разни неща вместо теб ли?

— Да. — Съмър е спряла да реже и ножът виси над магданоза.

— Не бих казала. Нямах я доста време. Живее в Портланд.

— Така ли?

— Не я бива много в тези неща. Говоря за мъката. Майка ни почина... след това дойде пубертетът, не знам... А и двете с нея сме много различни.

Съмър кима с разбиране.

— Да. Изглеждате различни.

Оставам изненадана. Повечето хора искат да си приличаме, да бъдем приятелки.

— Ти близка ли си с брат си? — питам.

Съмър навежда глава на една страна.

— И да, и не. Той си въобразява, че знае кое е най-доброто за мен.

— Той урежда ли разни неща вместо теб?

— Да, прави го.

— А ти съобразяваш ли се?

Съмър клати глава, след това прихва, сякаш напук на себе си.

— Да, всеки път. — Свива рамене. — Каза ми, че трябва да дойда — тук, в Едисън — така че аз дойдох. Сега вече не съм сигурна дали искам да се върна да уча.

— Какво учиш?

— Морска биология. Никога няма да успея да си намеря работа по специалността. Просто исках да съм в морето, затова избрах тази специалност.

„И Алекс се чувстваше по същия начин, мисля си аз, искаше да е в морето“. Само че той така и не прояви достатъчно смелост да запише специалност, която нямаше да му гарантира работно място. Родителите му щяха да решат, че е лекомислен.

Обръщам се отново към тенджерата и продължавам да бъркам. Ризотото е почти готово. Съмър кълца последните стръкчета магданоз.

Алекс започна да тренира сърф в гимназията и се влюбваше в този спорт все повече с всяка година. Аз си мислех, че ще стане обратното, че той ще изгуби интерес, но щом се изнесе от дома на родителите си — щом заживяхме заедно, — той започна да ходи на сърф още по-често. Шегувах се, че когато сме наистина заедно, в наш дом, ще иска да се махне от мен. Сякаш океанът му беше любовница. Стараеше се да държи приятелите си от сърфа настрана от другите си приятели; и сърфът, и приятелите му от сърфа бяха нещо като тайна, нещо само за него. Опитвах се да проявя разбиране, дори пробвах да се науча.

— Веднъж се опита да ме научи — разказвам на Съмър.

Тя изплаква ръце и се обляга на плота.

— Да караш сърф ли?

Кимам.

— Беше ужасно.

— Първият път е...

— Знаем. Той каза същото.

Разбърквам ризотото още веднъж, след това изключвам газовия котлон.

Денят беше мрачен. Излязохме сами. Алекс не спираше да ме пита дали съм сигурна, сякаш се надяваше да ме разколебае.

— Мислех си, че ще бъде лесно — признавам аз. — Качваш се на дъската, изправяш се...

— Ами... — В тона на Съмър долавям съчувствие и подкрепа.

— Знам, че е нужна практика.

Алекс ми го беше казал.

— Миличка, никой не успява от първия път. — Опитваше се да ми вдъхне кураж, но аз усещах раздразнението му. Той беше нетърпелив, а аз бях инат и избухлива.

— Пробвай отново — настояваше той, затова пробвах. Опитвах отново и отново, разочарованието ми растеше, ставах все по-тромава.

— Не се съсредоточаваш. Ядосваш се — оплака се той.

Настоявах, че не е вярно, макар да бе точно така. Бях побесняла. Освен това треперех от студ и се чувствах като кръгла глупачка.

Той се опита да ми покаже основното, но представи всичко прекалено простичко. Сърфът беше в паметта на мускулите му, в кръвта му, в мислите му. Беше като сянка, просто част от него. Докато го наблюдавах как действа без всякакво усилие, се ядосвах още повече, ставах още подръпната и рязка.

Излязохме от водата и Алекс ми показа какво да правя, след като извади дъската от водата.

— Ето така — приклезна, — и после така — стана и запази равновесие. Аз ровех с крак пясъка, ръцете ми бяха кръстосани пред мен, а устните ми измръзнали. — Ти гледаш ли? — попита той и въздъхна.

Влязохме отново и морето ме дръпна под водата и ме запокити под една вълна, също като играчка, на която се подиграваше. Излязох, готова да се прибера, устата ми пълна със сол, косата с пясък.

— Не е за всеки, нали? — казвам на Съмър.

Тя ме поглежда тъжно, а очите ѝ издават, че е сигурна, че сърфът може да бъде за всички, трябва да бъде за всички, че е най-прекрасното нещо на света. Странните ѝ синьо-сиви очи се впиват в мен, сякаш иска да обясни. Представям си я в морето, прилича на риба, движи се като създадена за водата. Знае къде да постави крака, как да балансира,

как да падне, без да се нарани, за да не се удави. Вероятно е от онази момичета, които се носят по вълните, все едно танцува с целия океан; с водата изпълняват различни роли, движат се различно. Океанът води, а тя просто откликва.

Мериъм влиза в кухнята. Побутва ризотото е лъжицата, която съм подпряла на ръба на тенджерата.

— Готово. Добре. Хайде, вие двете, да ми помогнете.

Мериъм носи огромната тенджера, от нея се вдига облак пара, когато влиза в трапезарията. „Пролетно ризото“, нарича го тя. Има ситно нарязан чесън, много магданоз и пресен грах.

Съмър носи огромна глинена купа, пълна е пресни малки картофчета, сготвени с масло, и прясно откъснати листенца мента, а аз пренасям аспержите, които Мериъм нарича „остра трева“, овкусени с обикновена заливка.

Съмър помага със сервирането, докато Мериъм долива вино в чашите. Аз се връщам на мястото си.

Татко хвали Мериъм за ризотото, докато Хюя радостно лапва картофче не по-голямо от монета. Джак я моли да използва приборите, но домакинята я уверява, че и тя обича да похапва с пръсти.

Аз поднасям лъжица ризото към устата си и духам. Поглеждам Бела, която се визира мълчаливо в чинията си. Изражението ѝ ми напомня каква беше като момиченце. Представям си я как лежеше в леглото, къдриците ѝ прихванати в щръкнали плитки. Прозорецът до леглото ѝ очертава оградата на съседите и дори може да се надникне в кухнята им. Понякога, ако Бела оставеше нощем прозореца отворен, сутрин се будеше от аромата на джинджифил, зехтин и лук, които използваха вечер за пържените си картофи.

След като храната поизстива, аз се нахвърлям, сякаш съм гладувала. Обелките на картофчетата проскърцват, когато захапвам; ризотото е поело аромата на ситните парченца чесън; пресните аспержи са толкова хрупкави и сладки, че можеш да ги сбъркаш с плод. Мериъм ми се усмихва. Всички сме отпуснали ръце върху коремите си, когато Мериъм вдига масата и донася десерта, яркорозова и лепкава тарта с ревен, посипана с ядливи цветя. Тя загребва щедро домашен ванилов сладолед със сребърна лъжица, която нежно нарича

„лопатка“, след това полива с мед всяка купичка, точно по ръбчетата на тартата. Татко се е ококорил. Това пиршество е достойно за семейство Капуто. Мериъм се смее на изразенията ни и моли да оставим онова, което не можем да изядем, но всичко е толкова вкусно, че ние запълваме и последното празно местенце в подутите си стомаси. По средата на десерта забелязвам, че Джак отпуска колана на панталона си и когато погледите ни се срещат, двамата се усмихваме един на друг.

Когато вечерята приключва, татко помага на Мериъм да сервира еспreso, а Джак придърпва стола на Хюя към своя и я прегръща. Тя отпуска глава на него и се опитва да скрие прозявката си.

Мериъм поглежда книгата на масата.

— Хюя ти е донесла нещо за четене.

— Назаем — отвръщам, както цитирам момиченцето. — Решила е да ме научи повече неща за гората.

— Ти не оставаше често тук. С...

Клатя глава и погледът ми се плъзва към годежния пръстен.

— Два пъти, но не идвах често. Алекс обаче много обичаше да идва. Бунгалото означаваше много за него.

Когато изричам името на Алекс, Съмър става и започва да вдига празните чаши. Очите ѝ са по-тъмносини на тази светлина и аз забелязвам, че си е сложила спирала.

— И аз имам няколко книги за теб — продължава Мериъм, за да смени темата. Сочи малка купчинка на странична масичка. — „Тиха пролет“ на Рейчъл Карсън, „Лейди Бос“ на Джаки Колинс. — Намига ми. — Всяко момиче има нужда от малко тръпка.

— Благодаря. — Леля Роза е изчела всичко на Джаки Колинс.

— Приготвила съм ти малко мед — обръща се домакинята към Бела, за да я включи в разговора.

— Кошерите в двора твои ли са? — пита Бела.

Дори не се бях сетила, че дървените кутии, които видях одеде, са кошери.

— Пчели ли гледаш? — пита татко.

— О, да — усмихва се широко Мериъм. — Освен това се занимавам и с грънчарство. Преди всичко съм грънчар. Но градинарството и пчеларството не остават по-назад. Чакай. Сега ще донеса меда. — Тя отива в кухнята и се връща с буркан. Подава ми го. — Кажу какво мислиш.

Вдигам капака и се каня да топна пръст вътре.

— Просто така ли?

Тя кима.

Пъхвам пръст вътре, пробивам питата и пръстът ми хлътва в меда. Подавам буркана на татко и той прави същото.

— Великолепен е — прошепва той и го подава на Бела.

— Хубав ли е? — пита Мериъм.

— Хубав е — отвърщаме едновременно.

Тя избухва в смях.

— Добре, сега вече знам със сигурност, че сте баща и дъщеря.

Татко ме поглежда топло и кима. Забелязвам, че Бела смуче пръста си, но не казва и дума.

Татко пита любопитно.

— Продаваш ли меда?

Домакинята кима.

— Ще ви дам, не е...

— Не, не, не мога да приема — прекъсва я татко. — Не и след вечерята, която ни приготви. Ще купя.

— Добре — отвърща с усмивка Мериъм.

Джак прочиства гърлото си и аз забелязвам, че Хюя бързо отваря очи.

— Извинявайте всички — започва той. — Май трябва да тръгваме.

— Недей, татко — негодува Хюя немощно.

— Много си изморена — отвърща той през смях.

— Не съм — прозява се тя. Останалите също прихваме.

— Ооох — пъшка тя.

— Благодаря за книгата — обръщам се към нея. — Ще си науча домашното.

— Беше ми много приятно, че се запознахме — казва Джак, докато разтърсва ръката на татко.

Джак сочи гърба си.

— Качвай се, малчо.

Тя прехвърля ръце през врата му.

Мериъм го целува по бузата.

— Доскоро.

Той ме поглежда.

— Ще намина да видя как си... но не бързай... — Отново ме поглежда с неудобство. И двамата знаем, че говори за предупреждението за напускане, изпратено от семейство Гарднър.

— Благодаря — отвърщам.

Съмър се връща от кухнята и едва сега разбирам, че е била там доста време. Имам чувството, че се беше скрила.

— Тръгваш ли? — пита тя. Джак кима. — Тръгвам с вас. Изморена съм — обяснява тихо тя.

— Можеш да останеш тук — предлага Мериъм.

Съмър клати глава.

— Утре ще гледам момчетата на Роки. Трябва да си тръгвам.

— Сигурна ли си, че...

— Добре съм. Просто съм уморена — отвърща бързо Съмър. След това добавя: — Много ти благодаря. Вечерята беше чудесна.

— Че ти направи почти всичко — усмихва се домакинята.

— Не е вярно — отвърща Съмър. — Франки също помагаше.

— Аз просто бърках — отвърщам остро, без да се замисля. След това съжалявам, защото забелязвам, че Съмър се чувства неловко.

— Беше ми приятно да се запознаем — обръща се тя към нас с Бела и татко. — Много приятно семейство.

— Много си мила.

Бела пристъпва напред, за да я прегърне, но Съмър се чувства все още неловко и прегръдката излиза крива и неумела.

Обръща се и ме поглежда.

— Радвам се, че се видяхме отново — подхвърлям аз. — Намини към бунгалото, когато имаш път, когато искаш.

Бела ме поглежда изненадано. Не й обръщам абсолютно никакво внимание.

Съмър върти глава от едната към другата.

— Ами, добре. Благодаря.

Джак се усмихва и кимва.

— Така. Кажете чао на всички, Хюя — подканва я той.

— Чао на всички — промълвява сънено малката.

— Не ни изпращай — обръща се Джак към Мериъм, а тя кима и не става. Тримата тръгват бавно по коридора.

Бела отново е топнала пръст в буркана.

— Много е вкусен — заявява тя.

Дразня се, че продължава да използва пръста си. Имам желание да перна ръката й.

— Колко буркана искаш, Джузепе? — пита Мериъм. — Мога да ти ги продам по пет долара. — Тя разперва пръсти, за да покаже големината на бурканите.

— Два. Не, три — решава той. — Ще занеса и на Росариа, и на Кончета. Само че няма да ги взема, ако не платя пълната цена.

— Цената е десет долара. Ще ти ги дам по седем, защото ги купуваш оттук. Става ли?

Татко кима доволно.

— Работя в сервиза на Марио... автосервиз — уточнява той с известно неудобство. — Ако имаш нужда, да знаеш. Цените са добри, но за приятели и роднини правим отстъпки. Как иначе!

Мериъм избухва в смях.

— Почти винаги карам колело.

— А, онова с кошницата, навън — смее се и той.

Дори не съм забелязала велосипед.

— Бети — уточнява Мериъм и снишава глас, сякаш разкрива тайна. — На Елизабет Кейди Стантън^[1].

— Ясно — кима татко, сякаш е разбрал.

— Пробвала ли си го с печена рикота? — пита Бела за меда.

Татко кима ентузиазирано.

— Ще бъде невероятно вкусно.

— Печена рикота ли? Не, дори не съм опитвала печена рикота — признава Мериъм. — Хубаво ли е?

— Много. Ще трябва да ти донесем, нали, татко? — пита Бела.

Мериъм грейва.

— Знаех си аз, че като ти дам намаление, ще има полза.

Поглеждам от татко към Бела и после към Мериъм.

Неочаквано ме обхваща странно чувство — тук съм без Алекс, затова пък Бела е на масата.

— И ние трябва да тръгваме — надигам се аз. — Вечерята беше великолепна, Мериъм.

— Не искате ли по още една чашка кафе? — пита Мериъм.

— Благодаря, но не, става късно. Трябва да си ходим. — Изправям се.

— Да ти помогнем ли с чиниите? — пита Бела.

— О, не. Те ми дават възможност да мисля. А Даруин ще ми прави компания. Скоро ще се прибере, след като се наскита. Огромен е, но май се страхува от тъмното. Не му казвайте, че съм го издала.

Татко целува Мериъм по двете бузи и тръгваме по коридора.

— Благодаря — обажда се отново Бела. — Вечерята беше разкошна. Ще трябва да те поканим и ние.

— За мен беше удоволствие, Бела. Внимавайте на връщане. Да ви дам ли фенерче?

— Няма проблем — отвърщам аз, нетърпелива да се върна в бунгалото.

Чувствам се неловко с Бела и нейното чуруликане. Разговорът със Съмър ми тежи, както и спомените за деня на плажа, когато Алекс се опитваше да ме научи да карам сърф.

Мериъм застава до вратата и ни наблюдава как се отдалечаваме. Даруин се промъква откъм двора и се гали около краката ѝ. Тя го взема в ръце и ни маха, докато вървим по пътя.

Бела въздиша.

— Много приятно.

— Тя е страхотна домакиня — съгласява се татко.

Самотният път става по-мек от килима борови иглички, когато навлизаме в гората. Вървя отпред и се опитвам да не обръщам внимание на бърборенето на Бела и татко. Ако се кача сега в колата и си тръгна, мисля си аз, ще мина през Едисън и после през северен Сиатъл. След това покрай къщата на семейство Гарднър на хълма. Ако се вгледам внимателно, ще видя живия плет и малката порта, прозорците с бели рамки. Ще мина покрай старото ни училище, няма да изляза на главната улица, защото никога не се знае какъв е трафикът, а и по страничните улички става по-бързо. Ще подмина детските площадки и бензиностанцията, сърцето ми ще започне да блъска по-бързо и тежко в гърдите. Ще подмина и супермаркет или магазин за плодове и зеленчуци, а после всичко в квартала ще започне да ми се струва еднакво — гаражи, огради, пощенски кутии, и отново гаражи, огради, пощенски кутии. Скоро ще изляза отзад на нашия блок. Сградата е само на три етажа с редици малки балкончета. Тя е квадратна, солидна, с ванилов цвят. На прозореца на кухнята ни има кристална висулка, подарък за рожден ден от колега.

Вместо това аз крача по горската пътека, която вече ми е много позната. Чувствам се странно, напрегната съм, усещам, че не съм на мястото си. Сърцето ми бие до пръсване, сякаш съм тичала.

Гласът на Бела продължава да разкъсва мислите ми.

— Франки? Нали беше много приятно?

— Мериъм е много приятна — отвърщам остро.

— Това пък какво трябва да...

Татко ни прекъсва.

— Дядо беше пчелар. В Сицилия.

— Така ли? — пита Бела.

Татко кима.

— Si, и той продаваше мед по същия начин, от къщи. Беше най-хубавият в селото.

Ако може да се вярва на татко и лелите, всичко, което са правели хората от семейството, е било „най-хубавото в селото“.

— А пък Хюя, нали така се произнася? Много мило момиченце, нали? — продължава татко.

— Много — съгласява се Бела. — Франки?

Обръщам се побесняла към сестра си.

— Престани веднага.

— Какво да престана?

— Престани да се опитваш да ме въвлечеш в разговора. Просто искам да се прибера у дома.

— У дома ли? — пита обнадеждено татко.

— Искам да кажа в бунгалото. Просто искам да си легна. Уморена съм.

— Просто исках да...

— Знам какво искаш — сопвам се аз. — Опитваш се да бърбиш небрежно, все едно нищо не се е случило. Все едно това беше една нормална... нелепа вечеря, която ми натресе, без да съм искала да идвам, все едно... все едно... Алекс... не е...

— Франки, миличка — протяга ръка към мен татко.

— Добре съм! — викам и се обръщам.

Бела забързва, за да ме настигне.

— Извинявай, Франки. Знам, че Алекс е... ужасно е... просто си мислех, че...

— Колко пъти трябва да ти казвам да ме оставиш на мира?

— Ти трябва да...

— Нямах абсолютно никаква представа какво ми трябва, Бела. Трябва да ме оставиш на мира.

— Франки — моли ме татко.

Представям си татко и Бела на масата в трапезарията, после пред прозореца на бунгалото, как се смеят. Сякаш съм забравила миналите години, сякаш не ги е имало. Сякаш Бела не е създавала никакви неприятности, не е причинила никаква болка.

— Ти може и да успяваш да се отнасяш с нея все едно тя не се е държала като престъпник — зъбя се аз. — Просто си по-добър човек от мен, татко.

Той се опитва да възрази:

— Миличка, аз...

— Само че аз не мога така — заявявам убедено.

— Не искаш — промърморва Бела.

— Бела... — моли я татко.

— Точно така. Не искам — натъртвам. — Не мога и не искам.

Бела се прокашля тихо. Татко я поглежда уплашено.

— О, я стига! Не се прави на сломена.

Тя не отговаря.

Отново забързвам напред. Пред мен излита окъснен дрозд, бърза към гнездото си. Обръщам се и чакълът хрущи под петата ми.

— И след като така и така сме подхванали тази тема — не че я бяхме подхванали наистина, — какво, за бога, те накара да попиташ за майката на Хюя?

Бела мига.

— Не знаех...

— Не видя ли изражението й?

Ново прокашляне.

— Заради майка й ли е цялата тази работа? Какво се е случило? — пита предпазливо татко.

— Не знам — отвръщам аз, като едва се сдържам да не се разкрещя. — Знам само, че не разпитваш за майките на хората, след като очевидно няма такива?

Татко ми се мръщи. Бела свежда глава.

— Ти... *точно ти* — соча я аз, — би трябвало да го знаеш най-добре. Да не би да си станала напълно безчувствена?

— Франки? — тонът на татко вече е предупредителен.

— Аз... — започва Бела, но така и не довършва.

Обръщам гръб и на двамата и навлизам в гората. И от двете ми страни се протягат дълги сенки. Призраците на Алекс и мама. Може би просто кедрите и елите се протягат към луната.

Лягам си и се завивам с юрганчето през глава, когато татко почуква тихо на вратата. Говори през пролуката между вратата и касата.

— Нали знаеш, че можеш да се прибереш у дома, сага mia^[2]?
Искам да кажа, с мен.

Отмятам юргана.

— Да, татко.

Тогава той отваря вратата и застава на прага, знае, че не бива да влиза вътре. Катерица или нещо подобно на катерица пробягва по покрива.

Татко вдига загрижено поглед.

— Как спиш тук? При целия този шум.

— Звуците ме успокояват.

Той навежда глава на една страна.

— Знам защо не искаш да се прибереш. Разбирам те. Знаеш, че е така, нали, миличка?

Спомням си риданията откъм стаята на мама и татко, леля Кони затваря вратата и ме повежда към кухнята, обещава ми сладолед от фризера. Навсякъде щъкат жени в черно, също като ято врани. Плясват ме през ръката, задето съм си сложила едно от гребенчетата на мама, а след това ме обсипват виновно с целувки и прекалено стегнати прегръдки. Бяхме в гимназията, когато татко най-сетне прибра дрехите ѝ в кашони, но сватбените им снимки са все още на нощното му шкафче: черно-бели лица, млади, пълни с живот и надежда.

На погребението на Алекс той ми прошепна: „Ще стане по-добре“. Това бе единственото успокоение, защото дойде от него.

Тъй като не казвам нищо, татко разбира, че вече съм взела решение. Въздиша.

— Сега поне се чувствам по-добре, защото знам, че Мериъм е наблизо. Тя ще наглежда и двете. — Не споменава името на Бела.

— Да.

— Медът ѝ е много хубав. Съвсем като на дядо. А пък е от пчели и цветя от два различни края на света.

Светлината е почти угаснала и аз усещам как сънят ме притиска.

— Татко?

— Ммм?

— Трябва да тръгваш, преди да стане прекалено тъмно. Пътуването...

— Sì. Права си.

— Ще се оправя, татко.

Той прочиства гърлото си.

— Знам, миличка. Винаги се справяш. Смелото ми момиче. Поставилна си от всички нас. — Той барабани замислено с пръсти по вратата.

— Не ме карай да се държа мило с нея — предупреждавам го аз.

— Нямам намерение. — Въздиша отново. Обръща се, готов да тръгва. — T'amu bedduzza.

— И аз те обичам татко.

Пролетно ризото

Пролетен вариант на класическото италианско ястие от почитателка на зеленчуците.

За 4 порции

3 супени лъжици масло

2 глави лук шалот, ситно нарязани

4 скилидки чесън на тънки резени

1 1/2 чаши ориз за ризото

1/4 чаена чаша сухо бяло вино

3 1/2 чаши пилешки бульон

2 шепи пролетни зеленчуци (вж. Забележка), като например комбинация от 8 стръкчета аспержи, нарязани на парченца от по 10 см (първо разрязани по дължина, ако са дебели); 12 пресни шушулки от бакла, от които са извадени зрънцата; шепя листа от бейби спанак

2 супени лъжици ситно нарязан сибирски лук
морска сол и прясно смлян черен пипер
85 г ситно настърган пармезан
2 супени лъжици сметана
2 супени лъжици ситно нарязани пресни листенца от
риган

Подготовка

В тенджера загрейте маслото на средна температура. Сложете вътре лука и чесъна и разбърквайте често, докато омекнат — 5–7 минути. Добавете ориза и бъркайте около 1–2 минути. Сипете виното и бъркайте, докато оризът почти поеме течността. Наливайте по чаша от бульона, като не спирате да разбърквате, докато бульонът се поеме, и едва тогава долейте още. Продължете така, докато ястието поеме напълно бульона, а оризът е ал денте — 10–15 минути. Ризотото трябва да е кремообразно.

Добавете пролетните зеленчуци и гответе, докато омекнат, сложете и сибирския лук. Овкусете със сол и пипер. Разбъркайте сметаната и пармезана, като оставите половин чаша от него. Бъркайте, докато пармезанът се стопи, и дръпнете от котлона.

Поднесете с пресни листенца от риган, останалия пармезан (по две супени лъжици на порция) и най-накрая добавете прясно смляния черен пипер.

Забележка. Заменете с местни или пресни пролетни зеленчуци, с които разполагате — тиквички, праз лук, грах... Зеленчуците трябва да са нарязани на еднакви резени, за да се сготвят едновременно.

[1] Водеща фигура в ранното движение за правата на жените. — Бел.прев. ↑

[2] Мила моя (ит.). — Бел.прев. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На сутринта заставам край прозореца и чакам Бела да отиде на разходка, преди да направя кафе. Щом къдравата ѝ глава се отдалечава и скрива зад дървета и храсти, аз паля походната печка. Мислех, че ще се прибере у дома с татко, поне за да поспи в удобно легло и да закуси. Предната седалка на колата ѝ е отпусната назад, докдето може, въпреки това сигурно е неудобно за спане. По нищо не личи някъде да я боли или да е схваната, докато се отдалечава в гората. Насочвам вниманието си към кафеарката. Макар да не разбирам защо е още тук, проклета да съм, ако ѝ предложи кафе. Ако наистина е от семейство Капуто, както твърди, липсата на кофеин със сигурност ще я прогони. Тъй като съм свикнала да правя кафе за двамата с Алекс, приготвям прекалено много.

Когато пред бунгалото спира пикап и от него слиза Джак, аз наливам останалото кафе в чаша и навличам жилетката върху пижамата си. Той поглежда долнището на пижамата и обувките с незавързани връзки.

— Направих доста кафе. Искаш ли?

Той кима.

— Благодаря.

Сядам на един от столовете и той се отпуска до мен. Отпиваме от черното кафе.

— Не го пия с мляко — обяснявам.

— Аз го пия чисто.

— Захар?

— Не.

— Чудесно, защото мравките са я полазили.

Джак се усмихва.

— Да, трябва да внимаваш с тях.

И двамата гледаме към дърветата, десетките нюанси на зелено. Алекс учеше биология в гимназията. Можеше да определи кое дърво какво е много по-добре от мен. Веднъж ми каза, че в почти всяко

поколение на семейство Гарднър имало ботаник — повечето били химици и физици, но Алекс предпочиташе биологията. Очевидно биологията била по-маловажна наука, поне според семейство Гарднър.

— Добре ли се справяш тук? — пита Джак.

— Да, добре съм.

Би трябвало да му благодаря, че се отбива, за да провери как съм, но не искам да го поощрявам да наминава по-често. Но ако трябва да съм честна, компанията на Джак не ме притеснява и той не досажда. Затова пък Бела... Поглеждам към паркираната ѝ кола и забелязвам пластмасова Дева Мария на таблото.

— Вечерята беше много приятна — подхвърлям любезно аз.

— Мериъм е страхотна готвачка.

Спомням си спящата тъмна главица, отпусната на рамото на Джак снощи.

— Как е Хюя тази сутрин?

— Малко уморена. Оставих я на училище. — Той се мръщи. — Никак не ѝ се ходеше. Днес се оплака, че трябвало да ходи в Джелибийнс.

— Снощи спомена за курс по балет.

— Така ли? — Той ми се стори изненадан. — Да, иска да ходи. Аз просто... — Гласът му пресеква.

И двамата отпиваме от кафето.

— Двете с Бела ходехме на балет — заявявам аз. — Леля ни накара.

Джак ме поглежда. Кожата му е същият цвят като на братовчеда Вини, макар да съм сигурна, че Вини ходи на солариум. Очите на Джак са съвсем като на Хюя: тъмни като на птица, свършено кръгли, кацнали сред чисто бяло.

— Майка ни почина, когато бяхме още малки — обяснявам аз, макар да няма никаква връзка с досегашния ни разговор. Обикновено се старая да не говоря за мама.

— Питам се...

— Имаше тежка форма на астма. Често боледуваше. — Не споделям, че е истинско чудо, че двете с Бела не сме болни. Леля Кони казва, че било благодарение на молитвите на мама.

— Много тъжно — отбелязва Джак.

— Беше отдавна.

— Въпреки това.

— Да, въпреки това е тъжно.

Имам толкова малко спомени за мама, а сравнително ясните са изкривени, износени, защото ги призовавам непрекъснато, избелели са, също като стари снимки. Сред тях е и съвършеният ѝ, но тъничък глас; как се мръщеше, докато белеше гъби; как си играеше с косите ни, докато ни четеше приказки; как гладеше ризите на татко, обгърната от облаци пара; смееше се с татко; държеше ръката му на канапето; клюкарстваше по телефона с приятелки и с леля ми Лиса.

— Ходихме един път в балетното училище — обяснява Джак. — Имаше свободен прием. Дадоха на Хюя трико и я гримираха. Гримираха всички момичета — част от промоцията. — Той си поема дълбоко дъх. — Не знам. Тя просто изглеждаше... толкова беше различна, не приличаше на моята Хюя.

Спомням си грима ни за рецитали и колко ги мразех. Беше тежък, мазен, също като боя, като маскировка. Бела го обожаваше — и натруфеното облекло, и контенето, и преструвките. Двете с леля Роза се кискаха, охкаха и ахкаха пред огледалото. Леля Кони не одобряваше грима; шепнеше на леля Роза, че момичетата приличали на buttana, курви, а леля Роза я перваше по ръката и съскаше: „Не бива да говориш така, согу. Помисли си за Марсела, това са нейните момичета. Сигурно се обръща в гроба!“

— Мразех грима — признавам аз.

— Така ли? На Хюя ѝ хареса. Не можех да го понасям. Изглеждаше толкова пораснала. Също като... май ми приличаше на майка си.

Когато споменава майката на Хюя, Джак се мръщи.

— Да не би тя... — започвам предпазливо аз.

Той ме поглежда.

— Да е починала ли? А, не. — Смее се мрачно. — Не, не е мъртва. Поне не знам. — Изпъва гръб. — Извинявай, не бива да говоря така. Живее в Нова Зеландия. Или в Австралия. Последно чух, че била на Голд Коуст.

— Тя чува ли се с Хюя?

— Не. — Джак клати глава и сумти. Поглежда локвичката слънце, обляло щръкнала папрат, листенцата ѝ като зелени пръсти,

протегнати от земята. — Може би трябва да я пусна на танци — шепне той.

— Тя е страхотно дете — отбелязвам аз след кратко мълчание.

— Така е.

И двамата наблюдаваме бял автомобил, който пълзи по алеята. Зад волана е седнал Даниъл Гарднър. Вдига ръка за поздрав. Джак изпъва гръб, а аз махам в отговор. Той паркира и слиза.

— Здравсти, Франки.

Гласът на Алекс в друго тяло. Кара ме да потръпвам.

— Здравсти, Даниъл.

Той натъпква ръце в джобовете. Забелязвам, че косата му е започнала да расте и изглежда неподдържана. С черни дънки е и широка тениска.

— Ти сигурно си Джак — подхвърля той.

Джак стиска ръката му и ме поглежда.

— Това е Даниъл Гарднър — представям го аз.

— Да, разбира се — отвърща Джак. — Трябва да вървя.

— Извинявай, не ставай, не исках да ви прекъсвам — заявява Даниъл.

— Няма нищо. Аз съм... И без това... трябва да пообиколя. — Джак кима към мен. — Ще се отбия друг път. Благодаря за кафето.

— *Unsinne problema* — отвърщам аз, няма проблем, след това започвам да обяснявам. — Искам да кажа... — Той вече е тръгнал към автомобила си.

Даниъл остава прав. Давам му знак да седне до мен.

— Ти да не би да... сближаваш се с врага или как се казва? — шегувам се кротко и мисля за предупреждението за напускане.

Той ме поглежда измъчено.

— Мама... много ѝ е трудно.

Кимам. Както и на Даниъл. Очевидно е, а и лицето му е прекалено бледо за възрастта.

— Ти как си? — питам го аз.

Той свива рамене.

— Трябваше да дойда по-рано. Канех се, но след това...

Изглежда ужасно, затова протягам ръка и галя неговата.

— Радвам се да те видя.

Представям си какво е у тях — тишината и мъката притиснала него, майка му и баща му. Семейство Гарднър не показват чувствата си като семейство Капуто. Сълзите се проливат тайно. Стоицизмът е част от семейното мото. Добре поне, че лелите ми плакаха и ридаха заедно с мен, когато научиха за смъртта на Алекс. Татко никога не скри сълзите си, когато мама почина, не ни каза да се стегнем.

Сменям темата.

— Кога ще се върнеш в колежа?

Той се мръщи.

— Скоро. Още няколко седмици. Бях на стаж в местна правна фирма, занимавах се с елементарни задачи, картотекиране, административни нещица.

— Звучи добре.

— Напуснах.

— Така ли?

— Просто... не се справях добре. — Той прочиства гърло. — Идва лято, радвам се, че мога да се помотая, това е истината. Миналият семестър беше много труден.

— Никой няма да си помисли нищо лошо за теб, ако си починеш известно време.

Той ме поглежда с благодарност.

— Благодаря. Просто имам нужда от малко време. Мама и татко не са съгласни, разбира се, но... — Той свива рамене. След това вади черен айпод от джоба си. — Донесох го за теб. Не знаех дали имаш музика.

— Нямам. Благодаря, Даниъл.

Даниъл свири на китара. Алекс се майтапеше с него, че не виждал слънцето, толкова време прекарвал в стаята си да се упражнява.

— Все местни парчета. Може и да не ти харесат много, но аз не мога без музика, така че... — Той свива отново рамене.

— Много си мил.

— А, не, аз... — Неочаквано ме поглежда гузно.

Свеждам поглед към гуменките.

— Майка ти ли те изпрати? — шепна.

Той не ми отговаря.

— Даниъл?

— Те май ще продават... — Гласът му е изтънял, неуверен.

— Не може да бъде.

Прозвучава по-остро, отколкото очаквах. Даниъл вдига стреснато поглед.

— Алекс обожаваше това място!

— Знам — потвърждава тъжно той.

— Майка ти изобщо не ме харесва.

— Не, тя просто...

— Стига, Даниъл.

Бях водила същия разговор с Алекс, много пъти.

— Мама те харесва — настояваше той, — просто не я бива в отношенията с жените. Нали е единствената жена в къщата; няма дъщери. Сигурно се притеснява, че ти не я харесваш.

Винаги млъквах, защото ми се искаше да е така. Само че не беше. Изобщо не беше така.

Пред нас са се изправили две дугласки ели, също като близнаци. Напомнят ми за господин и госпожа Гарднър, застанали на входната врата, сякаш са колони, които поддържат къщата. Госпожа Гарднър е в дълга пола, а господин Гарднър в костюм на Ралф Лорън. Така ги видях за пръв път. Образът им се е запечатил завинаги в паметта ми.

— За мен е удоволствие най-сетне да се запознаем, Франческа — започна госпожа Гарднър. — Александър ни е разказал много за теб.

— Заповядай — отвори вратата господин Гарднър.

— Палтата и чантите стоят тук — посочи госпожа Гарднър към антична стойка близо до входната врата.

Докато вървахме към хола, Алекс стискаше ръката ми и едва тогава ме пусна. Даниъл се бе настанил на канапето, облечен в изгладена риза като на Алекс, грижливо вчесан. Стори ми се, че се старае да изглежда колкото е възможно по-незабележим, почти не продума, докато обсъждаме лятната жегата и избирането на госпожа Гарднър в борда на местния Ротари клуб. Погледнах към Алекс и ми се прииска да седя в неговия скют и да гледам филм, а ръката му да ме прегръща през кръста.

— Франки? — викна ме Алекс.

— Какво?

Госпожа Гарднър премига срещу мен.

— С какво се занимават родителите ти? Искам да кажа баща ти... Алекс ни каза за... — Тя млъкна и погледна към господин Гарднър.

— Работи в сервиза на чичо — отвърнах. — „При Марио“.

Госпожа Гарднър погледна съпруга си.

— Иска да каже, че е механик. Знам сервиза — отвърна господин Гарднър. Усмихна се и аз отвърнах на усмивката му с благодарност.

— А, да, механик — продължи бавно госпожа Гарднър.

— Нещо за пиене? — предложи усмихнатото господин Гарднър. — Джин и тоник?

Госпожа Гарднър кимна.

— Благодаря, мили.

— Вие, деца? — Той погледна към нас с Алекс.

— За нас кола — отвърна Алекс от името и на двамата.

— Алекс — изрече бавно госпожа Гарднър.

— Ако обичаш — добави той.

Разговорът се върна към училище и теми, които ми бяха по-приятни. Казах им, че работя в училищната библиотека през някои от обедните почивки, че любимата ми учителка е госпожа Гордън, която преподава история на изкуството. Госпожа Гарднър измърмори нещо неразбираемо, което изглежда единствено Алекс и господин Гарднър чуха.

— Държавното училище е добро — заяви убедено господин Гарднър.

— Не точно — чух я да шепне. Очевидно не беше съгласна със съпруга си.

Алекс ме стрелна смутено с поглед.

— Защо не разведем Франческа? — предложи госпожа Гарднър, без да оставя чашата с напитката си. — Вие, момчета, запалете барбекюто.

— Ами... — Алекс също се изправи, но аз му кимнах едва забележимо.

— Да, разбира се. Благодаря, госпожо Гарднър.

Пригладих полата на роклята и си взех чашата. Госпожа Гарднър ме поведе към двора и на излизане посочи кухнята, стаята за гости и банята. Дворът беше красив — добре поддържана поляна, по края с

розови храсти и розмарин. Имаше маса и столове от ковано желязо, боядисани в бяло, сякаш бяхме в Париж или в къща някъде в Хамптънс, които бях виждала в телевизионните сериали. Госпожа Гарднър започна да ми разказва за розите, но аз не обърнах много внимание. Питам се дали роклята ми не е прекалено къса и дали не трябваше да си вържа косата.

— Алекс ми каза, че семейството ти е от Европа — заразитва тя.

— Да. От Италия.

— Италия. — Тя изглежда се замисли, след това ми отправи изкуствена усмивка. — Напомняш ми на една жена, но тя беше францужойка. От коя част на Италия?

— Сицилия.

— Аха.

В този момент ми се прииска да бях казала Калабрия. Калабрия звучеше доста по-ефектно от Сицилия. Някои италианци от вътрешността на страната наричаха нас, сицилианците, Terroni. Само мама беше от Калабрия, а от страната на татко, семейство Капуто от Сицилия, бяха задушили семейството на мама и влиянието им. Наблюдавах как погледът на госпожа Гарднър се плъзна към обувките ми, а след това нагоре, към тъмната ми коса. Отправи ми поредната изкуствена усмивка, от онези, които не докосваха очите ѝ.

— Ние много се гордеем с Алекс — заяви тя.

Кимнах и усетих как капка от изпотената ми чаша цопва върху крака.

— Той е много умно момче.

— Да.

Госпожа Гарднър погледна краката си.

— Досега винаги е бил много разумен в... избора си.

Не отговорих.

Тя вдигна глава и ми се усмихна.

— Не е от децата, които създават проблеми. Истинска гордост за нас двамата с Маршъл. Обмисля нещата и взема правилното решение. Искаме да стане адвокат, също като баща си, или пък да постъпи в бизнес школа.

Не споменах, че той обмисля възможността да учи биология.

— За съжаление, това означава, че трябва да постъпи в колеж.

Кимнах. Двамата с Алекс бяхме говорили по този въпрос. Той нямаше желание да напуска щата Вашингтон. Искаше ми се да е така, защото ще му липсвам, но нещо ми подсказваше, че не може да се раздели с океана.

С крайчеца на окото си виждах Алекс и баща му край барбекюто. Баща му беше препасал раирана престилка. Даниъл също беше с тях, понесъл чиния, отрупана с пържоли.

Госпожа Гарднър се приведе към мен.

— Няма значение, Франческа. Наслаждавай се на младостта. Това е време за забавления, нали? Не е *истинско*, да знаеш, въпреки това е забавно.

Погледнах я, но тя вече се беше разсеяла, защото господин Гарднър я повика да му донесе щипките.

— Отивам да им помогна — заяви тя и тръгна по поляната. Останах да гледам след нея как бледоморавата ѝ пола гали прасците.

Алекс ми беше помахал, усмивката му бе мила, погледът — загрижен. Насилих се да се усмихна, за да му вдъхна кураж, а той ми намигна, преди да се обърне отново към баща си.

— Даниъл? — Гласът на Бела, малко задъхан, долита откъм дърветата.

— Бела? Бела Капуто? — Даниъл скача от мястото си на мига.

Бузите на сестра ми са поруменели и тя е усмихната.

— Даниъл Гарднър.

Даниъл мига.

— Изглеждаш... различно.

Бела избухва в смях.

— Ходих да потичам. Е, малко.

— Не, искам да кажа, че си различна...

Все още е прав.

— Че вече не съм на шестнайсет ли?

— Косата... и...

— А, да, косата. Ти пък си все същият. — Тя подпира ръце на ханша и се опитва да успокои дишането си.

Даниъл поглежда колата ѝ, след това посочва с брадичка бунгалото.

— И ти ли си отседнала тук?
Бела ме поглежда, след това се обръща отново към него.
— Да.
— Не знаех... — започва той.
— Тя няма да остане — намесвам се аз.
— Напротив — настоява тя.
— Няма напред. Спи в колата си.
— Има само едно легло. Трябва да сложите още едно легло — настоява Бела пред Даниъл.
Ама това да не е хотел!
Даниъл ме поглежда, след това се обръща към Бела, после отново към мен.
— Няма нужда от друго легло — заявявам аз.
— Определено има нужда от още едно легло. И вана — смее се Бела. — Вيني каза, че трябвало да има вана — уведомява ме тя, сякаш аз не знам.
— Вيني е testa di pira. — Срязвам я гневно. *Тъпанар*.
— Знам — свива тя рамене, — но е прав за ваната. Щеше да е страхотно.
Вдига поглед към върховете на дърветата.
— Ти защо си тук? — съскам аз.
Тя ме зяпва.
— Мислех, че си в Сиатъл, с баща си — признава Даниъл.
— И аз така мислех — обаждам се. — Приятна изненада, а?
— Да — потвърждава Даниъл, без да забележи сарказма ми. — Получих груповия имейл, когато замина за Рим, в музея до Испанските стълби — добавя бързо той.
— Така ли? Това беше преди няколко години. Джорджо...
— Чирико — довършва той. — Проверих го. Много ми харесват творбите му. Дори си купих литография — „Червената кула“.
Бела се усмихва широко.
— „Любовна песен“ ми е любимата.
— Да, „Любовна песен“, страхотна е. Харесваш ли Дали?
Преди няколко години Бела замина за Италия с братовчедка ни Джулия. Джулия работи в туристическа агенция и спечели екскурзия за двама от една авиокомпания. Не съм чела имейлите ѝ — просто не

обичам групови имейли, — а Бела винаги пише мързеливо и използва купища удивителни знаци.

— Обожавам Дали — отвръща тя. — Искам да отида в неговия музей.

— Той къде е?

— В Каталуня, Испания. Има специална екскурзия, можеш да провериш онлайн. Има три огромни... нещица като яйца по външната стена, а тя е розова и прилича на замък... — Тя прихва. — Трудно ми е да обясня.

— Струва ми се страхотно — кима Даниъл.

Тримата замълчаваме. Даниъл пристъпва тежко от крак на крак.

Бела прочиства гърло.

— Както и да е. Известно време няма да пътувам. Сега съм в отпуск. — Свежда поглед към краката. — Работя в старчески дом. Живеех там, известно време, но сега си имам апартамент. Малък, но пък си е само мой.

— Твой ли е? — любопитства Даниъл.

— А, не — смее се отново тя. — Преди живеех с други хора и сега съм доволна, че съм сама. Въпреки че котката на съседите е решила, че съм втората ѝ мамичка. Решила е да ми изяде всичките консерви риба.

— Кой е там сега? — питам аз, след това се проклинам, защото съм проявила такова любопитство.

Бела грейва.

— Една приятелка ще бъде там, докато ме няма. Валентина. Тъкмо се е върнала от Сиера Леоне, където работеше като доброволка, така че и двете ни устройва. От работата ме пуснаха в дълъг отпуск. Имах предостатъчно дни. — Обръща се отново към Даниъл: — Обзалагам се, че не си и предполагал, че ще започна работа в старчески дом.

Не, иска ми се да отговоря вместо него.

Даниъл клати глава.

— Ти просто изчезна.

Де такъв късмет, мисля си аз и усещам, че съм жестока и несправедлива.

Усмивката на Бела се стопява бързо. Обръща се към мен, сякаш е прочела мислите ми.

— Не съм — шепне тя. — Както и да е — продължава и се обръща отново към Даниъл: — Ти защо си тук? Да не би да си дошъл да видиш как е Франки? — Сега вече гласът ѝ звучи странно, малко префърцунено.

— Да — отвръща той.

Двамата се споглеждат, сякаш ме няма или съм дете, което обсъждат, и на мен ми се прииска да не съм по пижама, а в прилични дрехи.

— Мама и татко може да продадат бунгалото. — Този път гласът му прозвучава по-убедително, въпреки това интонацията му е сякаш задава въпрос.

— Така ли? — отвръща Бела и скръства ръце на гърдите си. — Ще продадат наследствено бунгало, собственост на семейството от поколения?

Лицето на Даниъл пламва.

— Земята е ценна.

— Че как иначе — подхвърля цинично Бела.

Зяпвам сестра си и забелязвам, че наблюдава Даниъл със студен, стъклен поглед.

— Не знаех, че и ти си тук — промърморва той.

— Не мога да повярвам, че родителите ти се опитват да изритат сестра ми.

Забелязвам, че Даниъл преглъща.

— Що за хора... — продължава Бела, но той я прекъсва.

— На мама ѝ е много трудно.

— А на Франки не ѝ ли е трудно? Човек би си казал, че майка ти ще бъде доволна — направо на седмото небе, — че може да предложи на Франки място, на което да остане и да помисли на спокойствие. За да се откъсне от всичко.

Не мога да откъсна поглед от Бела. От всичко и всички, освен от теб, иска ми се да кажа, но не мога да повярвам на онова, което става, и затова не успявам да промълвя и дума. Осъзнавам, че тя си е останала достойна представителка на рода Капуто. Винаги се е чувствала в свои води, когато трябва да защитава нещо и да плесне картите на масата.

Даниъл ме поглежда гузно.

— Знам... и се извинявам.

— Няма нищо — отвързвам. — Искам да кажа, мога да си тръгна...

Нямам сили да го кажа. Представям си гардероба е дрехите на Алекс, празното легло. Седалката на тоалетната е винаги спусната. Една-единствена чашка за еспreso. Усещам как стомахът ми се надига и вдигам неочаквано поглед към Бела.

Тя забелязва и се обръща към Даниъл:

— Франки няма да си тръгне. Остава тук. Върви да кажеш на родителите си.

Даниъл ме наблюдава, но аз отказвам да срещна погледа му.

— Франки...

Мама му стара. Гласът му звучи съвсем като на Алекс и на мен ми прималява.

Представям си четката за зъби на Алекс до моята. Кърпата му е на кукичката отзад на вратата. Списание за сърф е подхвърлено до канапето. Снимката в рамка от новогодишното парти, на която се смея толкова захласнато, че очите ми са затворени, а той е с лента за глава, на която блестят цифри, и устата му е толкова широко отворена, че дори се виждат кътниците му. Caro Dio^[1]. Усещам как се свличам към земята.

— Франки?

Алекс.

— Остави я. Аз ще ѝ помогна — чувам гласа на Бела. Сега вече шепне, докато отпраща Даниъл.

— Извинявай — чувам гласа на Алекс. Не знам дали говори на Бела или на мен. — Много се извинявам.

— Шшш, шшш, шшш — гласът на Бела звучи като морето.

[1] Мили боже (ит.). — Бел.прев. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

И на мен ми се е случвало да се бунтувам. Не че някой забелязва. В училище се справях доста добре, намерих си прилична работа — макар някои да бяха на мнение, че съветът е отегчителен — и щях да се омъжа за свестен човек. Обикновеният живот ми беше по вкуса. Исках да се омъжа за любимия си от гимназията, исках къща с бяла ограда, син за Алекс и дъщеричка за мен, исках да сме близки на старини. Знам, че мисълта за подобен живот кара някои да потръпват, но за мен беше супер. Беше напълно безопасен. Затворен живот, но на мен ми носеше радост, щеше да е хубав, съвсем по американски. Не исках нищо повече.

Да, понякога се бунтувах, по свой си начин. Правех го така, че никой не забелязваше. Натъпквах рекламните брошури в пощенските кутии на съседите, вместо да ги изхвърля в боклука. Разхождах се из апартамента гола, без да дръпна завесите. Веднъж, когато се напих на едно парти, се изпишках в ъгъла на дрешника, защото тоалетната беше заета. Кисках се през целия път до нас, а Алекс така и не разбра кое е чак толкова смешно.

Нито веднъж, когато се бунтувах или правех нещо „лошо“, не ме хванаха. Хората предполагаха, че е друг или че просто става въпрос за невинна грешка. Никога не се отнасяха към Бела по същия начин. Обвиняваха я за какво ли не, независимо дали тя бе извършителят или друг. Някой бе откъснал цветовете на латинките и ги беше разхвърлял из целия двор; някой бе оставил пръстите си по глазурата на тортата. Винаги решаваха, че Бела е виновната.

Обикновено се държах като добро момиче. Защото исках да бъда добра. Нямах желание да пробвам наркотици, нито да вилнея по партита цяла нощ. Исках да се отпусна в прегръдките на Алекс, да гледаме изгрева на луната и да обсъждаме мебели и бебешки имена. Сега обаче имах чувството, че животът ме е изхвърлил от отъпканата пътека. Сякаш дебелилото въже, което ме държеше свързана с живота, с Алекс, с всичките ми неща, бе прерязано, а крайчетата висяха неравни

и разплетени. Сега съм се настанила в бунгало, което не е мое, където не ме искат, от което не мога да си тръгна.

Както съм замаяна, усещам, че ме полагат в леглото, че пххват нещо в устата ми, а гласът на Алекс не спира да се извинява. Искане ми се да го помоля да остане, но май не успявам да изрека думите. Завита съм с юрганчето и някой ме гали по гърба. Чувам океана — шшш, шшш, шшш — над мен и около мен. Разбирам, че плача, когато забелязвам, че възглавницата е мокра.

Всичко в стаята утихва; шумът на вълните, когато срещат чакълестия бряг, замлъкват. Тялото ми се надига леко, когато някаква тежест се мести от леглото и дишането ми става бавно и равномерно. В този ден светлината е като вода, като мед, течна и бавна. Прашинките се полюшват и блестят като луминесцентни. Клепачите ми натежават. Светлината в стаята угасва... връща се... изчезва...

Госпожа Гарднър се оказа права, че Алекс ще реши да запише бизнес школа. Той обаче остана в щата Вашингтон и се отказа от коледжесте на Айви Лийг, за огромно разочарование на майка си. Бях напълно убедена, че вини мен, а бе достатъчно да погледне океана, за да открие истинския виновник. Освен това Алекс нямаше особено желание за промяна, също като госпожа Гарднър.

Алекс записа счетоводство и преди да започне стаж в счетоводна фирма — уреди го баща му, защото играеше голф с един от партньорите, — заминахме с негови приятели, Джейсън и Анджела, до държавен парк Кейп Дисапойнтмънт. Лятото през онази година беше неестествено топло, много по-горещо, отколкото помнех. Нямахме представа, че това ще бъде една от малкото ни ваканции заедно. В спомените ми това време е останало като съвършеното лято, сякаш излязло от филм. Четиримата пътувахме в една кола, пеехме с пълно гърло и се заливахме от смях.

Взехме под наем бунгало за четирима, за да спестим пари. Дните бяха безкрайно дълги, въпреки че не ставахме преди обяд, когато в бунгалото не можеше да се диша от жегата. Легахме си много късно, пиехме, говорехме си и се смеехме, и на няколко пъти управителят на къмпинга трябваше да идва и да ни прави забележка, защото вдигахме много шум. Бяхме прекалено млади и не ни беше грижа, че пречим на

другите да спят; живеехме в наша си вселена. Това беше *нашето* лято, лятото, което никога нямаше да забравим. Ядяхме джънк фуд, всичко, което купехме от някоя бензиностанция; печяхме се на слънце, докато кожата ни изтръпнеше; блъскахме се, докато цопнем в студеното море; печяхме маршмелоус; наливахме се с бира направо от бутилките и мечтаехме за живота, който предстои.

Не очаквахме да има фосфоресценция на плажа. До онази нощ не бях виждала подобно нещо. Струва ми се, че имаше нещо общо с повишената соленост и предупреждението за водорасли, на което никой не беше обърнал внимание. Двамата с Алекс отидохме до водата в мрака. Имаше нещо необичайно, дори от разстояние: сякаш черната вода отразяваше обсипаното със звезди небе. Само че отблясъците се движеха, трептяха. Алекс стисна ръката ми, но не каза и дума, докато стояхме на брега и наблюдавахме искрящата вода, малките светлини, които се движеха с нежно полюшващите се вълни. Бяхме единствените хора на плажа.

Целувахме се на плажа, пръстите на краката ни изстиваха на мокрия пясък, ръцете на Алекс бяха вплетени в косата ми. След това се погледнахме и се разкискахме, и двамата мислехме за едно и също. Той вдигна тениската ми и я свали, аз направих същото с неговата, след това смъкнахме късите си панталони.

Той ме привлече до себе си, целуна ме отново и едва тогава свали презрамките на сутиена.

— По-бърз съм — рече той, пъхнал палци под ластика на боксерките си.

— Не е честно! — извиках аз, но той беше вече във водата и разплискваше блесналите вълни.

Аз се опитах да сваля сутиена, след това едва не паднах, докато смъквах бикините. Алекс ме наблюдаваше и се заливаше от смях. Образът му, докато влизах във водата, се е запечатил в ума ми. Беше потопен до кръста в черната вода, заобиколен от отблясъци, над него бе надвиснала кръглата луна и той приличаше на морски бог. Беше по-красив от Давид на Микеланджело, който бях виждала във Флоренция.

Водата беше студена. Зърната ми настръхнаха, щръкнаха. Когато стигнах до Алекс, той ме привлече към себе си и те се сплескаха в гърдите му. Целунахме се и се разсмяхме, започнахме да се плискаме, наблюдавахме искрите, които сякаш ставаха по-ярки с всяко наше

движение. Прокарвахме пръсти през водата, первахме вълните и ритяхме с крака. След това Алекс ме пое на ръце и ме положи хоризонтално на повърхността на водата, сякаш се канеше да ме кръщава, и описа с мен кръг. Помня звука на водата, отблясъците, а зад Алекс — пищната луна с цвят на сметана.

Можехме да изтичаме обратно и да кажем на Джейсън и Анджела за интересното явление, но предпочетохме да останем сами, доколкото издържим, във водата. След това се втурнахме към плажа, за да си вземем дрехите, преди да се заклатушкаме, мокри и голи, по брега. Любихме се под едно дърво, където плажът отстъпваше място на трева и бяхме скрити от погледите. Когато се подсушихме, беше късно и се върнахме в бунгалото. Джейсън и Анджела вече спяха, сгушени един до друг в единичното легло, също като гъсеници.

Опитвам се да се преборя със спомените и мислите, сякаш газя през сироп. Отварям малко очи, но те бързо се затварят. Усещам присъствие в стаята, забелязвам движение. Гласове. Не е гласът на Алекс.

— Мама му стара. Тук има достатъчно храна, за да потопи танкер.

— Боен кораб.

— К'во?

— Казва се, че има достатъчно храна да потопи боен кораб.

— К'во?

— Забрави.

— Хлябът става.

— От Брашнената ферма е, пекарна в Едисън. Едно момиче, Съмър, работа там, тя го донесе.

— Готина ли е?

— Ще се престоря, че не съм чула. Стори ми се приятна. Май е познавала Алекс.

Стискам очи още по-силно, след това се опитвам да ги отворя. Гласовете са край мивката и прибират нещо в шкафа.

— Не го яж, за Франки е.

Чувам отговора с пълна уста.

— Няма да ѝ липсват няколко сладки. Сериозно ти казвам. С всичко това може да прекара тук и година.

— Няма да живее тук цяла година.

Приглушен смях.

— Ами? Ти да не би да си експерт по въпроса? Да не би да си взела диплома, докато беше в Портланд?

Чувам как Бела сумти.

— Не съм, но съм видяла предостатъчно мъка. Не се прави, че знаеш за какво говоря. Тя ми е сестра.

— Да, бе.

Движенията спират. Успявам да отворя очи и край шкафа стоят две фигури. Заради светлината от прозореца ми е трудно да виждам.

— Това пък какво трябва да означава? — пита Бела.

— Нищо.

— Хайде, кажи. Какво се канеше да кажеш?

— Нищо.

— Не беше нищо, Вини. Кажи. Не можеш да подхвърляш подобни забележки, а след това да мълчиш. Прекалено дълго ли ме нямаше? Не се държа като сестра ли?

Вини свива рамене. Искам да се надигна на лакът, но все още съм гроги.

— Тя не ме покани да ѝ бъда шаферка. Не ме иска. Какво да правя? Татко ми каза за Алекс и аз дойдох веднага.

— И се криеш вън, в колата си.

— Да, крия се вън, в колата. Не обичам погребенията, разбра ли? Но бях там.

Споменът за колата пред дома на семейство Гарднър се връща. Олющена жълта боя, фигурка на таблото.

— Нямахте нужда да бягаш — продължава Вини.

Бела въздиша.

— Сериозно? Пак ли ще започнеш да ми пилиш?

Вини цъка с език.

— Кръвта вода не става.

— Сериозно? Някога да си чистил кръв, Вини? Не си. Е, аз съм го правила. Не ми се прави на толкова самодоволен. Положението беше сложно и ти го знаеш.

Бела продължава да разтребва. Най-сетне, съвсем бавно, сънят ме отпуска. Вини наблюдава как Бела работи. Скръстил е ръце. Поглежда бицепсите си и свива рамене.

— Добре де, а тя защо ти е толкова сърдита? Да не би да има още нещо? Свързано ли е с нейния човек? С merigan^[1] Алекс.

Успявам да се надигна, мигам бързо-бързо, сякаш по този начин ще прогоня съня.

— Не го наричай така — мърмори Бела.

— Ама какъв им беше случаят на тези двамата?

— В какъв смисъл?

— Той защо не идваше, когато организирахме нещо? Защо не я докосваше, целуваше като нормален...

— Моля те, не ми казвай, че слагаш и себе си в категорията на „нормалните“.

— Как така? — пита напевно, шеговито Вيني.

— Ти направо изсмукваш устата на момичетата, когато има как.

— Не е вярно.

— Вярно е и е отвратително.

— Просто казвам, че е малко откачено... Той просто не си падаше по...

— Престани! — Това е моят глас, по-силен, отколкото си представях. И Вيني, и Бела се обръщат към мен.

— Франки...

— Я, събуди ли се?

— Вън! — изкрещявам.

Вини пристъпва към мен.

— Мама и баща ти ме изпратиха да ти донеса малко храна.

— И теб не те искам тук!

Той ме поглежда малко обидено.

— Ама...

— И двамата. Вън!

Бела оставя увития е фолио пакет, който държи, и пристъпва към леглото.

— Франки...

Клатя глава. Цялото ми тяло е като оловно.

— Какво ми даде? — Притискам ръце към слепоочията си. — Чувствам се ужасно.

— Просто малко... ами... диазепам, за да се успокоиш...

— Какво?

Вини избухва в смях и клати глава.

Бела го гледа ококорено.

— Тя беше почти неконтактна... теб те нямаше... Даниъл също беше разстроен. В колата имах шишенце...

— Какво е това? — питам ожесточено.

— Просто валиум.

— Да, бе, сигурно.

Бела изглежда така, сякаш всеки момент ще заплаче.

— Франки, ти беше много разстроена. Не беше нищо особено.

Много пациенти вземат от него и знам как...

— Просто се махни.

Тя кима.

— Добре — шепне.

Ухиленият Вини я наблюдава как излиза и се хили.

— Не съм и помислял, че взема наркотици. Нали работи в старчески дом. Когато й намерих тази работа, трябваше да...

— Вини!

Той се обръща към мен.

— Да?

— Моля те, върви си.

— Ти сериозно ли... и аз ли...

— Да, сериозно.

— О-па! — Пристъпва към вратата, след това се обръща, подпрял едната си ръка на касата. — Просто исках да те попитам... дали може с едни приятели да дойдем тук. Не са много. Аз сериозно... тази бърлога може малко да... Ако пък имаше джакузи, леле боже...

— Вини! — Соча вратата.

— Добре, де, добре. Разбрах.

След като се измивам и сресвам, си слагам черния часовник. Часовникът на Алекс. За пръв път го нося от деня, в който ми го дадоха, и той се плъзва на китката — дебел, черен и пластмасов. Грозен е; сигурно затова госпожа Гарднър ми позволи да го задържа.

Ако си беше сложил халка, ако бяхме женени, интересно дали щеше да ми позволи да я задържа.

Истината е, че не знам какво друго са открили и какво са дали на майка му за утеха. Така и не попитах. Може би са й дали сака, който той носеше, когато ходеше на сърф, в който е бил другият му часовник, златният, подарък от майка му и баща му за двайсет и първия му рожден ден. С него ходеше на работа и на него имаше послание, нещо на латински. Семейно мото. Не го помня точно. Просто знам, че Алекс предпочиташе часовника, който сега е на китката ми, и всеки момент ще падне. Носеше го, когато ходеше на сърф, а когато бе на сърф, се чувстваше свободен. „Там“, шепнеше ми той в мрака на стаята, кожата му все още запазила мириса на мокрия неопрен, „съм едно нищо. Или пък всичко. Не знам“. След това се смееше, защото думите му нямаша смисъл.

Винаги се смееше много след сърф. Тялото му беше отпуснато, раменете също. Беше уморен, но някак изпълнен отвътре. Косата му беше сплъстена от солта, суха, чуплива; бялото на очите розовееше; кожата на ръцете му бе загоряла от слънцето, което се отразяваше във водата. Ето така бе изчезнал. Чувстваше се като риба, като себе си, като нищо и всичко, уловен от океана — гигантски език, който го беше всмукал и погълнал цял. Беше го пожелал за себе си.

Прокарвам пръсти по пластмасовите елементи на каишката, задебеляла от слънцето, водата и носенето. Огромният циферблат ме наблюдава; сребристи копчета, чието предназначение не разбирам, стърчат и от двете страни. Показва 16:09. Проспала съм почти целия ден.

Онова, което имахме, не беше странно. Ние не бяхме странни. Неприятно ми е, че Вини говореше за нас с Алекс по този начин. Искам споменът за тъпия глас на Вини и тъпите неща, които каза, да се махнат от мен.

Отгоре на всичко диазепам! Че кой носи диазепам в колата си? Тъкмо започвах да мисля, че Бела води нормален живот: има редовна работа, на която се е задържала известно време, къща, котката на съседите. Сега вече се питам дали всичко това е истина. Може изобщо да не живее в Портланд. Може да живее в колата си и да продава лекарства на улицата. Представям си какви ли не ужасии. Бездомна. Наркоманка. Проститутка. Проклинам се заради последното. Това е

гадно. Само че вината си е нейна. Ако ме остави на мира, може и да намеря покой.

Призраците може да ме навестят, да ме обгърнат с мъгляви ръце, да ме утешат и да ме скрият. Присъствието на Бела ги прогонва и ме връща в ярката реалност също като заек, изскочил от дупката си. Затова я мразя. Мразя ги и двамата. Иска ми се кръвта да стане на вода, за да се отърва и от двамата. Освен от татко, разбира се.

Когато надничам през прозореца, виждам не Бела, а Хюя, която приближава през папратта с кошница в ръка. Облечена е в червена жилетка, също като Червената шапчица. Излизам от бунгалото.

— Здравсти, Франки — подскача тя.

— Какво правиш?

— Събирам разни неща — обяснява доволно тя. — Виж.

Вдига кошницата, за да надникна. На дъното се виждат малки зелени рулца. Странни са, красиви, навити като запетайки. Има и папрат, различна от онази, която расте около бунгалото.

— Гъби — сочи тя. — И сладък корен за Мериъм. Тя казва, че гората е пълна със съкровища.

Мериъм ги говори все такива; дори си представям как точно го е казала. Знам какво биха казали лелите ми за онова, което е скътала Хюя в кошницата. Първо ще се намръщят, след това ще се опитат да потиснат безпокойството си, че момичето бере разни неща от гората, за да се храни. *Баща ѝ не купува ли храна? Къде е майка ѝ? Прекалено слаба е за подрастващо дете.* След това ще надникнат отново. *Можеш да ги панираш,* би казала леля Кони, *като цвят от тиквичка.* Ще започнат да се карат какви подправки трябва да се използват, кои билки, дали е по-добре да се изпържат или опекаат, да се сервират с паста или върху хляб.

— Търся смръчкула — признава шепнешком детето.

— Какво е това?

Тя се киска.

— Гъба. Не знаеш ли?

Клатя глава.

Тя ме оглежда преценяващо.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

— Ами, аз...

— Ще бъде забавно — настоява тя.

— Ами... — Оглеждам се, търся Бела с поглед, но нея я няма. Едва сега забелязвам, че колата ѝ я няма. Сърцето ми запява. — Добре. Ще дойда.

— Супер! — изчуруликва Хюя и аз не се сдържам и се усмихвам.

Докато вървим, тя ми обяснява колко вкусни са смръчкулите, че растат на места, където е имало горски пожар и затова трябва да си отваряш очите. Ококорва се, за да ми покаже, и аз избухвам в смях.

Оказва се, че нейните очи са много по-способни да наблюдават и откриват от моите. За мен гората е просто зеленина и шир, докато Хюя знае отлично какво търси и сочи нещата отдалече. Аз обаче се уча, макар и бавно. Забелязвам коприва, после и диви малини. Мярвам колибри, които се стрелкат, крилцата им трептят около розови цветя. Забелязвам и ядлива папрат и започвам да бера, но Хюя ме предупреждава да откъсна съвсем малко, за да може растението да избуи и през следващия сезон. Превръщам се в ученичка.

Листата на ядливата папрат приличат на горната част на цигулка. Момиченцето скоро заявява, че кошницата ѝ е „достатъчно пълна“ с тях. Разхождаме се бавно из гората, както ми се струва безцелно, въпреки че тя изглежда знае много добре къде се намира, от време на време спира и наблюдава птиците или пък къса цветя. Сядаме на един пън, от който е избила мека, изпълнена с надежда папрат. „Подхранващ пън“ го нарича Хюя, а пък аз ѝ показвам как да си направи венче от маргарити. Кара ме да направя разрези на стъблата с пръсти, след това изплита и на мен един.

Скоро светлината започва да угасва. Времето е отлетяло неусетно. Хюя е на няколко крачки от мен, отпусната на колене сред зеления като скъпоценен камък мъх.

— Не е ли време да си вървим? — соча аз кошницата ѝ, която нося. — Уловът ти е страхотен.

— Да — отвръща тя със срамежлива усмивка. Пристъпва към мен и двете разглеждаме реколтата. Тя подръпва внимателно полата ми. — Ела у нас.

— О, не мога. Трябва да...

— Моля теее!

— Ами татко ти...

— Той няма да има нищо против. Работи над един терариум.

— Не искам да му преча.

— Той няма да има нищо против — настоява Хюя. — Честна дума.

Замислям се над поканата, тъй като ми се иска да избегна присъствието на сестра си, която може и да се е върнала в бунгалото.

— Сигурна ли си?

— Да, да, да!

Стиска ръката ми и започва да подскача толкова възторжено, че едва не изпускам кошницата.

— Ей, внимавай!

И двете се кискаме.

Хюя стиска ръката ми почти през цялото време, тегли ме като кученце, което се дърпа, докато най-сетне стигаме пътеката, по която тя почти тича и подскача чак до малка, бяла, дървена къща, скътана сред високи дървета. До вратата се вижда малка циментова статуя на заек и чифт работни ботуши с детска шнола за коса, защипана за единия. Когато минаваме, я вземам и я прокарявам между пръстите си.

Детето се усмихва и отваря широко вратата.

— Влизай.

Пристъпвам.

— Татко! — провиква се тя и влиза пред мен, отправя се към задната част на къщата.

Минаваме по къс коридор с редица малки кукички, на които са закачени якета и яркожълта шапка за дъжд. В коридора се виждат три врати. Следва кухня, холът е най-отзад, а едната му стена е от плъзгащи се врати, почти като у Мериъм. Вероятно и двете къщи са били строени по едно и също време, или през 60-те или 70-те като вили. Хюя дръпва едната врата и влиза в по-нова сграда, очевидно ателие, и ми дава знак да я последвам. Продължава да вика баща си.

Отстрани на ателието се отваря врата и Джак наднича.

— Здравей, сладурче. — Забелязва ме зад нея. — Здравсти, Франки.

— Здравсти. Аз...

— Казах й, че може да дойде — прекъсва момиченцето. — Че няма да имаш нищо против.

— Разбира се, че нямам нищо против — отвърща Джак.

Хюя стиска ръцете на баща си, скрити в дебели градинарски ръкавици, и се изкачва по краката му като акробат.

Джак пъшка.

— Вече не си малка както едно време, циркаджийче. — Обръща се към мен: — Искаш ли да дойдеш и да разгледаш? Тъкмо довършвах и ще сложа чайника.

Хюя скача от баща си и тръгва с подскоци напред. Влизам и се оглеждам. Външната част на ателието е боядисана в черно, докато вътре дървото е голо, в естествен цвят. Мирише на кедр. От огромен прозорец в единия край влиза светлина, също и от тавански прозорец, оставен открит.

Джак пристъпва към дръжка на една стена и затваря прозореца. От двете му страни има рафтове, отрупани с буркани: някои са във формата на глобуси, като онзи, който подари на Мериъм; други са високи почти метър. В много от тях са избуяли малки екосистеми от ситна папрат, камъни, обрасли с мъх, почва, осеяна с пурпурни цветя във формата на звезди. Има и по-дивни образци, които не са толкова красиви. В ателието се носи наситен мирис на тъмнина и тор, смесена със сладкия аромат на дървесна смола.

Заобикалям огромната дървена маса в средата на ателието; върху нея е разположен терариумът — висока стъклена ваза, наполовина пълна с камъни и растения, на места заобиколени от почва — за да се добера до полиците, където са подредени редици вази и малките им светове. В една забелязвам сребърна птичка, кацнала на клон.

Джак проследява погледа ми, докато сваля ръкавиците.

— За Хюя — прошепва той, след това добавя по-високо: — Ако не ме побърка, преди да го довърша.

— Стига де — протестира тя с половин уста. Бръква в торбичка, пълна с камъчета.

— Все още ѝ се иска да ходи на балет — шепна в отговор аз, но малката си тананика нещо и не слуша.

Джак кима.

— Едва ли ще се откаже от нещо, което си е научила.

И двамата я наблюдаваме, докато тя не вдига очи.

— Какво?

— Нищо — смее се Джак и се обръща отново към мен.

— Искаш ли чай? Мога да направя и кафе, но имам единствено нес.

— Ще пия чай.

— Добре. През уикенда двамата с Хюя направихме бананов хляб. Ще похапнем и от него. Колко е часът?

Навеждам се към часовника на Алекс и Джак проследява погледа ми.

— Олеле. Време е за вечеря — стряска се той. — Кога отлетя това време?

Свивам рамене. Часовникът се смъква на китката ми.

— На това място — продължава той, — te ngahere. Гората.

Зяпвам го. Думата, която изрече, звучи почти на италиански. Хюя идва при нас с подскоци.

— Намерихме тонове нещица, татко. Достатъчно са за вечеря. Нали така, Франки?

Кимам.

— Много ядлива папрат.

— Наистина ли? Тогава ще има угощение. Добре че си тук, Франки, иначе щяхме да се надрусаме с ядлива папрат.

— Таткооо — пъшка Хюя провлачено.

— Какво? — пита той.

— Нищо. — Тя се смее и го имитира, след това подръпва единия джоб на панталона му.

[1] Бял човек, роден в Америка, който носи типични имена като Смит, Уилямс, Джонсън и т.н. — Бел.прев. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Къщата на Джак е уютна. Кухнята е разхвърляна, сякаш е по средата на ремонт. Всички шкафове над кръста са махнати, на тяхно място са поставени дървени полици, но пък е чисто. Хюя показва кошницата на баща си и двамата преглеждат всичко вътре. След това Джак сваля две чашки и две чинийки от една полица — зелени чашки с чинийки, обсипани с цветя.

Хюя не спира да бърби за училище.

— И тогава Нора каза, че вече не иска розова раница, че сега вече любимият ѝ цвят е пурпурно, защото...

— Донеси банановия хляб, сладурче.

Тя подскача на един крак.

— Защото... пурпурното... е... много... *по-готин*... цвят.

Джак извива очи към мен.

— Ясно.

Малката подскача обратно с хляба. Джак отрязва два дебели резена и ги пъхва в тостера.

— Розовото е за малките деца.

— Масло?

Хюя подскача към хладилника. Водата в чайника вече ври и Джак пуска по една торбичка чай в чашите.

Хюя престава да подскача и ме поглежда.

— Подскачането е трудна работа.

— И още как.

Старая се да прикрива усмивката си.

— И така, татко...

— Да, Хюя.

— Мислех си...

— Няма да ти купя нова раница.

— Но аз дори не съм поискала.

— Ти искаш ли бананов хляб?

Тя клати нещастно глава.

— Защо не порисуваш? След като си изпием чая, ще направя вечерята.

Навеждам се над плота.

— Не искам да ви прекъсвам.

Джак махва с ръка.

— Нищо не прекъсваш. Щяхме да се заемем с обичайните отегчителни неща, нали така, Хюя?

Тя кима, след това хуква към коридора. Връща се с огромен бележник в едната ръка, а в другата стиска шарени моливи.

Джак прехвърля в чинийките горещите резени хляб с щедро количество топящо се масло и кима към чаените чаши. Вземам ги и ги пренасям към хола. Вътре има старо канапе с избеляла кадифена тапицерия, с широки подлакътници, на които има дървени поставки за чаши или чинии. Настанявам се на него, а Джак се отпуска в креслото. Хюя присяда на земята и поставя скицника си на масичка за кафе от бороово дърво. Духам чая и двамата я наблюдаваме. Тя решава да нарисува птица за мен, за да се науча. С опитна ръка оформя протегнатото крило и рови в моливите, за да намери подходящ нюанс на кафявото.

— Хюя ми каза, че е кръстена на птица — подхвърлям аз.

Джак кима.

— Точно така. Типична за Нова Зеландия.

— Само че сега всички са измрели — обяснява момиченцето и вдига поглед от рисунката.

Джак прихва.

— Изчезнали са. Въпреки това са много красиви — синьо-синкави на цвят с металически отблясъци... всъщност, никога не съм виждал такава. Имали дълги пера на опашките с бяло...

— А женските били с дълги, извити човки — добавя момиченцето и извива показалец.

— Точно така — потвърждава Джак.

— А момченцата птици били с къси, тумбести... — продължава доволно тя.

— Не знам дали са били тумбести.

— Не са били толкова *интересни*.

— Добре, сладурче, не са били чак толкова интересни — отсича Джак. — Перата им — не целите — били са много ценни. Гледали на

тях като на съкровища. Има картина на мой — наш — працядо — в наметало с линия отпред — той прокарва пръст по гърдите, — направена от пера на птица Хюя. Били са невероятни.

Хюя скача, сякаш си е припомнила нещо, и тръгва към коридора.
— Понякога ми напомня на сестра ми — признавам аз на глас.

Джак подпира брадичка.

— Така ли?

— Да. Може би заради косата. Тъмните къдрици.

Не е само това. Има нещо общо с начина, по който се втурва ту насам, ту натам, с жаждата ѝ за живот, с желанието ѝ да научи още и още, да знае всичко. Става ми тъжно и странно. Спомням си двете ни с Бела в двора на баба, преди тя да почине. Бела галеше зайците, докато аз, също като Хюя, събирах храна в градината.

— Днес се забавлявахме славно. Събирахме разни неща. Досега не бях правила подобно нещо.

— На Хюя ѝ е приятно. Виновна е Мериъм.

— Едно време помагах на баба в двора, и на татко, беше отдавна, но никога се съм събирала храна в гората.

— Какво е отглеждала баба ти?

Зелен боб, манголд, лук, чесън, краставици, чушки, патладжани, магданоз, розмарин, риган.

— Всичко — отвъръцам с усмивка.

Джак отвъръща на усмивката ми.

— Също като моята. Тя си имаше зеленчукова градина зад къщата и хранеше всички.

— Голямо ли беше семейството ти?

— Да, доста. Там, откъдето съм, всички сме... заедно.

Кимам.

— И при нас е така.

— Не помня баба да е отпратила някого. Ако дойдеш, трябва да бъдеш нахранен. Никога не се отказваше. Намираще начин да има за всички. Дори да разполагаше само с едно парче месо, тя слагаше повечко зеленчуци или сервираще повече хляб и яйца. Ще ми се да бях научил повече от нея.

Разбирам какво има предвид Джак. Всички ми казват, че мама е била страхотна готвачка. Някои неща научих от лелите, но те приготвят единствено сицилианска храна. Мама не говореше същия италиански

диалект като семейство Капуто. За сицилианците и калабрийците се знае, че са в обтегнати отношения, но татко намираше мама за екзотична, защото беше от Калабрия, въпреки че Калабрия е разделена от Сицилия от една шепа вода. А и двамата са били вече американци.

— Баба гледаше зайци — спомням си аз.

— В Сиатъл ли?

Смехът ми гръмва, когато забелязвам учуденото изражение на Джак.

— Да. В задния двор, докато настъпеше моментът да бъдат изядени. Тогава по-големите братовчеди и чичовците ги приготвиха.

— Вие с Бела помагахте ли?

— Само аз. Бела беше заета с други неща.

Джак се усмихва.

— Аз съм предпоследният от децата в нашето семейство. Сестрите ми също ме защитаваха.

Свивам рамене.

— Тя беше още малка. Освен това много обичаше зайците — щеше много да се разстрои. — Никой не ми беше казвал да я защитавам; просто знаех, че е мое задължение. Докато тя не направи всичко прекалено трудно. — Значи си от Нова Зеландия.

Джак кима.

— Напуснахме я преди няколко години.

— Какво те доведе насам?

Джак се смее и отпуска глава и аз забелязвам белите косъмчета, които видях още първия път, когато се запознахме. Останалата част от косата му е черна като мастило и лъскава. Докосвам собствената си коса и си казвам, че не бива да забравям да я среща.

— Какво смешно казах? — питам.

— Спечелих зелена карта. Не знам, все още ми е смешно. Ходих до Хавай на състезание по гребане и разбрах как може да се спечели зелена карта, така че по-късно, когато... имах нужда от промяна, се включих в лотарията.

Бях чувала за лотарията зелена карта. Хората ни разпитваха, когато ходехме в Европа, не само хора от семейството, ами и непознати, сякаш не можеха да повярват, че е истина. Не вярвах, че страна като Съединените щати има толкова произволна система за

даване на гражданство. Според мен беше чудесно. Лотарията бе просто късче старомоден американски дух. Късмет. Съдба. Надежда.

— И ти спечели — заявявам аз.

— Да.

— Страхотно. — Така го казвам, сякаш той е помогнал да се получи.

— Наистина е страхотно. Чист късмет — напомня ми той. — Приех го за знак. Без него нямаше да съм тук, нямаше да работя за семейство Гарднър и за другите.

Щом споменава семейство Гарднър, стомахът ми се свива. Поемам си дълбоко дъх. Струва ми се, че Джак иска да се извини, но аз поглеждам надолу към часовника на китката.

— Какво те доведе тук? Говоря за щата Вашингтон. Работата, Чъканът, Едисън? — питам аз малко по-меко.

— Ммм. — Той поглежда към плъзгащите се врати. Дърветата са се изпружили като нахални подслушвани, клоните им обсипани с листа и иглички, върховете леко наклонени. — По-скоро бягах, не съм отивал към конкретно място.

Това вече го разбирах.

— Трябваше да отида на ново място, различно, където да стана нов човек... разбираш ли? Нямаше нужда някой да ми подвиква „малкия Джаки“ и да очаква все едно и също от мен. Извинявай... — добавя той.

Всичко е наред.

— Нямахме окончателни планове. Познавах Роки, братът на Съмър, от времето, когато се занимавах с гребане. След като спечелих зелената карта, Роки каза, че можел да ми намери работа като градинар, че мога да вземам и Хюя на работа. Беше доста необмислено и безотговорно. Още повече че тя беше съвсем малка. — Той ме поглежда, сякаш иска да прецени реакцията ми. — Това беше преди време. Сега вече се установихме.

— Не исках...

— Знам. Просто исках да ти кажа... в случай че... Много хора нямат доверие на баща с дъщеря. Убедени са, че детето трябва да е с майка си. Независимо дали е момче или момиче, трябва да е с майка си. За някои хора е странно, неестествено.

Джак смръщва чело. Знам какво иска да каже. Хората вечно ни разпитваха двете с Бела. „Къде е майка ви?“, сякаш татко беше невидим. Освен това винаги казваха „майка“, когато имаха предвид „родител“: Накарай майка си да подпише документите за лагера; Накарай майка си да напише името ти; Майка ти да те докара. Помня, когато една вечер татко ме заведе на вечеря, за да отпразнуваме първата ми работа на пълен работен ден, начина, по който сервитьорката ни изгледа, първо него, след това мен и отново него. Накрая, когато татко плащаше, тя ми се усмихна странно, съчувствено, сякаш искаше да каже: „Можеш да си намериш по-готин от този старчок, миличка“.

— Не е странно — отвърнах. — Татко ни е отгледал. Справи се страхотно.

— Да, наистина се е справил страхотно. Искам да съм сигурен, че Хюя ще има хубав, стабилен живот, какъвто ви е осигурил баща ви. Разбирам колко е важно това. Началото на живота ѝ не беше много гладко.

Не обяснява нищо повече и аз не питам за майката на Хюя. Не съм сигурна дали мога да понеса повече болка. Предпочитам да си представям как Хюя изскача от гората също като горска нимфа, както я нарича Мериъм; свежа, зелена като нова издънка, боса, бъбри като птичка на техния език.

Отхапвам от хляба. Има вкус на банани и канела, и орехи, а след като е бил в тостера, има и коричка. Отвътре е мек и топъл като торта.

Хюя се връща в хола с разни неща, които иска да ми покаже. Марка от Нова Зеландия, отлепена от пощенска картичка от баба ѝ, майката на Джак. Книга за събирането на билки в гората, която е взела от библиотеката, пълна с думи, изписани с едър почерк, за които има нужда от помощ. Сяда на канапето до мен и двете я разлистваме. *Характерни особености, сложни, разграничаване, упорство.*

Джак става и първа трохичките, полепнали по ризата му, преди да влезе в кухнята. Чувам как включва газовия котлон, а след това съскащ звук.

Хюя се обляга на мен. Разглеждаме илюстрациите, за да открием растенията, които сме събрали, и други, които сме видели.

Замирисва на чесън и мазнина. Напомня ми за дома и за момент дъхът ми засяда в гърлото. Смътно си спомням мама в кухнята. Не я

виждам, но я чувам да пее и оттам се разнася същият аромат — зехтин и чесън в тигана, — както започват всички вкусни ястия. Мирисът на началото.

Хюя настоява да внимавам и аз отново се привеждам над книгата. Има още много неща, които не можем да съберем, които ще ги има през лятото и есента. Например ситните горски плодове. Познавам някои от растенията, които съм виждала край пътеката към океана, преди пристигането на Бела, на които обаче не съм обръщала внимание. Прави ми впечатление, че забелязваме единствено неща, които са ни необходими.

Хюя дояжда моето парче бананов хляб, без да ме пита, и трохите полепват по розовите устнички. Идва ми да я целуна по косата, по къдриците, които миришат на лимонов шампоан и свеж въздух, но не го правя. Забелязвам, че навън се е стъмнило, и се питам, разсеяно, как ще се прибера, въпреки че тъмното вече не ме плаши.

Джак сервира на Хюя чиния с наденица и малко езерце доматиен сос от страни, след това долива чай в чашата ми. В коридора иззвънява телефон. Той отива да отговори, докато момиченцето се храни, клати крака и разправя колко е вкусно, без да спира да говори с пълна уста.

— Добре. Разбрах. — Джак поглежда към мен. Чувам единствено онова, което той казва. — Добре. Значи... колко?... Не, не, мога да се справя, Боб.

Изпъвам гръб и се замислям дали да не стана.

— Не, според мен не е нужно семейство Гарднър да... — Насилва се да се засмее със смръщено чело. — Ха! Да, нали знаеш как... Да, Боб, добре, отивам веднага.

Джак затваря телефона и аз се изправям. Хюя поглежда от единия към другия и оставя вилицата.

— Бунгалото ли? — питам.

Той кима.

— Merda^[1].

Хюя се настанява между нас с Джак отпред в пикапа. Лопатите и греблата на Джак, както и останалите инструменти дрънчат, докато той шофира към бунгалото. Когато пристигаме, се налага да паркира сравнително далече, защото на алеята са спрели много автомобили.

Черна, с лъскави джанти тойота и жълтото подобие на кола на Бела — това вече не е изненада. Музиката гърми, носи се смях и някой подвиква.

— Извинявай — обръщам се към Джак, но той не ме чува, защото крачи пред нас двамата с Хюя. Виждам бунгалото — тъмна сянка на фона на огън на открито, чиито пламъци се протягат като пръсти и ни махат. Стискам ръката на Хюя.

— Стой близо до Франки — нарежда Джак над тътена на музиката.

Вглеждам се в мътната светлина, за да позная някого, но виждам единствено непознати. Двама мъже са се настанили на столовете отвън и пият от кенове, смеят се с широко отворени усти. Други са се качили на предниците на автомобилите, има и момче, и момиче, подпрени на дърво, целуват се така, сякаш животът им зависи от това. Привличам Хюя по-близо. Джак застава на вратата на бунгалото.

— Ей — обажда се един от мъжете на столовете. Не му обръщам никакво внимание. — Ей — повтаря той, — ти не си ли от семейство Капуто?

Оглеждам се за Бела, после продължавам да гледам напред. Гърдите ми се стягат. *Бела.*

— Да, да — отговаря другият. — От семейство Капуто е, човече. Само я погледни. — Той поема въздух през зъби.

— Приятели на сестра ми ли сте? — питам направо.

— На кого?

Мръщя се.

— Много добре знаете на кого.

Единият надига глас.

— Познавам те — Франческа, нали? Брат ми учеше в същото училище. Балард.

— Браво — мърморя. — Ела, Хюя.

— Ей... ей! Ти не беше ли с оня, хокеиста? Ал, нещо такова?

Застивам на място.

— Алекс. Гарднър. Това е семейното му бунгало — обяснявам и вирвам брадичка. Искане ми се Джак да излезе. Присвивам очи в мрака и го търся с поглед, но ярките отблясъци на огъня правят останалата част от гората още по-тъмна. Най-сетне съзирам Бела. Сега поне има на кого да изкарам гнева си. Столовете се скриват в облак дим.

— Да, бе, оня. Мама му стара. Той не умря ли?

Хюя ме поглежда отново, ококорено. Стомахът ми се стяга и дъхът ми започва да излиза по-забързано.

— Да, бе, оня беше... Четох във вестника — уточнява другият.

— Леле, човече, и в новините имаше нещо. Беше съвсем млад, нали? Май на твоя възраст.

— Не, бе, на възрастта на брат ми. Ами си беше млад.

— Това неговото бунгало ли е? Кофти.

— Много кофти, мой човек.

Сега забелязвам, че един от тях държи цигара, само дето не мирише на цигара. Стискам ръката на Хюя и тя се сгущва до мен.

— Намирате се в чужда собственост — заявявам остро.

— Ами?! — отвърща единият и подава джойнта на приятеля си.

— В чужда собственост сте. Бунгалото принадлежи на семейство Гарднър. Трябва да напуснете.

Непознатият с джойнта дръпва и ме оглежда.

— Значи е твое, а?

— Не стопляш ли? — подхвърля другият.

Джак се появява отново на вратата на бунгалото, но гледа навътре. Хюя го поглежда, но не пуска ръката ми. Стиска дясната ми ръка, на която се намира големият часовник на Алекс.

— Нищо не разбирам — просъсквам през стиснати зъби. — Не съм получила *абсолютно нищо*. — Поглеждам ги гневно. — Трябва да си вървите. Повикахме полиция.

Двамата ме гледат и вече започват да обръщат повече внимание.

— Франки? — разнася се глас зад мен.

Обръщам се към Даниъл. Той натъпква ключове от кола в джоба си.

— Даниъл? Какво правиш тук?

Двамата непознати стават. Даниъл мига към тях, но те са заети да си допият бирата, гасят джойнта и го увиват във фолио.

— Чух... — започва Даниъл.

— Извинявай. Не бях тук. Не съм...

Той клати глава.

— Вината не е твоя.

— Джак е вътре. Това е Хюя, дъщеря му.

Хюя мига към Даниъл. Той се навежда към нея.

— Здравей, Хюя. Тук е малко шумно, нали?

Тя кима, след това притиска лице към мен.

Даниъл свива рамене и се изправя.

— Не ме бива много с децата.

— Няма нищо. Просто... това... — Кирам към огъня, след това към бунгалото, откъдето се носи музиката. — Тя е уплашена.

— Да — мръщи се Даниъл. — Франки, много се извинявам, но трябваше да...

Джак се приближава към нас. Лицето му е много сериозно.

Следва го Бела. Сърцето ми блъска, когато я виждам. Мога да прогоря дупки в нея с погледа си.

— Здравей, Даниъл — поздравява спокойно тя.

— Здравей, Бела. Добре ли си?

Клатя глава и ги прекъсвам.

— Здравей Даниъл ли? Какво, по дяволите, става?

Бела ме зяпва. Хюя стиска още по-силно ръката ми и се приближава до баща си.

— Какво е това? — изкрещявам.

— Знам — въздиша тя спокойно. — Нещата излязоха от контрол.

— Излезли били от контрол ли? Това е пълна каша! Наклали са огън! — Соча пламъците и в гърлото ми напират ярост.

Джак се опитва да каже нещо, но аз не му обръщам никакво внимание.

— Може да изгори цялата гора и бунгалото! — продължавам да крещя.

Бела мига с кръгли, стъклени очи и мълчи.

— А ти... ти надрусана ли си? — съскам.

Тя не отговаря, просто продължава да ме гледа.

— Извинявай, Джак. — Даниъл пристъпва към Джак и двамата, заедно с Хюя, сега притисната в крака на баща си, се отдръпват от нас. Чувам как Джак се извинява на Даниъл, а след това Даниъл му се извинява. През всичкото време едрата ръка на Джак прегръща главата на момиченцето, за да е сигурен, че тя е до него и за да я защити от тътнештата музика. Двамата на столовете са се покрили някъде, не виждам и онези, които се целуваха край дървото.

Бела пристъпва към мен.

— Не, не съм надрусана — съска тя, очевидно неспособна да повярва.

— Изглеждаш надрусана — изкрещявам аз. — Казах ти да се махаш, но ти остана. Упой ме с диазепам! А сега се връщам и заварвам това.

— Престани, Франки. Ти не...

— Не!

— Не е каквото си мислиш. Аз не съм...

— Франки? — обажда се Даниъл и прекъсва Бела.

Аз обаче стискам очи и размахвам ръка пред лицето си.

— Не!

Как се е вписвал Алекс в тази дупка? Той беше много повече! Насочвам вниманието си към настоящето.

— Бела създава неприятности, където и да се появи. Писна ми!

— Франки, вината не е на Бела — обяснява Даниъл.

Поглеждам го.

— Моля те, Даниъл, не се връзвай. Не вярвай на нищо.

Даниъл поглежда Бела, която се е отдръпнала нещастно настрана.

— Бела е като ураган — съскам злобно. — Оставя пълен хаос след себе си. Както и да е. Прашен, гнусен хаос... пълна каша.

Бела е прехапала устни и на отблясъците от огъня забелязвам, че бузите ѝ са мокри.

Джак пристъпва напред.

— Франки, тя ти е сестра — напомня ми внимателно той.

— Не ми е никаква сестра! — изкрещявам остро. Хюя се отдръпва и се скрива зад Джак. — Тя си тръгна! Тя просто... избяга... защото винаги постъпва така.

— Не е вярно — заявява твърдо Бела, въпреки че устните ѝ треперят.

— Не можеш да кажеш, че не ти е сестра, не можеш да кажеш подобно нещо, Франки — моли ме Даниъл.

— Не мога ли? — Гласът, който ехти, не прилича на моя.

Някъде отдалече забелязвам, че светлината приижда на тласъци. Чувам хрущене на гуми.

— Не можеш, не е честно! — обажда се Бела. — Виниш ме за всичко. Да не би да си въобразяваш, че си свършена?

Свивам рамене, сякаш ми е все едно какво има да каже.

— Да, въобразяваш си — продължава разпалено тя. — Мислиш си, че си по-добра от мен — със съвършения си апартамент, съвършен живот, в който всичко е подредено. Винаги си била „добрата“.

— Все някой трябваше да бъде!

— Харесва ти така — крещи Бела. — Държиш се, сякаш съм голям трън, но без мен, без лошата сестра, няма да изглеждаш и наполовина толкова добра. Всъщност, щеше да изглеждаш...

— Каква? А? Каква? — предизвиквам я аз.

— Щеше да си напълно обикновена! — изтъква тя и насочва пръст към мен. — Щеше да изглеждаш като страхливка! Животът ти представлява просто поредица от навици, от които не можеш да се отърсиш. Това е истината, нали? Просто си уплашена.

Думите ѝ ми действат като удар в корема.

— Недейте — моли Даниъл, но Бела продължава.

— Знаеш защо трябваше да замина. *Знаеше*. Можеше да ми помогнеш. Трябваше да ми помогнеш. Ти не направи нищо. Аз имах нужда от теб!

Не обръщам никакво внимание на тъгата ѝ, защото гневът ми прелива като вряща вода.

— Няма ли да им кажеш какво направи?

— Какво съм направила? — Лицето ѝ е мокро и по него се е изписало объркване.

— Говориш, че съм те разочаровала. Имала си нужда от мен, а аз съм се държала ужасно. Ами ти?

Тя се мръщи, не е сигурна какво ще кажа.

— С него? С моя... видях те, Бела! Видях те.

— За какво става въпрос? — Тя се оглежда, сякаш някой друг знае отговора.

— На онова барбекю! Видях те!

Тя покрива устата си с ръка. Залива ме вълна от задоволство, но след това започва да ми се гади.

Бела клати глава, гласът ѝ вече е по-уверен.

— През всичкото това време, това ли било? Тъпата...

— Какво? — недоумява Даниъл. — За какво става въпрос?

Светлините са много ярки — два фара ме заслепяват.

Светлини в червено и синьо, кръжат, удрят се в стволите на дърветата. Превръщаме се в черни фигури, неподвижни като статуи, застопорени на място като фигури в диорама. Музиката я няма и гората ехти от тишина.

Вини излиза с клатушкане от бунгалото. Вижда ме и ме сочи с пръст.

— Здравсти, cuscinu! — По лицето му се е разляла широка усмивка, а отпред на ризата му се вижда огромно петно. Зяпвам първо него, след това сестра си, която е закрила лице с ръка, за да се скрие от ярките светлини.

— Хубави цветя! — сочи към косата ми Вини.

Протягам ръка и докосвам венеца, който Хюя направи — цветчетата вече са омекнали, увехнали.

— Я, кой викна ченгетата? — заваля думите Вини и отпуска ръка. След това се стоварва на земята и избухва в смях, забол лице в пръстта.

Бананов хляб

Съвършен за следобедна закуска; поднася се на резени, може с масло, затоплен във фурната.

170г орехи
3 големи зрели банана
1 1/4 чаши кафява захар
3 яйца, леко разбити
1/3 чаша зехтин екстра върджин
2/3 чаша пълномаслено мляко
1/4 чаена лъжичка сол
2 1/4 брашно
1 1/2 чаени лъжички бакпулвер
1 чаена лъжичка сода за хляб
1 чаена лъжичка смяна канела

Подготовка

Затоплете фурната на 180°. Застелете с хартия за печене формата. В голяма купа смачкайте бананите. Разбийте кафявата захар и яйцата до разтопяване на захарта. Добавете ги към бананите. Прибавете бавно зехтина. След това сипете млякото, после солта, без да спирате да разбивате. В отделна купа смесете брашното, бакпулвера, содата и канелата. Изсипете бавно брашнената смес към бананите и млякото. Разбърквайте, докато се смесят напълно. Накрая добавете и орехите. Прехвърлете тестото във формата за хляб и печете, докато клечка (или нож), която забиете в центъра, излезе чиста — около час и десет минути. Оставете да се охлади за десет минути, преди да го извадите от формата.

Ако го увиете във фолио, ще се запази до 5 дена, а в хладилник — няколко седмици.

[1] По дяволите (ит.). — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Полицайте са двама, единият висок и слаб, другият по-нисък, по-възрастен, ризата му всеки момент ще изскочи от панталона. Джак го нарича Боб.

Бела се втурва към Вини, който продължава да лежи проснат на земята и да се кикоти.

— Извинявайте, момчета — обръща се Джак към полицайте. — Всичко приключи. Аз току-що пристигнах.

— Обадиха ни се, след като говорихме — заявява по-възрастният. — Госпожа Гарднър беше много настоятелна.

Даниъл се обръща към нас.

— Опитвах се да обясня... за мама... научила е за партито.

Бела е прегърнала Вини и се опитва да го вдигне, но той е много по-едър от нея и с нищо не ѝ помага. Едва сега забелязвам, че тя е с ума си, силна и шепне настойчиво на братовчеда, опитва се да го изправи на крака, преди полицайте да приключат разговора си с Джак.

Насочвам вниманието си към Даниъл, а сърцето ми продължава да блъска.

— Бунгалото е нейно. Има пълното право да повика полиция — шепна аз.

— Положението не е чак толкова зле — обяснява смутено той. — Бела каза, че ще се оправи с Вини.

Тъй като музиката не дъни, партито изглежда по-спокойно, отколкото ми се стори в първия момент. Сякаш звукът е заемал място. Оглеждам се, търся двойката край дървото, но те също, изглежда, са изчезнали. Две от колите на алеята потеглят бавно. По-високият полицай се обръща и гледа след тях, след това пита другия нещо.

Най-сетне Вини се изправя на крака. Ухилва се към мен и фъфли.

— Ехооо, Франки. Теб те нямаше. Извинявай. Партито нещо малко... — той протяга палец и показалец на сантиметър един от друг, — се поразвилня.

— Ти ли го организира? — питам.

Бела се опитва да задържи Вини, пъхнала ръка под мишницата му. Погледите ни се срещат.

— Еее, не беше чак толкова зле, де — убеждава ме той и гласът му заглъхва.

— Vaffanculo, Вини — съскам.

Даниъл е до Джак и двамата разговарят с полицаите. Чувам ги, че решават да оставят Вини на нас. Тримата се гледаме.

Вини прихва.

— Погледни само. Семейна срещичка! Идвайте и двете. На това му се вика веселба!

— Нищо подобно, тъпчо — клати глава Бела. Помага на Вини да седне на един от столовете и той се свива на него като чувал с картофи. Тя се обръща към мен и изглежда се стяга. — Извинявам се. Онова, което казах, беше грубо.

— Видях те — повтарям аз. Гласът ми звучи странно, част от желанието за битка вече се е стопило.

— Вече ми каза. За барбекюто. Става въпрос за лятото, преди да замина.

— Целувахте си — обвинявам я аз.

Вини вдига поглед към нас, долната му устна виси в нещо като пиянско „о“.

— Не сме — настоява убедено Бела. — Ти не го ли попита? През всичкото това време ме наказваше, така ли?

Не ѝ отговарям.

Никога не попитах Алекс. Не исках и да знам какво се е случило, нито пък защо. Нямах желание да науча дали му е било приятно да целува сестра ми, дали я намира за красива, дали я желае повече от мен. Мислих много, а след това времето ме излекува, изглади нещата. Но беше трудно. Напоследък бях започнала да мисля за случката отново. Щяхме да се женим. Дали да го попитам? Какво да кажа? *Веднъж те видях; непрекъснато мисля, не непрекъснато, но понякога. Сигурна съм, че вината не е била твоя.* След това нахлуха въпросите; все въпроси, които не исках да задавам, които се надигнаха по-късно. *Наистина ли искаш да се оженим? Наистина ли ме обичаш?*

— Целувахте се — повтарям. Не мога да си обясня защо искам да се окажа права. Виждам как тъмната коса на Бела се полюшва, докато се приближава, малиновочервените ѝ устни. Доказателства.

— Не е вярно, Франки. — Тя въздиша. — Опитах се... Не се гордея с постъпката си... но той каза не. Не сме се целували. Той не искаше. — Тя си поема дълбоко дъх. — Не знаех, че си ни видяла.

— Бях там и ви видях — заявявам гневно и незнайно защо картината оживява, но не ми причинява старата болка. Очаквах Бела да остане ужасена, унижена, но тя просто е преbledняла, уморена, както сигурно изглеждам и аз. Неочаквано ме притиска умора.

— Извинявай, Франки — изрича отново тя. Нищо не се случи.

— Не ти вярвам — шепна, но вече не съм сигурна на какво да вярвам.

По-възрастният полицаи застава до лакътя ми.

— Добър вечер, госпожице. Казвам се Боб Скинър. Доколкото разбрах, сте отседнали тук.

Той сочи бунгалото и аз кимам.

— Ами... вижте, госпожа Барбара Гарднър се свърза с нас и може да се каже, че сте влезли незаконно в чужда собственост.

Кимам отново и поглеждам към Даниъл.

— Само че... — Ченгето си поема дълбоко дъх, който повдига шкембето му и панталонът му малко провисва. Той понечва да го повдигне, след това изпружва врат. — Разбрах за обстоятелствата от младия господин Гарднър, а и Джак много ни помага... с присъствието си в Чъканът...

Поглеждам от Даниъл към Джак, но те мълчат.

Боб продължава.

— Разбирам, че не вие сте организатор на събитието тук.

Вини сумти на стола. Бела притиска рамото му с ръка, за да го накара да замълчи.

— Господин полицаи, след малко ще дойде някой, за да прибере братовчед ми — обяснява тя. — Тя ще дойде след малко.

Бела хвърля сянка върху Вини и петното отпред на ризата му не се забелязва чак толкова, а и той е свел глава, което е добре дошло, защото полицаят не вижда зачервените му стъклени очи.

Сякаш по поръчка, нов автомобил спира на алеята зад полицейската патрулка и светлините не са вече толкова ярки. Всички наблюдаваме как Джулия, дъщерята на чичо Марио, тръгва към нас. Косата ѝ е боядисана, руса, вдигната на дълга гладка опашка. Облечена

е в тесни дънки, натъпкани в ботуши с цвят на кафе. Първо забелязва Бела и извива вежди, след това кима на Боб и приятеля му.

— Господа. — Джулия подава ръка. — Джулия Капуто.

Високият полицай пръв стиска ръката ѝ, след това и Боб. И двамата мълчат.

— Така. Mettiamo quest'idiota nella machine — обръща се тя към сестра ми на тайния език между братовчедите. *Хайде да качим този идиот в колата.* Отправя ведра усмивка на Боб. — Семейство, какво да ви кажа?

Вини мърмори нещо, докато Бела хваща едната му ръка, а Джулия другата.

— О, госпожо — започва Боб, но Джулия е заета да обяснява на Бела, на италиански, накъсан от сицилиански обиди, какъв глупак е Вини, че тя била на среща и колко ѝ се искало да го пусне, за да падне на тъпата си глава. Полицайите мигат и слушат какви ги реди, а езикът ѝ търкаля италианските гласни. Устните ѝ са лъскави, миглите дълги и тъмни.

Даниъл се втурва да помогне на Бела и много скоро Вини е настанен и стегнат с предпазен колан в колата на Джулия.

— Ние ще се погрижим за него — обяснява Джулия и вдига очи към Боб. — Не се тревожете. Няма да му се размине току-така. Нали, Франки?

Кимам. В момента обмислям как да го усмъртя.

Джулия ми прошепва да се грижа за себе си, след това добавя:

— Satti bene^[1]. Не се тревожи, аз ще се оправя с този тъпанар.

— Добре — обажда се Боб и се чувства безполезен.

Когато се оглеждаме, наоколо почти не са останали следи от партито. Няколко кена, огънят трябва да се угаси, въпреки че пламъците са станали много по-малки, музиката е спряна, а колите и навалищата са се измъкнали като змии в храстите.

Джак пристъпва напред.

— Преди да тръгнеш, Боб...

— Не съм сигурен, че сме приключили тук.

— Онзи ден двамата с Мериъм се натъкнахме на нещо. Тогава си помислих, че само Боб Скинър може да реши въпроса.

— Мериъм ли?

— Аха. Става въпрос за смръчкули. Нали си човек, който си пада по смръчкулите?

— Смръчкули ли? А, да...

Джулия потегля, а задните светлини на колата ѝ приличат на червени очи. Братовчедка ми е права: ако лелите разберат, че Вини ми е създал неприятности, че е идвала полиция, вечно ще му трият сол на главата. Една нощ в килия ще бъде за предпочитане пред гнева на лелите.

Забелязвам, че Хюя е пуснала ръката на баща си и по-високият полицай ѝ показва патрулката. Изключил е светлините, но по нейно настояване ги включва отново. Боб Скинър поглежда автомобила и светлините, след това се обръща отново към Джак и подема прекъснатия разговор за смръчкулите. Двамата започват да обсъждат онези части от гората, в които е имало огън миналото лято.

— Огънят привлича смръчкулите — обяснява Боб и размахва дебелите си пръсти. Джак вдига палци зад гърба му.

Влизам в бунгалото. Вътре се е задържала миризма на спарено и алкохол, на масата се мъдри пълен пепелник. Юрганчето на леглото е смачкано, до плота е оставен найлонов плик, пълен с отпадъци. Питам се дали Бела не се е опитала да поизчисти, преди да се върна.

Под мивката намирам кофа и я пълня с вода. Излизам навън и плисвам водата върху огъня, наблюдавам как алените въглени пращят, съскат и димят. Нощният въздух ми се струва наситен, тежък. Светлините на патрулката блестят в синьо и червено в мрака, въпреки че сега не са чак толкова страшни, че са само за забавление, за да се порадва Хюя. Джак и Боб са все още потънали в разговор за горските гъби. Нещо сякаш се опира на мен. Обръщам се, но се оказва, че няма никого. Въпреки това усещам някаква тежест в пространството до мен. Обръщам се отново към огъня и тежестта ме следва.

Притаявам дъх. Моля те, не си отивай.

Имам чувството, че гърдите ми ще се пръснат.

Не си я целунал.

Не, разбира се.

Вместо да се почувствам по-добре, по-решителна, аз продължавам да усещам празнота и объркване.

Лягам си. Никой не забелязва. Пъхвам се под юргана с дрехите. Отпускам длан на чаршафа и се опитвам да накарам Алекс да я стисне. Копнея за тежестта на друга ръка, независимо дали е истинска или призрачна, която да изпълни моята. Лежа в мрака и копнея за него по начин, който ми напомня за миналото.

Случи се след едно пътуване до Италия и аз се зарекох да не ходя никога повече. Не че не обичах Италия. Романтичната версия — с любимия, притиснат до теб в лятната жега, докато пиете светла бира или чаша *sangicante*^[2] и изпращате слънцето. Моята Италия не беше такава. Моята беше пълна с роднини и дълги, горещи пътувания с автомобил, докато татко къдне картата; следобеди, пълни с роднини, които говорят прекалено бързо, на прекалено изразен диалект и аз не успявам да ги разбера напълно. Моята Италия се понася нанякъде и се разлива във фантазиите за Алекс. Той ми липсваше толкова много, че изпитвах непрестанна болка. Когато се върнах, го обсипвах с целувки и се притисках към него, сякаш се страхувах, че ще се изпари. Той ми се усмихна и лекичко се отдръпна. Това едва забележимо отдръпване ми се стори нещо огромно, сякаш приливът ме повлече от брега. *Не те искам толкова близо*, казваше то. *Не те искам*.

Запазих усмивката на лицето си, разказах му за пътуването, храната и времето. Алекс задаваше любезно въпроси, показваше, че му е интересно, усмихваше се. Само че в очите му имаше нещо, някакво желание, което го отвличаше на далечно място.

— Ти какво прави? — попитах го аз.

Той разказа, че бил помогнал на майка си да почисти двора, че работил на половин ден в офиса на баща си, ходел на сърф. Отново забелязах вече познатия копнеж. Гърлото ми се стегна. Когато ме прегръщаше, усещах нещо различно. Ръката му беше различна, докосването също.

— Да не си срещнал... друга? — опитах се да го кажа небрежно, но не успях.

— Какво?

Прочистих гърло, свих рамене.

— С друга ли се запозна?

— Не. Не, разбира се. — Той разроши косата ми. — Това пък защо го реши?

Исках да му кажа, че усещам как всичко е различно. И докосването, и начинът, по който ме гледаше. Абсолютно всичко. Вместо това отговорих нещо различно.

— Просто много ми липсваше.

Той ме прегърна през раменете.

— И ти ми липсваше, Франческа.

Беше топла прегръдка, но различна отпреди. Не казваше, че иска да е до мен през целия си живот. Алекс ме желаше още от гимназията. Желаше ме е още преди да разбере. Неговото желание ме озаряваше, караше ме да се чувствам като човек, когото си струва да пожелаеш. Не бях сигурна какво щях да бъда без него, какво щеше да ми остане.

Казах на татко, че повече не искам да ходя в Италия. Обясних, че съм вече голяма. Алекс отново стана любвеобилен. Върна се при мен, само че не както преди. Вече не беше пълен с безрезервна обич; не беше като на Кейп Дисапойнтмънт, когато искрящата вода се стичаше по кожата ни. Сладката тийнейджърска любов си беше отишла. Това е, казвах си аз. Хората порастват. Не можем да останем завинаги тийнейджъри. Това е зряла обич, превръщаме се във възрастни хора.

Бях убедена, че не е срещнал друга. Вярвах, че няма да ме излъже за подобно нещо. Може би все пак се беше запознал с друга. Бяхме си създали малък свят само за нас двамата; свят, в който обичах да прекарвам двайсет и четири часа всеки ден. Без мен, без да стискам ръката му, без главата ми да е отпусната на възглавницата до него, без срещите ни, вечерите и плановете, може и да беше срещнал друга. Може пък да беше срещнал самия себе си. Един Алекс Гарднър извън малката ни вселена. Може би просто този друг Алекс му липсваше.

Нямаше абсолютно нищо общо с Бела. Двете неща не бяха свързани. Въпреки това аз ги свързах. Паниката, страхът, че ще го изгубя, неувереността какво ще ми остане без него. Бях стоварила цялата вина върху нея. Бела обаче беше права: аз се страхувах. Страхувах се да не изгубя Алекс и най-лесното беше да обвиня нея. Така нещата се връзваха. На нея не можеше да се разчита. Тя съсипваше всичко, до което се докосваше. Тя беше беладжийка. Много по-лесно ми беше да мразя Бела заради несъществуваща целувка, отколкото да приема хладината на Алекс, разстоянието, което се беше появило между нас. Омразата към Бела ми даваше нещо като опора. Ако обаче изгубех Алекс, щях да остана изтръпнала, с празни ръце.

Тази загуба бе започнала много преди океанът да ми го отнеме завинаги.

[1] Пази се (ит.). — Бел.прев. ↑

[2] Бяло вино от късен сорт сицилианско грозде с лек аромат на ябълка и анасон. — Бел.прев. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато на сутринта се събуждам, бунгалото мирише по-зле от снощи. От дрехите ми лъха на дим и пепел; косата ми е мръсна и мазна. Откакто дойдох тук, душът не ми липсваше. Досега. Сега обаче искам да се изкъпя повече, отколкото ми се пие кафе.

Навън се провиква птица, сякаш сърцето ѝ ще се пръсне, ако не получи отговор. Най-сетне половинката ѝ отговаря и двете започват да чуруликат заедно на покрива на бунгалото. Забравила съм да дръпна пердетата и слънчевата светлина се излива през прозореца и пада на пода. Горещината прави всичко още по-зле — алкохолът, разлят по дюшемето, боклукът все още в плика, угарките и пепелта от цигари в пепелника.

Когато излизам навън, виждам автомобила на Бела, единственият сред множеството следи от гуми. Тя се е свила на предната седалка, отпуснала глава върху ръцете. До нея е Даниъл. Лежи по гръб с отворена уста. Понякога и Алекс спеше по същия начин на канапето, докато гледаше повторения на хоккейни мачове.

Една пеперуда се опитва да кацне на храст тиарела. Пипалцата ѝ трепкат диво, сякаш се опитва да разбере къде се намира. Когато разтваря крилца, аз си поемам рязко дъх. Те са жълти, с елегантни черни райета. Отваря ги и ги затваря на утринната топлина, великолепни, пъстри крилца, може би се суши, след като се е измъкнала от пашкула си. Спомням си, че съм чувала, че пеперудите живеят само по един ден, и се питам дали наистина е така. Решавам да открия каква е тази пеперуда и я прибавям към списъка си. Стелеровата сойка беше първа, сега тази пеперуда. Мога да попитам Хюя или Мериъм, те знаят. Ще науча тези неща, имената на дърветата и птиците, и насекомите. Това би впечатлило Алекс.

Представям си го как се усмихва, как лежим един до друг върху одеяло и се вираме към върховете на дърветата, а златната светлина облива и двамата ни. Тази съвършена светлина ще го запази мой

завинаги. Казвам му имената на птиците, докато се провикват, и той посяга към ръката ми. Пръстите му са хладни и меки до моите.

Пристъпвам към колата на Бела. Хората изглеждат по-млади, докато спят. Кожата на Бела е гладка, устните ѝ меки и разтворени. Даниел се е разлял на седалката, главата му е отметната назад, косата рошава, отстрани на устата се вижда капка слюнка, все едно е момче. Чукам на предното стъкло. Девата на таблото поклаща бедра, също като танцьорка на хула. Бела се размърдва. Чукам отново и двамата се будят. Даниъл се стряска и ахва. Бела се протяга и отваря едното си око. Сваля прозореца от своята страна.

— Здравсти, Франки — мига Даниъл.

— Здравсти.

Бела не казва нищо. Изчаква ме.

Прочиствам гърло.

— Ще направя кафе.

След тези думи се отправям към бунгалото.

— Това покана ли е? — провиква се тя отзад.

Свивам рамене и чувам прозявката на Даниъл.

Даниъл се е облегнал на библиотеката, докато Бела се е настанила на крайчеца на леглото. Пият кафето си в мълчание. Заставам край мивката и ги наблюдавам, оставям собственото си кафе да се стече бавно в гърлото ми. И двамата изглеждат уморени и мърляви.

— Майка ти как переше тук? — питам Даниъл.

Той вдига глава.

— А?

— Дрехи? Пране?

— Ааа — подсмивва се той. — Никога не е оставала толкова дълго, че да се съберат мръсни дрехи. Переше в пералнята, у дома.

Забелязвам, че Бела поглежда прашния подгъв на дългата си рокля. Без обувки е и пръстенът блести.

— С дядо оставахме по-дълго — добавя Даниъл и потрива очи. — Сигурно сме прали бельото в поток, може би близо до океана. Имам смътни спомени за сапун... и долно бельо.

Бела се смее сухо.

Даниъл я поглежда и се усмихва.

— Беше забавно, когато оставахме тук с дядо. Почти нищо не го притесняваше. Ставахме мръсни, катерехме се по дърветата, ловяхме разни неща. Не помня да ни е наглеждал много. Според мен беше на мнение, че момчетата трябва да бъдат оставени на мира, да се грижат сами за себе си. Ядяхме каквото си искахме, печяхме маршмелоус за вечеря, разни такива.

— Звучи супер — шепне Бела.

— Сладки с фъстъчено масло — обаждам се аз, защото си спомням, че Алекс ми беше разказвал за тях.

— Да — усмихва ми се Даниъл. — Бях ги забравил. Дядо така ги ядеше, с фъстъчено масло.

Поглеждам през прозореца. Алекс винаги говореше за това място като за вълшебно кътче.

— Алекс ми разказа как една година в бунгалото влязла мечка.

— Така беше. Голяма каша направи, докато се вмъкне — клати глава Даниъл. — Отмъкна не само фъстъченото масло, но дядо го беше грижа единствено за него. Обожаваше го. Видяхме мечката, когато излизаше. Беше огромна.

— Алекс се е уплашил.

— Тогава не ми се стори уплашен. Каза ми, че мечките не обичали вкуса на малки деца. Особено на момчета. Вярвах му години наред. — Той се усмихва тъжно.

От прозореца забелязвам кенове, които не сме вдигнали снощи, и изгоряло място, където е бил огънят. Виждам и празен плик. А до краката ми е чувалът с боклука.

Докосвам с пръсти чашката кафе и се замислям. Чувам как Бела прочиства гърло.

— И Франки правеше така.

Обръщам се към нея.

— Казваше разни неща, за да се почувствам по-добре.

Даниъл поглежда Бела, но погледът ѝ не се откъсва от мен.

— Особено след като мама почина, нали така, Франки? Помниш ли как ме караше да вярвам в Babbo Natale — дядо Коледа.

— Беше още малка — отвърщам протичко и си спомням, че точно това казах на Джак за Бела и зайците. Тя беше малка — дребно детенце, със симпатични къдрици и толкова големи и ококорени очи,

че можеше да потънеш в тях, ако не внимаваш. Най-малкото, което можеше да има, беше Babbo Natale.

— Вини ми каза, че не е истински — признава тя, — но исках ти да мислиш, че все още вярвам в него. Не само заради подаръците.

Знам какво има предвид. Беше ми приятно да се преструваме и двете, заедно, че той е истински. Изпивам последната си глътка кафе и задържам погледа върху Бела. Мълчим дълго.

— Трябва да си взема нещо от колата — подхвърля Даниъл.

Нито една от нас не го поглежда. Той излиза, без да каже и дума повече, а ние с Бела продължаваме да се измерваме с погледи.

— Все още съм ти сърдита — казвам.

— Нищо не се е случило.

— Ти замина.

— Да. Само че беше сложно. Има неща...

— Мислиш си, че съм отегчителна, че животът ми е обикновен.

Тя стиска устни. Поема си дълбоко дъх.

— Не трябваше да го казвам.

— По дяволите, Бела, толкова много се преструваш и лъжеш. Крадеше... колата на татко... Помниш ли тези неща?

— Да. — Тя ми се струва засрамена.

— Аз *трябваше* да бъда добра. Ти ме *направи* добра. Нямах друг избор.

Тя вирва брадичка и говори тихо, но ясно.

— Ти винаги си била добра, Франки. Правиш всичко така, както си му е редът. И оценките ти бяха хубави, и момчето, което си намери, беше свястно. Не можех да съм като теб. А исках. Поне понякога. Само че не знаех как. Никога не успях. Всички разправяха, че съм непослушна. Дори когато бях малка. Дори лелите.

Наблюдавам я и усещам, че излизам от отъпкания път. *Най-вече* лелите, така трябваше да каже. Не се бях замисляла по този въпрос, как семейството винаги ни сравняваше. Не се замисляха как я караха да се чувства. Просто смятах, че това е истината.

— Най-добре беше да си вървя — заявява тя. — Да започна отново. Не предполагам, че ще ми отнеме толкова време. Мислех, че ние ще...

Чакам я да довърши, но тя мълчи. Сещам се за Джак, който каза, че хората очакват да си същият, какъвто са свикнали да те виждат.

Сменям темата.

— Говореше с Вини... за погребението.

— Да.

— Там ли беше?

— Не влязох.

— Защо? — В гласа ми прозвучава повече жажда, отколкото очаквах.

Бела вдига поглед, след като долавя нотките.

— Мразя погребенията. А и не знаех дали искаш да съм там.

Кимам. Исках ли да е вътре? Най-вероятно не.

Тя продължава да ме наблюдава, сякаш е прочела мислите ми. Неочаквано чувството на вина измества гнева и ме разтърсва. Все едно светът ми се разпада на парчета и се опитва да се събере отново, само че по различен начин. Поглеждам към пода и изпитвам облекчение, когато Даниъл се връща в бунгалото и прочиства гърло. Държи в ръка малка уредба.

— Нося музика, да посвири нещо, докато чистим.

Застава до Бела, сякаш са от един отбор. Тя му се усмихва доволно. Не е от флиртаджийските ѝ усмивки.

— Добре... — въздишам аз и прокарвам пръстите на крака си по дюшемето. — Значи няма да си ходите.

Бела ме поглежда, очите ѝ кръгли като на Хюя. Тя клати глава.

— Нямам нужда от бавачки — предупреждавам.

Тя свива рамене. Не че е съгласна, но няма желание да спори.

— Така. — Обръщам се, за да оставя чашата в мивката и заставам с гръб. Не искам да поглеждам тези детски очи. — Не искам мечки. Някой трябва да изхвърли боклука.

И Даниъл, и Бела мълчат.

— Освен това имаме нужда от повече храна. И от дрехи. И от прах за пране. Сигурна съм, че Мериъм ще ни позволи да използваме нейната пералня.

— Или пък Джак — подхвърля услужливо Бела.

— Не е честно да молим Джак — срязвам я бързо.

— Защо?

— Зает е... с Хюя. Освен това работи за... искам да кажа... — поглеждам Даниъл.

— Аз ще изхвърля боклука — решава той. — Знам къде има кофа за боклук на общината.

— Не е нужно.

— Напротив, трябва.

Мълча за кратко.

— Благодаря.

Той прочиства гърло.

— Искам да те попитам нещо.

— Мен ли?

— Ами... и двете.

— Какво?

Поглежда Бела, преди да се обърне към мен.

— Искам и аз да остана. Може ли?

Даниъл е навън. Вдига две малки палатки и слага походни легла, които извади изпод моето, потънали в дебел слой прах. Натъпквам прането в найлонов плик, а Бела ме наблюдава.

— Не знаех, че има палатки — признавам.

— Даниъл каза, че били на баща им. В добро състояние са, като се има предвид, че са по-стари от него.

Вдигам плика.

— Ти имаш ли дрехи за пране?

Тя остава изненадана.

— Да, ти да не би...

— Слагай ги вътре.

Тя отива към колата, докато аз продължавам да събирам мръсни дрехи. Спокойно ми е, докато върша нещо толкова всекидневно. Освен това поех контрол и ми се струва, че Бела и Даниъл са чакали тъкмо това. Бела се връща, облечена в чиста тениска и сини къси панталонки, а роклята и други дрехи са свити на топка.

— Сигурна ли си? — пита тя.

— Няма смисъл да пускам само моите неща.

Тя слага мръсните си дрехи в плика. Бельото ѝ е копринено, но износено, бикини в ярки цветове с флорални мотиви, камизола на оранжеви сърца и дълга пола. Връзвам дръжките на плика и излизам на слънце.

Даниъл вече е вдигнал едната палатка между цъфналия трилиум. Поглежда ме и се усмихва. Това е най-истинската усмивка, която ми е отправял от доста време насам.

— Само да вдигна и другата и ще отида да поплувам — обяснява той. — Ти ще дойдеш ли?

Бела кима.

— Да.

Стомахът ме присвива. Не съм минавала по пътеката към океана от деня, в който пристигна Бела. Вдигам плика е мръсните дрехи. Той ми служи за извинение.

— Може би по-късно? — пита Даниъл, но аз не отговарям.

— Ще изхвърлим боклука, след като поплуваме — обещава ми Бела.

— Благодаря.

— Искаш ли да дойда с теб до Мериъм?

— Не. Всичко е наред.

Бела тръгва към Даниъл, който разгъва походно легло — личи му колко е старо. Тънките сребърни крачета са белязани от ръжда и той полага огромни усилия, за да събере частите. Бела вдига две тръби и се опитва да ги намести, намръщена решително.

Когато подкарвам, вдигам очи към сцената зад мен; две палатки и едно бунгало са се сгушили заедно. Сякаш мама, татко и две дечица или може би колежани приятели се подготвят за пролетната ваканция. Слънцето ще жарне кожата им, тя ще стане малко по-тъмна, а солта във въздуха ще сплъсти косите им. Ще плуват, ще ловят риба по цял ден и ще си я приготвят за вечеря и ще се питат кой е забравил да донесе грахамови крекери. Трябва само лагерен огън и няколко светулки, а също и смехът, който се носи около тях.

Поглеждам към плика с мръсни дрехи до мен, докато шофирам по пътя, покрай пощенската кутия с цветето от едната страна, след това покрай малката зелена къща на Мериъм. Добре че тя не е в двора. Отново насочвам вниманието си към пътя. Завоят е като черна змия, която навлиза в гората и се отдалечава нанякъде.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Свалям прозореца и оставям хладния въздух да погали лицето ми. Дърветата профучават покрай мен като размазано зелено петно и неразличими клони. На места изтъняват и нахлува слънчева светлина. Замислям се за семенцата, скрити в почвата, разпукват се и се протягат към светлината.

Не бягам, казвам си аз, не е точно така. Връщам се, за да изпера. Ще се прибера до обяд или може би за вечеря. Просто имам нужда от движение. Да бъда част от нещо, което се движи. Да почувствам как земята се носи под мен. Да видя различни късчета небе, да профуча покрай различни места.

Ще се върна. Просто чувствам...

Така и не довършвам мисълта си.

Скоро пейзажът започва да ми се струва все същият. Мислите ми се връщат към филмовата лента, която се върти в главата ми. Сватбата, която така и не се състоя, приижда на вълни, нещо като накъсани сцени от домашно видео. Късчета близък план, смях, лица, приведени, за да чуят нещо казано, усмивки над ръба на чаша вино. Алекс е пред олтара, витражът на дядо му хвърля пъстроцветни отблясъци върху костюма му. Докато вървя към него, забелязвам, че съдържа сълзите си. Прескачам до целувката. Съвършена целувка, която превръща света в прекрасна бездна, в която пропадам по свое собствено желание. Главозамайваща, божествена целувка. Прескачам към приема: чуквам се с Бела, седя на челното място на масата, отпускам буза на рамото на Алекс. Прескачам на мама, която попива сълзите в очите, въпреки че тя никога няма да присъства. Прескачам към дансинга. Поредната божествена целувка и весели викове, които ни обгръщат. Отмятам назад глава през смях. Разрязвам с нож съвършената торта на три етажа и снежнобелите захарни цветя.

Колата се плъзва по пътя, сякаш се намира върху релси. Разминавам се с камион с две ремаркета, пълни с трупи, клоните са отрязани, кората се бели като изгоряла кожа. Шофьорът седи толкова

високо, че дори не ме забелязва. Колата ми е в средата на пътя, когато камионът профучава. Питам се колко ли време мога да шофирам, преди да свърши бензинът. И дали няма да се озова в Орегон, както стана с Бела, или пък ще се насоча към канадската граница. Представям си как колата се вдига от пътя и полита. Нищо не я задържа, гравитацията не ѝ влияе, затова се понася във въздуха.

Веднъж, когато пътувахме за Италия, се качихме на малък самолет от Сицилия до Рим. Беше толкова малък, че стюардесата ни позволи да надникнем в пилотската кабина. Татко дойде с нас. Бела стискаше крачола му, косата и на двете беше сплетена на плитки. Пилотът ни погали по главите. До него имаше чашка кафе, на чинийката бе поставена сладка, а той миришеше на цигарите на дядо. Бела се скри зад татко и засмука палец, стар навик, който леля Кони се опитваше да премахне. Аз обаче бях като хипнотизирана. Вътре беше пълно с копчета, ръчки и светлини. Пилотът ни показва кое копче за какво се използва, слушалките си и златните крила на лентата на шапката. Около нас се беше ширнало безкрайното небе, което предлагаше безкрайни възможности и искреше в невероятно синьо. Това бе истинско синьо, светло, дълбоко, нито като океана, нито като небето във Вашингтон. Когато бяхме на местата си, бяхме просто в самолет, докато тук, в пилотската кабина, се превърнахме в птици.

Стюардесата ни предложи бонбони. Взех си един, но го пъхнах в джоба. Нямах време да ям бонбони. Сърцето ми танцуваше в гърдите.

Когато татко ни заведе на местата, аз продължих да поглеждам към кабината и ми се искаше отново да съм при пилота. И оттук виждах небето, набраздено от облаци, подобни на затоплено мляко. Пилотът обаче помахаше и завесата със строги гънки и лентички велкро бе поставено отново на място.

Щом седнахме, погледнах татко. Лицето му беше слабо, уморено. Това бе лицето, с което се сдоби през последната година. Приличаше на различен човек от онзи, който всяка сутрин целуваше мама по устните и всеки петък ѝ носеше италиански шоколад с печени лешници.

— Да се грижите за татко си — напомни леля Роза, преди да заминем. — Той ви обича, момичета. Грижете се за него.

Ние го обичахме и искахме да се грижим за него. Той беше моят татко и аз бях готова да понеса света на рамене, ако ме помолеше. Вече

бях планирала да водя хубав, безопасен живот и да му бъда компания завинаги. Когато обаче видях ширналото се синьо небе, имах чувството, че всичко вътре в мен се препореди. У мен се загнезди мисълта да отида някъде по света, да избягам. Да летя. Вълнението беше неопишимо и същевременно малко ми прилоша. Все едно да шофираш по дълъг път, на който никой не те познава.

Исках да заминем за Европа за медения месец. Бях събрала брошури от братовчедката Джулия, пътнически агент. Алекс не гореше от желание. Една вечер си лежахме в леглото и той вплете пръсти в косата ми, зави кичур на пръста си. По едрите му пръсти усетих аромата на сапун. Лавандула.

— Мислех си за Франция — подхвърлих.

— По принцип ли? — пошегува се той.

— След сватбата.

— Че какво им е на Хавайските острови?

— Нищо. — Много можеше да се каже за полетите и петзвездните курорти на Оаху. Всичко там беше ол инклузив: стая, храна, коктейли край басейна. На снимките се виждаха огромни легла, застлани с колосани бели чаршафи, палмови дървета, наклонили се на плажа. — Просто си мислех...

— Предложението си струва — напомни ми Алекс.

— Знам.

Прииска ми се да кажа, че не бях ходила във Франция. Непрекъснато преглеждах цените на полетите до Париж в агенцията, където работеше Джулия. Мама и татко бяха ходили в Париж навремето, на връщане от Италия, преди тя да роди двете ни с Бела. Мама пазеше на тоалетката си малка статуетка на Айфеловата кула, точно под огледалото, където си оставяше обещите и си оправяше косата. Представях си кафенета, пълни с хора, и кроасани с масло, тишината в Лувъра, сивите покриви и бавните води на Сена. Освен това исках да покажа на Алекс Италия. Може би това бе истината. Италия бе точно до Франция.

— Не ти ли се ходи на Хавай? — попита Алекс.

— Не е това. Просто си мислех, че Франция ще бъде нещо различно.

Той се намръщи.

— Не съм от хората, които си падат по Европа, миличко.

— Но ти никога не си ходил там.

— Именно. Просто не ме... привлича. Всичко, което ти се прииска, го има тук, в Щатите. Големи градове, провинция, пустини, планини, море.

— Да, но... — Той вдигна брадичката ми с пръст и се вгледа в очите ми. — Моето италианче. — Гласът му прозвуча нежно. — Имаш нужда да отидеш, нали?

Сърцето ми запя.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. Ще се женим, няма бъдем оковани. Трябва да отидеш.

Трябва да *отидеш*.

— Татко ти ще пътува скоро, нали? Или пък някоя от лелите. Кога са се връщали за последен път? Май беше миналата година. Нали миналата година?

Мълчах.

— Франки?

— Преди три години. Ходиха преди три години.

— Ето. Значи скоро предстои.

Кимнах.

Той ме притисна до себе си и ме целуна по косата.

— Едно последно пътуване, преди да си имаме деца. Трябва да отидеш.

— Да — отвърнах нещастно.

Той се пресегна, за да угаси лампата, и се отпусна на възглавницата си.

— Дори нямам представа дали има подходящи места за сърф във Франция — промърмори той объркано.

Когато забелязвам малка спирка за камиони, отбивам и слизам от колата. Наливам гориво и се отправям към сградата. Магазинът мирише на линолеум, прах, бензин и пържена храна. Има микровълнова за хотдог и бургери, поставени в пакети също като подаръци. Продавачът ме поглежда предпазливо. Мляска дъвка.

Соча кафемашината зад него.

— Мляко или захар?

— Чисто.

— Хм — сумти той, когато му подавам монетите от жабката.

Край прозореца има малък плот. Сядам там, а парата от кафето затопля лицето ми. Мирише кошмарно. На изгоряло и кисело. Сиво-кафяви мехурчета се гонят на повърхността.

Продавачът сумти отново и когато се обръщам, виждам, че разлиства клюкарско списание. Забелязвам, че материалът на корицата е посветен на актриса, свалила тлъстинките си. Има още едно заглавие за известна личност, която отслабва за сватбата си, и за друга, която е влязла в рехабилитационен център и не се разделя с черните си очила, прекалено големи за дребното ѝ личице. Продавачът изглежда не забелязва, че съм го зяпнала.

Тук е съвсем тихо, въпреки че вентилаторът на тавана, целият омазан и пращен, дрънчи при всяко завъртане. Усеща се спокойствие. За момент се питам дали няма начин да остана завинаги. Ще бъда като изрезка на някоя знаменитост или като шофьорите от НАСКАР, които рекламират разни неща. Машинно масло, шоколадови блокчета, музика. Мога да остана, докато не ме изместят в някой ъгъл заради тоалетни продукти, които рядко се купуват — тампони и дезодоранта. Мога да остана, докато цветовете избледнеят, а образът ми изтънее и го изядат молци. Никой няма да забележи.

Звънчето на вратата дрънва и един шофьор влиза вътре е натезжали крака. Въздъхва шумно, почти пухти и трябва да повдигне целия си корем, за да си вдигне панталона. Кима на продавача.

— Здравсти, Брус.

— Големи Джон. — Продавачът пъхва списанието под плота, а Големия Джон си взема опакован бургер. — Всичко наред ли е при теб?

— Бива, да. Тихо е. Няма дъжд.

Поглеждам през прозореца и виждам огромния камион на Големия Джон, също като онзи, с който се разминахме на пътя. Пълен е с дървета, има същия размер и форма.

— С мляко, нали?

— Точно така. И повечко захар. Ама не ща от диетичните подсладители.

Забождам поглед в кафето си. Мехурчетата са се пръснали и сега по края се вижда единствено странен, светлокафяв пръстен. Големия Джон се настанява в другия край на плота, който се оказва толкова малък, че между нас не остава почти никакво разстояние. Поглежда

ме, преди да разопакова бургера си. Миризмата му изпълва помещението. Месо и мазнина, и нещо сладникаво, най-вероятно сос. Изглежда така, сякаш някой е седял върху него. Листото маруля виси нещастно отстрани, потъмняло от топлината на микровълновата.

— Не си оттук — отбелязва той.

Вдигам поглед от бургера към лакомника. Клатя глава. Обгръщам с пръсти чашката кафе, по-скоро за да направя нещо, отколкото да пия.

— Какво те води насам?

Когато мигам срещу него, той отговаря вместо мен.

— Излизаш от града ли?

— Да.

Големия Джон дъвче бавно бургера. Не бърза да се върне в камиона. По брадичката му се стича сос и той посяга към салфетка. Забелязвам, че Брус отново се е навел над списанието. В момента е някъде по средата и със сигурност научава какви са тайните за слаби бедра. Едва ли включват спирането на такива бензиностанции.

— Забелязвам, че няма местни. Освен Брус — обяснява Големия Джон.

Брус чува името си и вдига глава. Големия Джон махва с ръка, за да го успокои, че нямаме нужда от нищо. Продавачът отново се привежда над лъскавото списание.

— Струва ми се, че той е от Орегон — продължава той.

Имам чувството, че Големия Джон ще попита Брус откъде е, но след това решава друго и продължава да си яде бургера. От него потича сос и той бърше капките с огромно внимание.

— Аз съм канадец — уведомява ме той.

— Запознах се с едни новозеландци — отвърщам за своя огромна изненада. Нямах намерение да казвам и дума.

Големия Джон ми се усмихва. Виж ти!

— Годеникът ми не искаше да пътуваме. Пестяхме за къща. Първо за сватба, след това за къща. Поне така бяхме решили.

Свеждам бързо поглед над кафето и проследявам ръбчето на чашата с пръст. Топлината парва бузите ми. Повече не мога да бъда изрезка.

— Аз съм италианка. Италиано-американка — мърморя. — Веднъж ми казаха, че ако прокопая тунел от Италия през центъра на Земята, ще изляза в Нова Зеландия.

Големия Джон престава да дъвче. Преглъща.

— Така ли е наистина?

— Не. Оказа се, че не е така.

Той се смее. Махнал е фолиото на сандвича и последните капки сос падат в него. Той притиска пръст към една от локвичките, след това го облизва.

— Понякога хората ръсят големи простотии.

Кимам.

— Колко време ще отсъстваш? — пита той, преди да натъпче остатъка от бургера в голямата си уста. Той потъва между бузите му. По лицето му няма нито трошица, нито капка сос. Започва да чисти ръцете си внимателно, пръст след пръст.

— Моля? — питам аз.

Големия Джон преглъща. Тишината продължава по-дълго, отколкото трябва. Аз чакам.

— Докато се върнеш към нормалния си живот.

— А, аз... — Първата ми мисъл е, че пита за бунгалото, където Даниъл и Бела са си устроили ваканция, където ме чака мръсно пране и боклуци за почистване. Там трябва да мисля за храна. Там ме чака Хюя, за да претърсваме гората. Там е Мериъм. Там е и Джак.

— Не че си враг на носа — извинява се тихо той. Усмивва се и става.

— Няма нищо. — Така и не мога да му отговоря. *Нормалният живот.*

След като изсипва три пакетчета захар в кафето си, Големия Джон притиска капаче и взема чашката. Докосва периферията на шапката си като джентълмен от едно време. Не че шапката му е като на джентълмен — тя е розова, навремето може и да е била доматеночервена, а платът е износен, най-отгоре разръфан.

— Оставям те да си допиеш кафето на спокойствие. — След това обръща глава на другата страна. — Чао, Брус.

— Чао, Големи Джон.

И на мен ми се иска да кажа „Чао, Големи Джон“, но всъщност аз не познавам човека. Вместо това кимам за довиждане.

— Да си починеш, госпожице.

— Благодаря.

Свеждам очи над кафето си отново, докато Големия Джон излиза и звънчето дрънва отново. Порив на вятъра връхлита вътре с аромат на

дървесина. След това изчезва заедно с Големия Джон.

Ставам и оставям пълната чаша, след това се насочвам към колата си.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следват три дни на спокойствие.

Гората се буди малко по-рано всеки ден. Слънцето протяга тънки пръсти през дърветата; птиците пеят звънко или се провикват, или пък кряскат. Наблюдавам как прахта танцува в ивиците светлина. Разнасят се същите миризми: на кафе, на глинеста почва, на сол по кърпите, на горящо дърво, на маршмелоус започнали да цвърчат и да се карамелизират.

Даниъл и Бела плуват всеки ден, кожата им изсъхва и побелява от солта, и двамата миришат като Алекс след сърф.

Всяка сутрин правя кафе, черно, силно. Даниъл отива с колата си, докъдето трябва, за да изхвърли боклука. Бела рисува всеки следобед в огромен скицник с парче въглен.

Пера в къщата на Мериъм. Тя има пералня, но аз пера на ръка в дълбоката мивка. Приятно ми е, когато потопя ръце в топлата вода, за да бъде всичко чисто след това. Пера чорапите на Даниъл, тениска, която прилича на една от старите на Алекс, бельото на Бела и потниците й. Забелязвам, че сме един размер, но сигурно така е открай време. Пера и всичко, което Мериъм е оставила: дълга, ментовозелена сатенена права рокля; чорапи с ярки петна; избелял мек вълнен шал за глава.

Независимо от времето, независимо дали има нещо за пране или не, аз съм у Мериъм всеки следобед, сякаш зелената къща ме привлича, с двора, пълен с пчели, които правят мед. Оказва се, че не съм единствената привлечена от домашния уют. Хюя идва след Джелибийнс, преди Джак да пристигне, за да провери къде се е дянала. Ядем кекс с фурми и пием горещ чай, докато тя разпитва Мериъм как да търси това или онова в гората, а мен за танците и Италия, за любимите ми цветове и ако мога да си избира крила, дали бих предпочела тях или хватателна опашка. Налага се да я попитам каква е тази хватателна опашка. Хюя сочи птиците, които посещават двора на Мериъм заради пролетните съкровища, казва ми имената им, откъде са

и колко често се срещат. Тя е истинска подскачаща, миниатюрна енциклопедия за птици. Джак поправя пералнята или сменя крушки, докато си говорим, след това казва на Хюя, че е време да си вървят, а тя се пазари поне четирийсет минути.

Съществува ритъм.

На третата вечер си лягам рано, а Бела и Даниъл остават будни, за да се грижат за огъня. Затварям очи и чувам дрънкане на китара. Музиката кара всичко друго да замлъкне. Струните отекват нежно, нотите се носят красиви, разказват история. За сълзи. За загуба. Също като португалските любовни песни, в които певецът жалее и разбива сърцето ти също като черупка на яйце.

Темпото забързва, китарата говори по-бързо, моли. След това ритъмът става по-бавен, сякаш пада. Една нота. След това още една. Поставя единия крак пред другия. Бавно и постепенно.

Сърцето ми бие под дланта, отпусната на гърдите. Музиката е вътре в мен. Тегли ме да изляза.

След това неочаквано, но обнадеждаващо, свършва.

Бела подсвирква.

— Бис, Даниъл!

Няма повече. Само една красива песен. Сладка, тъжна и твърде къса.

Когато съм в дома на Мериъм, на четвъртия ден, закачвам няколко дрехи на дървената рамка на огромния прозорец на хола. Мериъм маже мед върху хляб е розмарин. Медът е от нейните кошери, хлябът е опекла сама. Ароматът е на бор, сладък, успокоява, също като гората.

Мериъм ми дава знак да седна и ми подава резен хляб, все още топъл.

— Как си? — пита тя.

Облечена е в синя рокля и дълга жилетка, която стига до коленете ѝ. Вълната е в цвят на кестен, дебела, е богати гънки. Едната ѝ обеща е луна, а другата слънце. Напомнят ми на теракотените висулки на външната стена на леля Роза.

— Добре — отвърщам и обирам покапалия в чинията мед с върха на показалеца си. — Нали не възразяваш, че идвам толкова

често? Приятно ми е да пера. Не съм и помисляла, че някога ще кажа подобно нещо.

— Разбира се, че нямам нищо против. Приятно ми е, че имам компания. А понякога прането е точно това, което ти трябва. — Тя кима към дървената рамка. — Напомня ми за изпрани пелени.

Мръщя се.

— Имаш ли деца?

Тя се усмихва и клати глава.

— Живеех в кибуц. Беше част от работата ми. Стотици платнени пелени, ден след ден, простор след простор. Също като флагчета за парти. Първоначално ненавиждах тази работа. Струваше ми се толкова скучна. Май съм си представяла живота в кибуц по различен начин.

— Кибуц... в Израел ли? — питам.

Тя кима.

Представям си Мериъм в кибуц, пренасям лицето ѝ върху образите на жени със забрадки в избелели цветове, слънцето е високо и горещо.

— Езра — обяснява Мериъм, без да я питам. — Беше дяволски красив. Прекарах там почти година.

— Май няма да харесвам прането чак толкова, ако е трябвало да се справям със стотици пелени.

Тя свива рамене.

— Няма да повярваш. Накрая ми беше приятно да пера пелените. Можеш да мислиш на спокойствие. Простичка работа. Двамата с Езра не спирахме да се караме. Накрая пелените ми носеха повече удоволствие от него. — Тя хруска шумно препечената филия, след това прихва. — Пелените не ти отговарят.

Поглеждам към прането на рамката. Не само дрехите пера. Бунгалото също е чисто и излъскано. Изметох го, обрах старите сиви паяжини и цялата мръсотия, след това измих подовете на ръка със стар парцал. Дори изтърках прозореца с оцет и вестници, почистих библиотеката, забърсах прашните книги една по една. Дочетох „Швейцарското семейство Робинсън“ и започнах наръчника на Хюя за птиците, прочетох го от кора до кора.

— А пък жените — добавя Мериъм, — в кибуца, те бяха невероятни. — Поръсва меда е пчелен пращец. — Те бяха преживели толкова много, работеха толкова упорито, а бяха невероятно весели.

Това ми направи страхотно впечатление. Освен това много си помагаха. Помагаха и на мен. Никога преди не бях изпитвала подобно нещо. — Подава ми прашецът. — Жените невинаги са били толкова внимателни с мен. Нямах сестри.

Кимам, макар да не съм сигурна колко внимателни бяхме двете с Бела една с друга. Не много, по-точно никак. Все още избягвам да говоря с нея, стига да мога, затова тя си бърби с Даниъл или плува, или отнася постелката си за йога край океана.

— Бела е късметлийка, че има по-голяма сестра — обяснява Мериъм. — И то сестра, която ѝ пере гащите — добавя през смях.

— О! — отвърщам и поглеждам към рамката. — Тези са моите.

Мериъм се усмихва, а аз захапвам препечената филийка.

— Езра почина преди няколко години — подхвърля тя след кратко мълчание. — Каза ми приятел.

— Моите съболезнования.

— Благодаря. Рак, разбира се. Има семейство, деца и съпруга. Струва ми се, че е бил щастлив. — Тя свива рамене. — Въпреки това...

Усещам как езикът ми надебелява. Прочиствам гърло.

— Въпреки това... боли.

— Самата истина. Кънтри песните не лъжат. Наистина боли. И будистите са били прави. Животът е страдание.

— Животът е страдание — повтарям аз. Гласът ми сякаш е изтънял. Поглеждам я и питам: — Винаги ли? — Звуча като дете.

Мериъм клати глава. Протяга ръка и стиска моята.

— Невинаги.

Преглъщам. Едва намирам сили да прошепна:

— Кога не е?

Мериъм въздиша тихо.

— О, миличка. Когато не е. Когато имаш един хубав ден измежду лошите. — Стиска върховете на пръстите ми. — Когато слънцето блести и пчелите правят мед. Когато си с хора, които те обичат. Когато намираш съкровища — като смръчкули и ядлива папрат, и горски плодове. Тогава има пиршество. — Тя снишава глас, за да ми каже нещо тайно: — Когато переш.

Кимам и усещам как сълзите ми напират.

— Вече не ми остана нищо за пране.

— Винаги има нещо за пране. Хората цапат дрехите си всеки ден.

— Слава богу, че е така — отвърщам мрачно.

— Самата истина — отвърща Мериъм. — Започни с простичките неща, мила.

Големите ѝ очи ме гледат умолително. Мисля си за онова, което каза Джак — че ще се озова под крилото ѝ. Поставям другата си ръка върху нейната. Кожата ѝ е тънка, мека и топла. Тя клати отново глава.

— Вие, младите момичета, имате да пренесете на гръб толкова много. И ти... и Съмър... Просто не е честно.

Мръщя се. Почти бях забравила за Съмър. И срещата в гората, и милото ѝ държание в кухнята на Мериъм.

— И тя е изгубила любим човек — казва Мериъм. — Обичала го е. Каза, че било нещастен случай.

По лицето ѝ се изписва състрадание.

Пускам ръката ѝ и ставам толкова бързо, че краката ми удрят масичката. Тичам до бунгалото и поемам жадно глътки свеж въздух.

Докато давам на заден по алеята, чакълът се разпилява под гумите. Бела е застанала на вратата на бунгалото, провиква се, но аз вече съм се отдалечила. Забелязвам, че лицето ѝ е изпито и разтревожено. Виждам я как изрича името ми.

Шофирам с превишена скорост до Едисън. Ако ме хванат, дано е партньорът на Боб Скинър. Най-безсрамно ще напиша телефона на братовчедката Джулия на ръката му и ще отпраша отново, без да му дам време да помисли.

Едисън, Едисън, Едисън. Сърцето ми изрича името с всеки удар.

Когато стигам в града, и от двете страни на улицата са паркирани автомобили. Под стрехите на Брашнената ферма има кошници, пълни с пролетни цветя, туристите излизат с кафяви хартиени пликове. Всички се усмихват. Сред тълпата цари ред, също като пчели, които се връщат в кошера. Туристи в тениски и якета без ръкави, със спортни сандали. От тях се носи мирис на слънцезащитен лосион. Един в оранжева тениска и бежов къс панталон ме поглежда и аз едва сега забелязвам, че съм се задъхала. Адреналинът пулсира в мен, сякаш ми предстои скандал.

Въпреки че е пълно с хора, успявам да открия Съмър лесно. Тя е облечена в черна тениска, на която отпред пише БРАШНЕНАТА ФЕРМА, а косата ѝ е вързана на опашка. Заварвам я край детска занималия в един ъгъл, подава парче тебешир на момченце, което държи жълт, пластмасов багер. Когато ме вижда, се усмихва, но усмивката ѝ угасва бързо.

Докато бях в колата, мислех какво ще ѝ кажа. Все неща, които могат да избликнат от мен като вик. Неща, които разбирам, че могат да се превърнат в плач, в ридание. Сега обаче мълча и я наблюдавам. Красива е с вдигната коса, днес си е сложила спирала, миглите ѝ са дълги и хубави, когато премигва срещу мен. Плъзвам поглед по тялото ѝ, по дънките, чак до мръсните гуменки, после по гърдите и се връщам на лицето. Дишам тежко през носа, сякаш във въздуха няма достатъчно кислород.

— Франки? — Тя пристъпва към мен. — Добре ли си?

Бузите ѝ поруменяват и аз забелязвам страх или нещо подобно да преминава по лицето ѝ. Тя знае. Освен това знае коя съм.

Знаела е през цялото време. Оказва се, че аз съм била глупачката.

Старая се да овладее гласа си, преди да избликне от гърлото. Горда съм, когато той се разнася равномерно, не прекалено напорист.

— Кой друг знае?

Забелязвам я как преглъща.

Бузите ѝ стават още по-наситено румени. Поглежда към плота и към висок мъж с коса в същия цвят като нейната, със същите бледи лунички. Той не откъсва очи от нас. Брат ѝ. Опашката е огромна.

— Всичко наред ли е, Съм? — Гласът му прозвучава бавно, но очевидно е готов да скочи и да я защити.

— Може ли да използвам офиса? — провиква се тя в отговор. Все още ме наблюдава ококорено.

— Разбира се.

— Децата... — добавя тя.

— Виждам ги оттук — заявява той.

Съмър сочи към коридора и говори тихо:

— Отзад.

Върви пред мен е отпуснати рамене и аз чувам как диша, нарочно бавно, контролирано, също като мен. Вдишва и издишва. Старая се да запази самообладание. Да се контролира.

Мразя се, задето не я мразя страстно.

Мразя факта, че частиците от пъзела най-сетне си идват на мястото.

— Франки...

Прекъзвам я.

— Ти обичаше ли го?

Тя кима.

Оглеждам офиса. Тук цари пълна неразбория. Има бюро, покрито с листа, полици, отрупани е папки, въртящ се стол с ниска седалка и стол от кафене със счупена облегалка.

Настанявам се в него, а Съмър сяда на въртящия се стол. До бюрото са оставени два чувала с брашно, а циментовият под е прашен и посипан с брашно. Стискам края на седалката и усещам как болката се стрелка през дланите и пръстите, чувам как Съмър прочиства гърлото си.

— Да. Но... не беше...

— Спала ли си с него?

— Не — отвърща бързо тя.

— Целувала ли си го?

— Веднъж.

Говори тихо, по-скоро замислено, отколкото гузно. Вдигам рязко глава.

— Много се извинявам — добавя тя и ми се струва, че говори искрено.

— Как е възможно да не съм... — започвам гневно. — Как е възможно да не съм забелязала? Защо не съм забелязала?

— Франки...

Вдигам ръка, без да я поглеждам. Ако я погледна, ще заплача, а не искам. Все още не. *По дяволите.*

— Кога?

— Кога... целувката ли?

— Всичко. — Уплашена съм, но отчаяно ми се иска да разбера.

— Целунахме се преди два месеца. Откога го обичам ли? От доста време. — Тя си поема дълбоко и накъсано дъх. — Господи. Много се извинявам, Франки.

— Кой друг знае?

— Никой. — След това се усеща. — Всъщност, брат ми. Но и той знае само някои неща. Знаеше, че трябва да се махна от Сиатъл. Мислех си, че по този начин се махам... от всичко това...

— И аз — заявявам с горчивина.

— Може да съм казала и на Мериъм — добавя тя. — Само съм намекнула. Стана, преди да се запознаем. Тя ли ти каза?

Кимам.

— Тя не искаше. Не знае.

— Не, не знае.

Двете с нея не откъсваме очи една от друга. Не помня кога съм вдигнала очи. Нейните са зачервени. Тя избърсва потеклите по бузите сълзи с опакото на ръката.

— Чувствам се като глупачка — заявявам студено и клатя глава.

— Исках да ти кажа направо. Не когато се срещнахме в гората, а следващия път. Поне така мислех. Само че Джак и Хюя бяха при теб. А след това... Не знам. Не очаквах да... — Тя не крие болката си. — Не исках да се окажеш толкова приятен човек. Ти си мила, държа се добре с мен и това направи нещата още по-лоши.

Разтривам слепоочията си с една ръка.

— А той обичаше ли те?

Съмър не отговаря. Чувам приглушените звуци откъм кафенето. Имам чувството, че мълчи безкрайно дълго, преди да отговори.

— Надявам се. Знам, че не трябва да го казвам.

Поглеждам я злобно и гласът ми се надига.

— Да, не трябва! — Изправям се, но не излизам от стаята. Насочвам пръст към нея. — Ние двамата щяхме да се женим. Известно ти е, нали?

Тя кима нещастно.

— Понякога човек не избира...

— Напротив — срязвам я остро аз.

Тя отпуска глава в ръцете си.

— Франки, моля те. Много те моля, седни.

— Човек избира. Сам решава дали да се забърка в нещо. Можеш просто да си тръгнеш. Можеш да вземеш решение.

Все още съм права. Ето че започвам да крача.

— Знам. Наистина знам. Моля те, седни...

— Ти си избрала да участваш. Никой не е притиснал пистолет в главата ти.

Гласът ми звучи високо и сякаш отскача в стените.

— Знаела си, че той ще се жени — обвинявам аз.

— Да... да, знаех. След като... започнах...

— След кое? — питам.

— Моля те, седни.

— Няма.

— Моля те, Франки.

— Няма!

Тя се втренчва в мен. Искам да повикам Алекс. Искам той да ми каже. Искам да разбера от него какво се е случило. Само че не мога. Сърцето ми бие силно. Гърдите ме болят.

Съмър снишава глас.

— След като започнах да се влюбвам в него. Когато той ти предложи, вече бях влюбена в него. Опитах се да се спра. Наистина опитах да спра да го обичам.

— Ти излизаше с Травис.

— Дватама скъсахме преди години. Травис беше... Травис е...

Сега, като тя заговори за него, започвам да си го припомням по-ясно. Смях, който отекуваше в стаята. Размъкнат, зелен пуловер, който му „носи късмет“. Златен пръстен с печат. Шегобиец. Побойник.

— Помня го.

Съмър кима, сякаш е видяла спомена в главата ми.

— Алекс...

Когато я чувам да изрича името му, аз се мръщя. Гласът на Съмър омеква.

— Алекс се държеше мило с мен, след като Травис ме заряза. Тогава вече познавах всички. Ходехме заедно на сърф. Отразяваше ми се добре. Сърфът винаги ми се е отразявал добре. Особено когато мама започна да се вижда с нов човек, когато се преместихме... отново. Момчетата, които карат сърф, не бяха много. За мен беше по-добре да излизам с момчетата, отколкото сама. Беше по-сигурно. Алекс ме пазеше. Бях сигурна, че няма да ме остави в дълбокото, казваше ми кои места са опасни. Не беше като Травис. Травис пет пари не даваше дали...

Гласът ѝ пресеква и аз разбирам, че мисли за Алекс, под водата. Как се носи. Безжизнен е. Форма, силует, обгърнат в черно. Ръцете и краката му са отпуснати. Също като буквата Х. Тя започва да плаче отново, но прочиства гърло и продължава с променен глас.

— Влюбих се в него. Знаех, че си има приятелка. Знаех, че има приятелка още от гимназията. Двете с теб се бяхме запознали онзи път, но се опитвах да забравя. Всеки път, когато някой те споменаваше, аз се стараех да не чувам. Преструвах се, че не съществуващ.

Тя се протяга към бюрото и кутия кърпички. Вади една и я притиска към очите си. Спиралата остава като мастилено петно. Лицето ѝ е омазано в черно.

— Но аз съществувах. Все още съществувам. — Опитвам се да не се разплача.

Съмър кима тъжно.

— Знам. Постъпих глупаво. Опитвах се да те прогоня със силата на мисълта си. Беше по-лесно, когато ти не беше... — Тя замахва с ръка към мен. — Истинска — довършва тя уморено.

Мигам към нея и сядам бавно.

— Кога се целунахте?

Тя среща очите ми и сякаш пита.

— Дължиш ми отговор.

— Добре. — Поема си дълбоко дъх. — Казах му... на Алекс... казах му, че го харесвам. Не можех да кажа, че го обичам, въпреки че наистина го обичах — беше прекалено много. Случи се след сърф, една събота. Едно от момчетата ни покани у тях, когато времето се развали. Започнахме да пием бира. Дойдоха още хора. Някой пусна музика. Друг имаше китара. После се настанихме в различни стаи и стана парти.

— Не ми е звънял — прошепвам. Истината е, че обикновено не ми звънеше. Сърфът и хората, с които сърфираше, бяха неговият свят. Представяла съм си го на подобни места, седи и пие бира, може би две, след като е бил на сърф, разказва вицове, слуша музика, обсъждат вълните. Никога не съм си представяла друга жена на масата, стиснала студена бутилка бира в ръка, да наблюдава лицето на Алекс. Да го гледа как говори, да му се радва, докато се смее.

— И какво? — настоявам аз.

— Малко се понапихме. Толкова се напихме, че най-сетне събрах кураж да му кажа как се чувствам. Почти.

— Той каза ли ти за мен?

Тя кима.

— Да. Каза, че си има приятелка. Каза, че сте заедно отдавна.

Поемам си отново дъх.

— Как стана така, че се целунахте?

Тя се колебае.

— Бяхме пияни...

Клатя глава.

— Попитах го дали те обича.

Сърцето ми препуска отново.

— И?

— Той отвърна „Разбира се“.

Част от мен полита, когато чувам тези думи, но друга част остава натезжала. Знам, че има и още. Чакам и не смея да дишам. Съмър ми се струва обърквана, след това свежда очи към пода и отново прочиства гърло.

— Попитах го дали е влюбен в теб.

— И? — Шепна аз.

— И... тогава се целунахме. Аз го целунах. Вината беше моя.

— Той така и не ти отговори, а?

Неочаквано усещам как гърдите ми горят. Все едно имам лошо храносмилане, но усещането е по-неприятно, идва от дълбоко.

Съмър клати глава.

Дяволите да те вземат, Алекс. Искам да изкрещя. Искам да избягам.

Съмър продължава. Истината, също като развален зъб, е разклатена, готова е да излезе.

— След партито той ме избягваше в продължение на два месеца. След това ми каза, че се е сгодил. Всички момчета бяха вече във водата и той ме накара да остана на брега за малко и ми каза. Беше... държа се странно.

Покривам уста с ръка. Знам за какво странно усещане говори тя. Надменното отношение на семейство Гарднър. Гласът, който ти показва, че ще постъпи както е редно. Убедителният глас, който не трепва. *Vaffanculo*. Алекс я е харесвал. Може и да ми беше предложил

брак, но я е харесвал. Може би дори повече. Просто не е знаел какво да прави.

Ставам отново.

— Много се извинявам, Франки.

Гласът ѝ идва някъде отдалече.

Алекс се е справил с проблема, като е обещал себе си на мен. Направил е отметка, направил е избор. Но какво е това? Какво е наистина това? Колко време е щяло да продължи? Ръката ми продължава да покрива устата. Аз треперя.

Съмър плаче.

— Много се извинявам. Не трябваше да го целувам. Той обичаше теб, сигурна съм. Не знам какво имаше между нас, но не беше като онова между вас двамата.

Не откъсвам очи от нея.

— Той те обичаше — повтаря тя.

Забелязвам, че кимам. Искане ми се да е истина. Да, така е. Той наистина ме е обичал.

Истина в минало време.

— Франки?

— Трябва да вървя — заявявам с неубедителен глас, който не звучи като моя. Прилича на глас от дълбините на съня. Сякаш идва изпод вълните.

— Моля те...

— Трябва да вървя.

Слънцето ме заслепява, докато шофирам. Само че в ума ми вали дъжд. Също като онзи ден, който ми се струва толкова далечен.

Дъждът блъскаше по прозорците, небето беше застрашително сиво. Типична за Западното крайбрежие буря щеше да се разрази всеки момент.

Алекс се прибра мокър. Косата му беше залепнала, от панталона му се стичаше вода и образуваше локвички. Вдигна поглед към мен — с чаша в ръка и свила крака под себе си на канапето.

— Здравсти. — Очите му блестяха. Той изрита обувките, смъкна якето и направи крачка към мен.

— Панталонът — посочих аз. Крачолите бяха мокри.

Той изви сладострастно вежди.

— Мокър е — обясних.

— Аха. — Смъкна го и го остави на купчинка на пода край вратата, след това пристъпи към мен. Беше в зелените боксерки, които му купих за миналия рожден ден. Ръцете му бяха замръзнали, от косата му продължаваше да капе вода, дори устните му бяха посинели.

— Ей! — Въпреки това се разсмях, опитах се да задържа чашата.

— Страхотни вълни — прошепна той до ухото ми и устните му оставиха студена дيريا по топлата ми кожа.

— Наистина ли?

Той притисна устни към рамото ми.

— Ммм, ммм. — Отметна косата ми от врата, остави следа от студени целувки по ключицата.

— Замръзнал си.

Кимна и пое чашата от ръката ми, остави я на пода. След това се приближи толкова много, че забелязах, че дори миглите му са мокри, а дъхът му мирише на плодове и мая, сякаш бе ходил да пие с момчетата бира, преди да се прибере. След това се приближи още повече. Горещи картопки, мокър неопрен, вакса за дъската. Устата му е топла, устните ледени. Целувка също както в гимназията. Дълга и бавна.

За момент се отдръпна, за да свали блузата ми през главата.

Усмихнах се.

— Липсваше ми.

— Ела тук — прошепна той в ухото ми. Върхът на носа му беше леден, докато ме полагаше на килима.

Завъртам волана, вземам завоя прекалено бързо, но успявам да изправа. Мигам с усилие.

За кого е мислил?! За мен или за нея?!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато колата поднася на алеята пред Джак, той тъкмо излиза от къщата. С работни ботуши е и държи ключове и портфейл.

— Здравсти. — Изражението му преминава от щастлива изненада към угриженост. — Добре ли си?

Клатя глава.

— Хюя тук ли е?

— Не. Ти да не си... какво...

Клатя отново глава. Умът ми се стрелка по тъмни пътеки. Чувам музика от друга стая. Хора се смеят. Виждам Алекс и Съмър притиснати до една стена.

— Ще влезеш ли? — кани ме Джак.

— Не.

— Искаш ли чаша чай?

— Не искам чаша чай.

Дъхът ми излиза бързо, плитък. Джак мига и чака.

Искам си годеника.

Искам си стария живот.

Искам всичко да бъде както преди.

Искам да не знам онова, което научих.

Джак протяга ръка.

— Влез вътре, Франки, струваш ми се... уморена.

— Не. — Отдръпвам се от него и поглеждам ръката му. Проследявам я с очи и стигам чак до лицето. — Ти харесваш ли ме, Джак?

Той не отговаря.

Вглеждам се в лицето му. Тъмни очи, плътни устни, кожа с цвета на карамел. Колко е различен от Алекс.

— Попитах те дали ме харесваш — настоявам аз.

— В какъв смисъл?

— Много добре знаеш в какъв смисъл.

Той пристъпва от крак на крак.

— Да.

— Да, харесваш ме, така ли?

— Франки, това е... не знам дали ти...

Той се чувства неловко. По-неловко от когато и да било откакто го познавам. В този момент изглежда по-млад, отколкото е.

— Защо ме харесваш?

Той се мръщи отново.

— По дяволите, Франки, не знам.

— След като ме харесваш, кажи ми защо — настоявам аз.

Той вдига очи към небето, след това отново ме поглежда. Накрая се навежда към обувките.

— Не можеш да ми кажеш. — Тръгвам към колата. Сърцето ми бие оглушително.

— Франки! — провиква се Джак, но аз не се обръщам.

— Майната ти! — изкрещявам аз, но този вик не е за Джак. За Алекс е. Алекс и Съмър. Бясна съм, защото чаках толкова време Алекс да ми предложи да се оженим. Бясна съм, защото не съм разбрала. Бясна съм, защото се преструвах, че всичко е свършено. Бясна съм заради тайните, които са надвиснали като огромен облак. В гърдите ми гори ярост, раздира гърлото ми. Бясна съм и на това място, на дърветата, на въздуха и на всичко. *Майната ти. Майната ви на всички.*

Усещам едра, топла ръка до моята и пръстите, които ме стискат.

— Почакай, Франки.

— Пусни ме! — ръмжа аз. Обръщам се съвсем малко, за да видя умолителното изражение по лицето на Джак.

— Какво става? Трябва да ми отделиш минутка. — Гласът му е дълбок и нежен.

— Не! Няма да чакам! Чаках предостатъчно — почти пища аз.

Той не е бил сигурен. Накара ме да чакам. Обичал е нея. Аз съм била просто едно задължение.

Сърцето ми блъска толкова бързо, сякаш се кани да изскочи от гърдите ми.

— Франки...

— Харесваш ме просто така, нали?

— Да.

— След като не можеш да кажеш защо, значи не можеш!

— Франки, наистина те харесвам.

Отскубвам ръка от неговата.

— Точно така. Но не толкова, колкото другата. Колкото следващата!

Също като момичето с пясъчноруси мигли, което иска да бъде в океана заедно с теб, което не е търпяло недостатъците ти години наред и се е преструвало, че нямаш недостатъци. Няма нищо... Усецам, че сълзите започват да се стичат по лицето ми.

— Франки...

Думите изчезват. Гърлото ми се свива като юмрук около тях.

Джак говори тихо.

— Харесвам те, защото те харесвам, Франки. Не би трябвало да те харесвам точно в този момент, след всичко, което си преживяла. Няма да е справедливо към теб. Защото и в момента имаш предостатъчно неща, за които да мислиш.

По лицето ми се търкалят сълзи. Джак пристъпва по-близо. Облягам се на колата и притискам чело към покрива. *Моля те*. Искане ми се да го помоля, но не мога да реша дали искам да отстъпи, или да приближи.

— Ей — шепне той, — харесвам те, защото си стегнат човек. Силна. Но и мила. Малко съсипана, но не напълно.

Сега вече искам да му кажа да спре, но плача толкова силно, че ми е трудно да си поема дъх.

— Красива си. Разбира се — добавя той, а гласът му се стеле като мед, — но това сигурно го знаеш. — Усецам как ръката му пълзи към рамото ми. Искане да я перна и същевременно да се притисна в нея, в него.

— И си добра. Струваш ми се добър, свестен, честен човек. Държиш се добре с баща си. Гневна си на сестра си, въпреки това я търпиш. Защото я обичаш и знаеш, че кръвта вода не става. Опитваш се да постъпиш правилно. Може и да ти прозвучи глупаво, но това означава много. Поне за мен.

Искане да се обърна и да го погледна, но лицето ми остава притиснато в колата, а сълзите ми продължават да текат. Вече си поемам дъх, бърз, колкото да ми стигне.

— Франки? — вика ме Джак. — Това ли искаше? Не съм правил подобно нещо от много отдавна... Не ме бива в обясненията.

Палецът му се движи по кожата, но той не пристъпва по-близо.

Клатя глава.

— Не... е... това — успявам да изрека, докато хлипам.

Само че не мога да обясня какво е. Онова, което научих, няма нищо общо с него. Въпреки това си изкарах гнева на него, въпреки това изисквам от него. Постъпих несправедливо. Много несправедливо, защото бях обсебена от мъка, ярост и чувство за вина.

Тонът на Джак се променя. По-убедителен е, същевременно мил.

— Моля те, Франки, ела вътре.

Клатя глава ту на едната, ту на другата страна и тя се потрива в метала. Усещам ръката му.

— Трябва да седнеш.

— Трябва да вървя.

— Ще ти направя чай.

— Трябва да вървя.

— Стига приказки — заявява решително той. — Оставаш.

Придърпва ме, колкото да отстъпя от колата, след това ме прегръща и ме води към къщата си. Лицето ми е омазано в сълзи и сополи, сгърчено. Свеждам глава.

— Той я е обичал.

— Кой?

— Алекс. Моят... Обичал е Съмър.

— О! — Джак спира. — Много ми е мъчно, че е станало така, Франки. — Гласът му звучи нежно до косата ми.

Чувствам се като глупачка. И съм уморена.

— И на мен — мърморя аз.

— Хайде — казва внимателно той. — Трябва да отида да взема Хюя. Ще ти направя чай, след това ще те оставя да си починеш. Разполагай се. Нали?

Помага ми да се кача по стълбите. Усещам, че нямам повече сили да се противя — сянка, която се стопява в мекия сумрак. Тялото ми е неомощно, разтреперано. Поставям единия крак пред другия, но Джак почти ме пренася вътре.

— Добре — съгласявам се с едва доловим гласец.

Събуждам се на канапето у Джак и виждам на масичката пред мен пълна чаша студен чай. Когато сядам, на пода се смъква одеяло. Направено е от различни пъстроцветни парчета с цвят на лимон, кайсия, фуксия, обточени с черна вълна. Мирише на лавандула и кедър. Промушвам пръст през дупките.

Смехът на Хюя отеква някъде в далечината; обръщам глава, за да установя откъде идва. И гласът на Джак е там, дълбок, приглушен. Сигурно са навън.

Зад чашата чай, в кафява чаша със същата чинийка, се вижда малък терариум, кръгъл като глобус, с кръгла дупка от едната страна. Основата е пълна с черна пръст, а отгоре има тъмнозелен мъх. Вътре се виждат растения, най-вероятно папрат, която прилича на малки борове, протегнали се към юрната част на стъклото, а сгушена сред тях се вижда пътека, направена от пясък, поръсен с миниатюрни камъчета, която води към мъничка дървена къща. Направена е на ръка, стените са от кибритени клечки, подредени една върху друга, прозорците са колкото монети, а вратата е само за феи. Бръквам през отвора на терариума и докосвам покрива с върха на пръста си. Това е бунгалото. Отпускам се назад на канапето, одеялото се смъква до стъпалата ми, но аз разглеждам малкия стъклен глобус, сякаш е някакъв сън.

Навън все още е светло. Ставам и докосвам очерталите се в джоба ми ключове от колата. Откъсвам лист от тетрадката, която видях на масата в трапезарията, и пиша бележка с един от цветните моливи на Хюя. Пурпурен молив.

Благодаря ти.

Изливам студения чай в мивката и оставям бележката на плота в кухнята.

Същата нощ лежа будна и не обръщам внимание на Бела, която чука тихо на вратата. Чувам двамата с Даниъл отвън, тревожат се за мен, обсъждат какво да правят, след това настъпва тишина, когато се пъхват в палатките си. Тази вечер Даниъл не свири на китара и аз съм доволна.

Гледам тавана, дървените греди, тънките сиви паяжини в ъгъла, където паякът си е направил дом. Не мога да заспя и дори не се опитвам. Вместо това се връщам към дните, преди Алекс да загине.

Онези дни бяха толкова обикновени, но ето че станаха болезнени, ярки, когато си ги спомням. И преди съм мислила за тях, много мислих, търсех нещо. Търсех знаци, че той ще умре. Знаци, които е трябвало да забележа. Скърцането на гъгрици, които предвещават смърт. Да съм стъпвала върху пукнатини? Числа, които носят нещастие. Черни котки.

Уикендът преди всичко да се промени, ходихме да хапнем в любимото ни кафене. Там се бях запознала със Съмър, която бях забравила. Алекс си поръча обичайното — голяма закуска без спанак и еспreso. Аз предпочетох гранола. Седяхме на маса край прозореца, наблюдавахме как хората доближават глави, за да прочетат залепеното на прозореца меню. Минаваха семейства с бебешки колички, възрастни двойки с малки, тромави кученца.

— Запознах се с нея тук — казвам му аз. Той продължава да чете вестника, разбира се. Той е част от миналото, а аз съм тук. Сийхокс все още не са изгубили. Чете за предстоящия мач и тогава си мисли, че имат шанс да победят.

— Съмър — продължавам с горчивина. — Тя дойде с Травис и аз се запознах с нея. Бях забравила. След това я видях отново и си поговорихме.

Алекс обръща страница.

— Тя е тук. И двете сме тук. Какво ще кажеш? Прилича на лоша шега.

Той е с шапка — пролетта все още не е настъпила — и плетен пуловер. Като от реклама на „Гал“ е. Ще му донесат закуската след минутка и той ще се усмихне на сервитьорката.

Аз се навеждам към него.

— Откога я харесваш? Откога мислиш за нея? Кажи? За нея ли мислеше, когато се целувахме? Сега за нея ли мислиш?

Алекс не помръдва. Искан ми се да се пресегна през масата и да го зашлевя. Искан да видя как по лицето му се изписва шок. Искан да видя розовото очертание на ръката ми да се отпечата на бузата му.

— Чаках те — съскам аз. — Хората мислеха, че съм луда. Мислеха, че ако наистина ме обичаше, щеше да ми предложиш преди години. Аз обаче те чаках. Търпях майка ти, търпях те да изчезваш през уикендите. Търпях теб.

Алекс вдига глава и поглежда през прозореца. Една жена гледа менюто, преценява и решава. Малкият ѝ син я държи за ръка. Момченцето ме поглежда. Косата му стърчи, сякаш току-що е станал от леглото, а бузите му са червени като ябълки.

— Мислех — започвам аз, след това си поемам дъх. — Онзи път, когато се опита да ме научиш да карам сърф... мислех, че ако се науча, ще ми предложиш... ако мога да бъда онова момиче. Само че не можах да се справя. Не бях онова момиче. — Клатя бавно глава. — Защо ми предложи, Алекс? Защо го направи след всичкото това време? За да ме задържиш ли? За да не се чувстваш виновен ли?

Алекс отново навежда глава над вестника.

Гласът ми се надига.

— Не можеш да предложиш на някого единствено защото се чувстваш длъжен. Не е достатъчно.

Спомням си спора за клетвите. Обещания, които са завинаги. Алекс се съгласи на всичко, което искам.

— Какво щеше да стане след сватбата? — изкрещявам аз. — Нима щеше да продължиш да се преструваш, че всичко е наред? Че не се чувстваш като... хванат в капан?

Сервитьорката приближава, носи голямата му закуска. Казва се Алис и тъмната ѝ коса е сплетена, а плитката — прехвърлена на гърдите. Крайчето ѝ се къдри на едната ѝ гърда. Сервира храната пред Алекс, а той оставя вестника и се ухилва.

— Благодаря, Алис.

— Майната ти — казвам му аз.

В онзи момент ми се искаше и моята храна да пристигне. Притеснявах се дали ще се побера в сватбената рокля, но закуската на Алекс миришеше на мазнина, на сол, много вкусно. Той набоде наденичка с вилицата си и аз забелязах как сокът се излива. Бях много гладна и ми се искаше той да ми предложи хапка. Погледът му беше забоден в чинията пред него. Наденица, яйца, препечена филия с масло, печени на скара домати.

— Кога спряхме да говорим? — питам аз, но вече знам отговора. Много отдавна. Може би от времето на онова пътуване до Италия. С течение на годините разговаряхме все по-малко. Защото се познавахме прекалено добре, казвах си аз. Защото нямахме много за казване. Защото сега вече бяхме част от разказите си, той беше в моите, аз в

неговите; нямаше причина да ги разказваме. Защото нямаше нови истории. Защото се чувствахме добре.

Алекс вдигна поглед от чинията си, бузата му бе издута от храна.

— Добре ли си, миличко?

— Да — отвърнах. Стомахът ми обаче беше на друго мнение. Погледнах го и тайно ми се прииска да сподели с мен храната си. Без да пита. Искаше ми се просто да знае.

Сега, в бунгалото, тъй като не можех да спя и погледът ми беше бистър, аз отговорих искрено.

— Не. Не съм добре.

На сутринта Бела идва в бунгалото и аз правя кафе, без да кажа и дума. Почти не съм спала. Главата ме боли.

Бела изчаква да седна с горещото кафе и ми съобщава нещастно.

— Татко и лелите ще дойдат за обяд.

— Сериозно?

— Неделя е — обяснява тя. Духа кафето и каймакът се раздвижва. — Вчера къде ходи?

— В Едисън.

— В Едисън ли?

— До Брашнената ферма.

— За хляб ли?

Въпросът е толкова невинен, че ми идва да се изсмея. Или пък да заплача. По-скоро да заплача.

— За да видя Съмър.

— А, добре. — Бела се оживява за момент, след това се мръщи.
— Защо?

Преглъщам глътка кафе и не отговарям.

— Франки?

Тя пробва отново по типичния за семейство Капуто начин.

— Soru?

— Тя е обичала Алекс.

— Какво?

— Съмър е обичала Алекс. Целувала го е. Двамата са се целували.

Бела мига срещу мен.

— Ти как...

— Мериъм каза нещо. Каза, че Съмър е изгубила любим човек. Било нещастен случай. Аз сама се досетих.

Не ѝ обяснявам, че всичко се връзва. Че всичко е станало ясно, че е разсеяло тъмните сенки.

— Мили боже! — възкликва Бела. — Господи, Франки, това е ужасно!

— Да.

— Ти... как се чувстваш?

— Не съм добре.

— Не. Не си добре. Не, разбира се. — Тя кима. Пребледняла е.

— Ядосана. Тъжна. Не знам кое от двете. Май и двете. Объркана.

— Разбира се. — Тя клати глава. — Много ми е мъчно.

Когато я поглеждам, имам чувството, че е създадена от кръгли неща. Кръгли очи, кръгла уста, тъмната коса обрамчва кръгло лице. Също като дете. Проклинам се за начина, по който се държах с нея. Заради вината, която ѝ бях стоварила. *Кръвта вода не става...* Джак е вторият човек, който го каза наскоро.

Залива ме чувство на вина.

— Обвинявах теб, че си го целунала. Че си се опитала да ми го отнемеш. А през всичкото това време...

Не успявам да довърша. Струва ми се, че Бела също ще се разплаче.

— О! — прошепва тя.

— Обвинявах теб — клатя глава, след като знам, че е нелепо. Било е очевидно. — За всичко.

Тя мига срещу мен и клати глава. И двете знаем, че е истина.

— Много се извинявам — заявявам най-сетне аз.

Отивам при нея и я прегръщам за пръв път от много време насам. В първите няколко секунди се чувстваме неловко, след това усещам как тя се обляга на мен. Продължава да клати глава и плаче. Усещам облекчението, което залива и двете.

— Просто си мислех — чувам кухия си глас, — че ако имах онова, което имаха мама и татко... че ако се държа за него... ще бъде... но нищо не е...

Бела вдига глава и кима. По бузите ѝ се стичат сълзи.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

La Domenica e sempre Domenica — неделята си е винаги неделя. Независимо дали ви харесва или не. А неделята е ден за семейството. Няма писано правило, но все едно, че го има. Знаем, че няма да дойдат единствено татко и лелите, ами смесена група калабрийци и сицилианци; гладни, жадни за клюки.

Когато не се видя със семейството си в неделя, по-късно братовчедите започват да задават въпроси.

Не беше на службата.

Къде беше на кръщенето на бебето Ела?

Как си, скитнице?

Скитница, въпреки че сме се видели преди седмица. Направо ме задушават.

Алекс често ходеше на сърф в неделя и това съвсем не беше случайно. Преди да се сгодим, беше по-лесно, защото никой не питаше за него. Въпреки че бяхме двойка от много дълго време и той идваше с мен на семейни празненства, съществуваше негласно споразумение, че все още не сме сгодени, следователно живеем в грях. Роднините ми бяха постигнали консенсус: да не се споменава. Щом се сгодихме, Алекс се превърна в Капуто, независимо дали му харесваше или не.

Неочаквано всички искаха да ни виждат в неделя. Непрекъснато редях какви ли не причини, докато накрая се превърнаха в извинения.

На сърф е.

У дома е, има работа.

Със семейството си е.

Последното извинение не беше много удачно. „Покани и тях!“. Не можех да си представя госпожа Гарднър и семейството ми заедно на сватбата, камо ли на най-обикновен неделен обяд. Продължавах да търся извинения пред семейството, същевременно не спирах да моля Алекс да дойде.

Той просто прихваше.

— Че това е твоето семейство. Искат да те видят теб.

Той не разбираше. А пък аз не можех да обясня, че без него съм парченце, не съм цяла. Вече не им стигах сама. Семейството ми искаше да го види, да го прегърне и да научи всичко за него. Искаха да го разпитат за работата и да го потупат по рамото, да го накарат да се отпусне и да му е по-сладък обядът. Сега вече беше един от нас. Те искаха да са част от живота му, както бяха част от моя — натрапчиви, нахални, изпълнени с обич, готови да се карат и утешават.

Закопчавам чиста риза, когато колата на татко спира отпред. От прозореца го виждам как стиска ръката на Даниъл и го привлича за мъжка прегръдка, кратка, но крепка. Даниъл е застанал с ръце отстрани, затова татко го гушва все едно е каноли. Изглежда не забелязва, че лицето на Даниъл поаленява.

Татко целува Бела и двамата отиват към колата му, за да извадят разни неща от багажника. Сгъваеми столове, каси италиански безалкохолни, кутии с храна, увити във фолио. Даниъл се втурва да им помогне. Бела започва да постила мястото за пикник пред бунгалото. Излизам навън, понесла рула тоалетна хартия за нужника.

— *Buongiorno, cara mia* — поздравява татко, също както мама го казваше с калабрийския си акцент.

— Здравей, татко.

Той пристъпва, за да ме целуне по бузите. Затварям очи. Обичта на татко е осезаема.

— Изглеждаш добре, миличка.

— Благодаря, татко. Ти как си?

Той се усмихва.

— Добре, *disi*. Много работа. Липсваш ми, разбира се, но знам, че Бела е тук, и така ми е по-спокойно.

Бела разтваря столовете и ги струпва на едно място.

Татко прочиства гърло.

— Дали Мериъм е свободна за обяд?

Поглеждам го.

— Бела каза, че я е поканила. Тя ще донесе хляб.

Все още не знам как да се държа с Мериъм. Как да обясня защо избягах от дома ѝ. Колко много се промениха нещата. Колко объркано и ясно стана всичко.

— Няма нужда, имаме предостатъчно — отвръща той, след това добавя бързо: — Исках да я разпитам за зеленчуковата градина.

Помниш ли градината ни в двора?

Кимам. Мама и татко сами отглеждаха патладжани, тиквички, домати и билки. Когато мама почина, всичко бе изоставено. Една година Бела почисти и насади диви цветя; сигурно е било точно преди да стане тийнейджърка. Преди хормоните да я тласнат към пиене и черен грим, и коса, която скриваше лицето. Тя беше енергично и любопитно дете. Събираше черупки от охлюви, отглеждаше растения на перваза на прозореца си, държеше буркани, пълни с паднали пера. Дивите цветя избуяха през лятото, източиха тънки стъбълца в десетина ярки цветове.

— Мислех да я засадя отново — казва татко. Погледът му е отнесен на милион километри. — Мина много време... Та Мериъм говореше за редуването на насажденията. Казва, че помагало, малко, вместо да се използват толкова много пестициди. А и заздравявало почвата. Може пък да науча повече по този въпрос.

— Мериъм ще ти помогне — отвърщам.

— Донесох разсад — признава татко.

— Браво — отвърщам и лекичко го гадя по гърба, усещам как се изправя доволно.

Бела държи кутия.

— Да ги вадя ли, татко?

— Si, Изабела. Всъщност, почакай. Винченцо ще донесе маса.

— Вини ли? — питам аз.

— Да, ще донесе дълга маса — обяснява татко. — Очевидно негов добър приятел има успешен бизнес за отдаване под наем на парти оборудване.

— Че как иначе — извива очи Бела.

Избухвам в смях. Бела ме поглежда изненадано и също прихва.

Татко ни поглежда объркано.

— Много е удобно. Има маси, тенти...

Отново го галя по гърба.

— Наистина е много удобно, татко.

Бела се усмихва и клати глава, докато вади съдържанието на кутиите.

Семейство Капуто се точат по алеята, пренасят храна, сякаш за тях е нещо напълно обичайно да обядват напред гората. Има чинии, пълни с agancini, буркани с туршия от тиквички и патладжани, плато с проволоне и сирене галбанино, подредени на тънички кръгове. Вини пристига с пикап, два плота за маси и два чифта крака, сгъваеми столове, които се разтварят без всякакво усилие. Столовете са бели, вероятно използвани за сватби. Избягва погледа ми, докато работи. Прошепва нещо на Бела и тя го перва отзад по главата. Даниъл забелязва и ме поглежда уплашено, но Вини и Бела скоро прихват. Аз обаче не прощавам толкова бързо и лесно.

Лелите се настаняват на най-устойчивите столове, които татко е донесъл, в единия край на масата. Наставляват другите какво да донесат, как да подредят чиниите, разпореждат се кой къде да седне. Облечени са в дрехите за служба. Роза е в хубав панталон с плетена блуза и жилетка в ментовозелено, а Кони е в ленена рокля и високи обувки, с перли.

Чичо Марио разговаря с татко и чичо Роберто, съпругът на Роза, и тримата са се отделили на една страна, вероятно за да не ги юркат. Лиса, съпругата на Марио, нарежда на трите си момчета, тийнейджъри и в началото на двайсетте, какво да правят, все едно са малки деца. Братовчедката Джулия вдига очи от телефона и ми намига. В тесни дънки е и бледорозов пухкав топ, който подчертава гърдите ѝ като снежни топки. Братовчедката Кристина, сестрата на Вини, държи бебето Джоузеф в скута си и ѝ личи, че е уморена. Съпругът ѝ гони другите им две деца, Ема и Марко, около дърветата. Възрастната братовчедка на мама, Терезина, вдовица, седи изпънала гръб, безизразна, до годеника си — Козимо. И двамата са над седемдесет.

Леля Кони ме вика да седна до нея и леля Роза.

Роза ме гали по крака.

— Тази сутрин на службата много ни липсваше, Франческа. Службата на отец Джани беше чудесна, за прошката, нали така, сестро?

— Точно така — съгласява се леля Кони.

— Кристина беше с трите си деца. Марко ще работи на олтара.

— Ще се справи блестящо. Много възпитано дете — добавя леля Кони.

Кимам и не споменавам, че Кристина храни Марко със сладки като награда, задето мълчи по време на служба. Следобедите детето става истински ураган, но лелите не виждат промяната. Така всички с доволни.

За момент се замислям дали да не им кажа какво съм научила. *Алекс е имал връзка.*

Мълча. Едва ли някога ще им кажа. Връзка ли е, след като двамата само са се целували? По-зле ли е да обичаш някого, отколкото да спиш с него? Какви са правилата? Колко разстроена имам право да бъда? Той е мъртъв.

— Габриела Фавано беше с много красиво сако днес сутринта, нали, сестро?

— Точно така.

— Лилаво. Нещо като лен.

— Мораво.

— Да, може и мораво да беше.

Имам чувството, че животът си е съвсем същият, сякаш нищо не се е променило. Наблюдавам Вини и Даниъл в другия край на масата. Вини е навил крачолите, за да покаже на Даниъл белег на крака, останал от детството, мястото, на което счупената кост е разкъсала кожата. Даниъл кима, но същевременно оглежда масата и хората, тъй като повечето говорят високо, а някои — татко и чичо Марио например — на италиански. Струва ми се малко объркан. Спомням си, че гледаше по същия начин и на годежа.

— Как си, момичето ми? — пита леля Роза и внимателно се вглежда в лицето ми.

Свивам рамене и се усмихвам.

— Добре, лелче.

— Просто е решила да си почине малко — отвръща остро леля Кони.

— Аз просто...

— Тя преживя много — добавя леля Кони и вирва брадичка.

— Бела е с мен — уверявам ги аз. — И Даниъл.

И двамата поглеждат към Бела и Даниъл, които оглеждат крака на Вини, докато той размахва диво ръце. Накрая Бела върти очи.

— Той е братът на Александър, нали? — пита леля Роза.

Кимам.

— Красив младеж — заявява одобрително тя. — И той ли си почива?

Кимам отново. Даниъл се усмихва на нещо, което Бела казва, гледа я право в очите и наблюдава как устните ѝ мърдат.

— Браво — отвърща доволно леля Роза.

Леля Кони изпъва гръб на стола си, приглажда роклята и също кима.

Докато се сервира храната и хрупкавият хляб се тъпче със салам, печени чушки и туршия от сини домати, а по пръстите се стичат оцет и зехтин и се раздават хартиени салфетки, виждам, че Мериъм пристига. Облечена е в една от дългите си рокли, с жилетка и със сандали със сребристи каишки през глезените. Червената ѝ коса е събрана на главата, белите кичури улавят светлината.

Татко скача и лелите оставят вилиците си почти едновременно.

— Мериъм! — грейва татко.

Тя приема целувки по двете бузи с широка усмивка.

— Джузепе. Много се радвам да те видя отново. Дано ти е харесал медът.

— И още как. Великолепен е.

Бела донася стол и татко прави място между себе си и лелите. Чичо Марио се представя и разтърсва ръката на Мериъм. Тя се смее по типичния за нея гръмовен начин.

— Здравсти, Франки — обръща се тя към мен предпазливо, любопитно.

— Здравей, Мериъм.

Не ме пита дали съм добре, сякаш вече знае, че не искам да ме разпитва.

Татко сочи Кони и Роза.

— Това са сестрите ми.

Мериъм протяга ръка. На всеки пръст има сребърен пръстен.

Леля Кони мига и стиска ръката ѝ.

— Кончета.

— За мен е огромно удоволствие да се запознаем.

— А това е другата ми сестра, Росариа, Роза — продължава татко.

— Здравей.

Леля Роза прочиства гърло.

— Наблизо ли живееш?

— Съвсем наблизо. Малко по-надолу по пътя.

— Отдавна ли си тук?

— Доста години вече — отвръща Мериъм и добавя стандартното обяснение: — Последвах един мъж... нали знаете как е...

— А, да. — Леля Роза поглежда сестра си. Леля Кони не трепва.

— Мериъм отглежда зеленчуци — намесвам се аз.

— И пчели, също като дядо — добавя татко.

— Да, вече каза — обажда се леля Кони.

— Тук е много хубаво... с дърветата... много е... като на село — подхвърля леля Роза на Мериъм.

Мериъм прихва с пълно гърло.

— Да, като на село. На нас ни харесва. На мен и на Даруин.

Леля Роза не крие изненадата си.

— Котката й, лелче. Даруин е котка — обяснявам аз.

Забелязвам, че Бела се е втренчила в мен от другия край на масата. Усмивва ми се многозначително. Неочаквано си спомням как криех зеленчуците, които не исках да ям, в джобовете, докато бях в дома на леля Кони. Със сигурност е била Бела, не аз. Когато обаче се опитвам да си припомня, разбирам, че джобовете са си били мои, че моите пръсти са тъпкали сварените зеленчуци, броколите... Бела ме видя, също както сега. Отвръщам на усмивката.

Мериъм се настанява на стола и аз забелязвам как Вини й подава плик с малки хлебчета. Татко я докосва по лакътя и започва да я разпитва за градината и системата й за редуване на зеленчуците.

Мирият на гора — тъмната почва, сокът от дърветата, лимоновият мирис на кедрите — всичко изчезва в компанията на сицилианската храна: острият аромат на чесън в салама на чичо Марио, оцетът, в който са били зеленчуците, маслините, изплували в саламурата, печените чушки, вечният зехтин. Всичко това е нещо като колонизация. Сега гората е само наша.

След рулата идва ред на салатата, а след нея на плодовете. По-големите деца на Кристина започват да лудуват, затова Вини и Бела ги отвеждат към морето. Даниъл остава с Кристина и бебето Джо. Кристина не престава да говори и подрусва бебето, докато то не заспива, а след това продължава по навик и дебелите му бузки подскочат, а долната му устничка провисва и блести от слюнка.

Джулия си тръгва; имала среща с приятел, за ужас на братята си, които протестират, че и те трябвало да си ходят. Чичо Марио първа по ухото братовчеда Лука, който иска да постъпи в армията, и му заявява за стотен път, че дядо е отвел децата си от Сицилия, за да избегне военната служба, а той, *дебил такъв*, иска да става войник. Мериъм говори с чичо Роберто, а лелите помежду си. Сицилиански, италиански и английски звучат между дърветата, карат птиците да замълчат.

След като салатата и плодовете са изядени, двамата с татко влизаме в бунгалото, за да направим кафе. Леля Роза се провиква да донесем и сладките. Откриваме ги в кутия до плота: бадемови сладки, *brutti e buoni*, дори *lingua di suocera*, „езикът на свекървата“. Лапвам бадемова сладка и оставям сладкото тесто да се разтопи на езика ми. Ароматизирана е с портокал и канела. Леля Роза е страхотна, никой не може да прави лакомства като нейните.

Татко се усмихва на доволното ми изражение, докато се опитва да се справи с кафеварката.

— Роза искаше да направи сватбената ти торта. Навремето направи нашата.

— Леля Роза е направила сватбената ви торта, така ли?

Той кима. Спомням си снимката на нощното шкафче: мама, татко и тортата им; мама държи ножа, татко е скръстил ръце на кръста. И двамата гледат към тълпата зад фотографа, широко усмихнати. Любов и храна: италианската представа за манна небесна.

— Какво представляваше? — питам аз.

— Амиии. Беше... *чудесна*. — Той въздиша и се усмихва, и погледът му се рее нанякъде.

Питам се коя ли част от сватбата им си спомня. Масите, отрупани с храна, целувката в църквата или че чичо Марио забравил пръстените и се наложило да тича да ги донесе преди началото на церемонията. Може би майка му, баба, как се е карала със сервитьора заради лошото кафе. Небето е било синьо, съвършено, въпреки че било април и времето можело да бъде както хубаво, така и лошо. Бях расла с разкази за сватбата, дребните подробности понякога се променяха. Свещеникът се напивал все повече, Марио ставал все по-объркан, кафето било негодно за пиене. Имах чувството, че съм присъствала — сред цветовете и музиката, шумоленето на полиестерните рокли,

звънтенето на лед в чашите, италианските песни и взривовете американски смях.

Представям си мама и татко отделно, в балончето на тяхната *vego amoge*, шепнат си нещо. Мама е с воал, който не сваля, защото я кара да се чувства като булка, а татко я прикрепя с ръка цялата вечер и си мисли, че вече е негова съпруга. Не спират да се усмихват. Лелите и чичовците ги целуват по бузите, галят лицата им.

— *Tanti Auguri!*^[1]

Американските им приятели пробват новите думи, които са научили, като *cassata* и *gelu di muluni*^[2].

Благодарение на тези разкази се влюбих в сватбите. Мисълта за сватба ме караше да мечтая. Колосано, чисто и бяло като сняг. Елегантно, безупречно.

Татко ме сръчква.

— Тъжна ли си, *cara mia*?

Кимам.

— *Si*, тъжна съм.

Иска ми се да кажа „разочарована“.

Татко, много съм разочарована.

Някой ден ще му кажа истината. Един ден, но няма да е точно сега.

— Много ми е мъчно за теб, Франческа — казва той, сякаш вината е негова. Наблюдава ме разтревожено, докато аз не се насилвам да се усмихна и не поглеждам през прозореца.

Той най-сетне успява да се справи с кафеварката и търси още чашки. Виждам, че Бела и Вини се връщат с децата, които са мокри от панталоните нагоре. Мериъм се смее — чувам я чак вътре.

Наблюдавам тъмносив автомобил, чист и блестящ като печат на скалите, да пълзи по алеята. Госпожа Гарднър присвива очи от седалката до шофьора.

Lingua di Suocera

Езикът на свекървата

(Сладки с мармалад)

Традиционни сицилиански сладки с кисел вкус, които се поднасят с еспreso.

За 24 сладки

- 3/4 чаша грис
- 1 чаша пшенично брашно
- 1/2 чаша захар
- 1/4 чаена лъжичка сол
- 7 супени лъжици масло, нарязано на парченца
- 2 жълтъка
- 2 до 3 супена лъжици студена вода
- Около 1 чаша мармалад (от цитрусови плодове, които предпочитате)
- Пудра захар за поръсване

Подготовка

В кухненски робот сложете гриса за около 5 минути, докато стане съвсем ситен и копринено гладък. Добавете пшеничното брашно, захарта и солта и смелете добре. Добавете маслото и използвайте робота, докато сместа стане на трохи. Прибавете жълтъците, един по един, и всеки път бъркайте с робота, за да ги поеме сместа. Без да спирате кухненския робот, добавете вода, така че тестото да се отлепи от стените на съда. Не слагайте много вода, защото тестото ще стане трудно за работа.

Прехвърлете тестото на набрашнена повърхност и направете топка. Увийте в прозрачно фолио и оставете в хладилника за поне 30 минути.

Затоплете фурната на 180°. Покрийте тавичка с хартия за печене.

На набрашнена повърхност разточете тестото на кора с дебелина около 6 мм. С формичка за сладки оформете кръгчета. Ако нямате формички, може да използвате чаша с подходящ диаметър. Съберете остатъците и направете още сладки. Сложете по две чаени лъжички мармалад в средата на всяко кръгче. Прегънете краищата така, че почти да се докосват (като оставите центъра незакрит). Оставете по два сантиметра между сладките.

Печете до златисто, 15 до 20 минути. Прехвърлете на решетка, за да се охладят. Докато са все още топли, поръсете с пудра захар. Съхранявайте в кутия с плътен капак.

-
- [1] В случая „Най-добри пожелания!“ (ит.). — Бел.прев. ↑
- [2] Желиран крем от диня (ит.). — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Татко тръгва по стъпалата след мен, понесъл поднос, отрупан с всички чаши, които успяхме да намерим.

Светлосините очи на госпожа Гарднър, сини като утринно небе, се стрелкат наоколо, оглеждат всичко. Лицето ѝ е изопнато, дрехите ѝ висят, не са както преди. Господин Гарднър е застанал на крачка от съпругата си. Държи ключовете от колата, сякаш са талисман.

— Джузепе — започва госпожа Гарднър.

— Госпожо Гарднър. Ще пиете ли кафе?

Тя стиска устни. Облечена е в кремав панталон, копринена блуза, сложила си е наниз перли. Наблюдавам как леля Кони върти перлите си между пръстите.

— Барбара, Маршъл — обажда се весело Мериъм, но единствено господин Гарднър кимва едва забележимо към нея. Забелязва погледа ми и ми отправя уморена усмивка, преди да забодне очи в краката си.

Госпожа Гарднър клати глава към татко и отговаря остро:

— Не, не, благодаря.

Татко оставя подноса на масата, намира празен стол и ѝ го предлага. Тя отказва и този път. Бърборенето на семейство Капуто е утихнало. Дори мокрите деца наблюдават странната жена, която никой не представя. Отварям уста, за да го направя, но тя ме прекъсва.

— Двамата със съпруга ми... — тя се обръща, за да го погледне, — дойдохме, за да те уведоим *лично*, че си се настанила незаконно в чужд имот.

Терезина ме поглежда уплашено, а Бела застава до мен. Леля Роза шепне нещо на Терезина.

Госпожа Гарднър продължава:

— Изпратихме няколко предупреждения по човека, който се занимава с поддръжката — тя набляга на титлата на Джак, — включително писмено предупреждение, но очевидно не си им обърнала никакво внимание.

Татко поглежда господин Гарднър, но той гледа покрай нас към бунгалото.

— Барбара — заговаря татко тихо. — Франческа е тук за кратко. Беше ѝ трудно.

— На всички ни е трудно — натъртва госпожа Гарднър, — но това не е извинение, за да се възползва... да нарушава закона.

Тя ме поглежда и стомахът ми се свива. Неочаквано се чувствам дребна и незначителна.

— Госпожо, вие май не знаете какви ги приказвате. — Поглеждам към Вини, който клати глава. — Франки? Нарушаване на закона ли?

Господин Гарднър пристъпва напред и докосва съпругата си по рамото.

— Мила, може би...

Тя свива рамене, за да се откъсне от него.

— Не. Въпросът е принципен. Погледни ги всички — настанили са се като у дома си.

— Дошли сме, за да подкрепим племенничката ми — сопва се леля Кони.

— Със сигурност можете да оставите собствената си снаха, своята famiglia, да прекара известно време тук — съска леля Роза, неспособна да повярва. — Бунгалото не се използва. И без това има нужда някой да го поддържа.

Госпожа Гарднър я поглежда злобно и аз знам какво си мисли: *Тя не ми е снаха.*

Господин Гарднър отново вика съпругата си по име, този път умолително. Леля Кони изразява съгласието си с леля Роза. Всички започват да шушукат. Терезина се обръща към годеника си, който кима; Кристина шепне на бебето, което се е събудило; Роберто притиска другите две деца към краката си и покрива ушите им; Вини се мръщи и мърмори, вирнал брадичка; момчетата на Марио неочаквано изглеждат по-високи и гневни.

Сърцето ми блъска, когато усещам отровния поглед на госпожа Гарднър върху себе си. Посрещам го.

— Бунгалото не е твое — заявява тя, гласът ѝ е нисък и леден. Забелязвам, че бузите ѝ са розови, очевидно си е сложила малко повече руж.

— Знам — отговарям.

— Няма да го получиш. То се пада на Даниъл.

Даниъл пристъпва към нас, но госпожа Гарднър не го забелязва. Навежда се към мен и вдига пръст пред лицето ми.

— Мамо! — вика я Даниъл.

— Ти не си от семейство Гарднър — съска към мен тя. — И никога няма да бъдеш.

— Мамо!

— Барбара — обажда се и господин Гарднър.

— Тя няма да го получи! — крещи дивашки госпожа Гарднър.

Момчетата на Марио и Вини са се изправили на крака. Дърветата сякаш се спускат над нас. Прилошава ми. Поглеждам Даниъл, той също ме поглежда, а след това се обръща към майка си. Господин Гарднър се опитва да изтегли съпругата си и да привлече вниманието на Даниъл, но госпожа Гарднър извисява още повече глас:

— Пусни ме!

— Ела, мила!

— Пусни ме на мига!

— Най-добре да...

Тя се отскубва от ръцете на господин Гарднър и се разкрещява:

— Малка курветина!

Отстъпвам назад, притискам пръсти към бузата си, макар да не ме е докоснала.

— Достатъчно! — Това е Бела и тялото ѝ е точно до моето, тя пристъпва и застава пред мен. Татко ме стиска за ръката. Вини е също до нас, надул бицепси, челюстта му е квадратна.

— Тя го е оставила да отиде на сърф онзи ден! — продължава да се дере госпожа Гарднър.

— Не можеш да го спра... Той обичаше морето — шепна безпомощно и умолително.

— Да не би да си въобразяваш, че знаеш всичко за сина си? Да не би да си въобразяваш, че той беше безгрешен? — разкрещява се и Бела.

Опитвам се да я спра.

— Недей, Бела, недей!

Госпожа Гарднър се гърчи в ръцете на съпруга си, копринената ѝ блуза се усуква. Виждам сутиена, отпуснатата кожа на корема, докато

се бори с него. Когато се разкрещява отново, от устата ѝ хвърчи слюнка.

— Тя го е прелъстила!

— Как смееш! — пищи Бела.

— Не е направила нищо подобно! — сопва се леля Кони с остър глас.

Бела сочи заплашително.

— Стой далече от сестра ми! Тя преживя достатъчно.

— Мамо, моля те, престани. Много те моля! — умолява Даниъл майка си, но се пресяга към Бела. Виждам го как стиска ръката ѝ. Пръстите им се преплитат инстинктивно.

Госпожа Гарднър също вижда.

— Виждате ли? Виждате ли? Те са същите като онази другата... френската мръсница! Махайте се от момчетата ми! *Курветини!*

Мъжете от семейство Капуто се скупчват, високи, мургави, мълчаливи като дървета. Господин Гарднър ги поглежда ококорено. Госпожа Гарднър се бори в ръцете му и върти глава от една страна на друга. Тя забелязва нещо в другия край на масата и се мята натам.

— Джак! — провиква се тя. — Арестувай я!

Вдигам очи и виждам Джак да излиза тичешком от гората с дълги крачки. Мъжете се завъртат и препречват пътя на новодошлия. Джак поглежда госпожа Гарднър, след това мен. Все още ме гледа, когато Лука, синът на Марио, забива юмрук в корема му. Разнася се странен звук, все едно някой е ударил възглавница, не човек, и Джак се превива на две и се срива на земята.

— Джак! — изкрещявам аз.

В този момент Даниъл се втурва към Лука, за да го откъсне от Джак, а братята на Лука теглят Даниъл, Вини е сред тях, масата се килва на една страна и черното кафе плисва по кремавия панталон на госпожа Гарднър.

Бунгалото е мое.

Истината излезе наяве шепнешком. Господин Гарднър каза на Даниъл, след като най-сетне затвори съпругата си в колата. Даниъл я закопча на седалката, сякаш е дете; той е единственият, на когото тя позволява да я докосва.

Вини чува и казва на Бела.

Оказва се, че бунгалото е било на Алекс, оставено му от дядо му, Ханк Гарднър, защото Алекс му е бил любимец. Алекс пък оставил всичко на мен. Преди няколко месеца написал завещание, когато подновявал застраховки, нещо, за което не съм знаела. Толкова много неща не съм знаела.

Ключът в джоба неочаквано ми се струва още по-тежък.

— Ще оспорваме! — вие госпожа Гарднър от колата, гласът ѝ е пълен с мъка, лицето и дрехите ѝ са сбръчкани.

Какофонията около мен започва да се разпилява. Чичо Марио качва семейството си в колата; очите на момчетата са диви и щастливи, съпругата му плаче и им се кара. Кристина вече си е тръгнала, а децата ѝ похапват от кутиите със сладки. Леля Кони и леля Роза мият чинии заедно с Бела вътре в бунгалото, клюкарстват и се карат, докато татко и чичо Роберто товарят столовете в пикала на Вини.

Джак предлага да ни помогне да почистим. Благодарение на братовчедите окото му е насинено, а на ключицата има червена драскотина.

Клатя глава.

— Не, всичко е наред, благодаря.

Двамата оглеждаме кашата. Изправихме масата, но земята е покрита със счупени съдове, храна и разпилени прибори.

— Сигурна ли си?

Кимам.

— Има достатъчно помощници.

Джак прочиства гърло.

— Идвах, за да те предупредя. Госпожа Гарднър се обади. Стори ми се... каквато беше.

— Нищо не можеш да направиш — отвърщам.

— Не я бях виждал в подобно състояние.

— Тя ме мрази.

Джак мълчи, не ми противоречи.

— Какво ще стане сега? Ще останеш ли?

Навеждам глава на една страна, замислям се.

— Извинявай, не е нужно да ми отговаряш.

— Всичко е наред, самата аз не знам.

Той кима и свежда поглед към краката си. Обут е в черни джапанки. Как ли е тичал в тях?

— Извинявай — повтаря той.

— Вината не е твоя.

Той се мръщи и прочиства отново гърло.

— За онзи ден. Не биваше да казвам онези неща.

Клатя глава.

— Не, аз те попитах. Бях...

— Беше разстроена. Аз трябваше да...

— Джак, моля те, престани. Не е честно, а аз съм тази, която трябва да се извини. Моля те, престани да се извиняваш.

— Добре.

Спомням си как му крещях, докато бях облегната на колата, как ми помогна да влезе в къщата. Бях торнадо от мъка. Не като госпожа Гарднър. Стискам очи.

— Дали пък да не се преструваме, че никога не се е случило — предлагам аз.

Джак не отговаря.

Отварям очи и забелязвам, че ме наблюдава, ранен, изпълнен с очакване.

— Франки, ако някога ти трябва... приятел... нещо такова... за да поговориш или да пиеш кафе...

Извъръща поглед.

— Кафе ли? — питам аз.

Той кима, без да ме погледне.

— Кафе. Чай. Торта. Къшей хляб... разходка. Почти всичко.

— Всичко — повтарям, без да мисля, и се чувствам необичайно лека.

— Да. Знам, че не трябва да го казвам, но не искам да изчезнеш, ако това си намислила, без да кажеш...

— Добре — прошепвам.

Той свежда поглед към стъпалата си и почиства пръстта от тях, кашля. Не мога да го спра да ги гледа.

— Трябва да се върна при Хюя — казва той. — Мериъм каза, че ще ѝ покаже как се боядисват яйца.

— Не е Великден.

— Няма значение. Преди няколко седмици правиха коледни сладки.

Неочаквано си представям Мериъм и Хюя как надничат във фурна, пълна със сладки. Кухнята е топла, мирише на канела и кафява захар, на плотта има купа, пълна с течна червена глазура, вътре е топната дървена лъжица, а някой вече я е облизал. Лицето на Хюя е намръщено, защото е нетърпелива, а Мериъм я е прегърнала. Езикът ми се връзва. Не помня какво исках да кажа. Гледам Джак, докато очите ми се наливат със сълзи.

— Франки? Добре ли си? — Гласът му е дрезгав от тревога.

— Да — отвръщам аз и си поемам рязко въздух. — Да, добре съм, извинявай. Трябва да тръгваш. Хюя ще се притеснява.

— Мога да остана и да помогна.

— Недей. — Казвам го остро и съжалявам. — Всичко е наред. Честна дума, всичко е наред — лъжа аз.

Когато Джак си тръгва по виещата се пътека през дърветата, която го отвежда далече от погледа ми, аз забелязвам, че ръцете ми треперят. Споменът за госпожа Гарднър в усуканата блуза, ококорени зловни очи; фактът, че бунгалото през всичкото време е било на Алекс, а сега е мое; образът на Мериъм и Хюя заедно без мен; мисълта, че няма да съм тук с тях, близо до Джак — всичко това ме оставя разтреперана.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Усещам нечие присъствие, обръщам се и виждам Даниъл. Той поема треперещата ми ръка и я стиска. Присъствието му е съвсем като на Алекс и аз усещам как цялото ми тяло се отпуска отвътре.

— Трябва да вървя — казва ми той. — Мама има нужда от мен.

Забелязвам, че е облякъл чиста риза. Оставам близо до него, докато тъпче дрехи в сака си, поставил китарата наблизко. Подавам му пуловер, който е изпуснал.

— Алекс не беше казал и дума за бунгалото — казвам аз. Даниъл кима.

— Според мен, просто не го е приемал като своя собственост. Дядо почина отдавна.

— Алекс му е бил любимец.

— Да, така беше.

— Майка ти и баща ти са на мнение, че трябва да остане в семейството.

Даниъл свива рамене.

— Ти също беше част от семейството му, Франки.

Сълзите отново заплашват да рукнат. Имам чувството, че съм откраднала нещо.

— Не ми трябва. Би трябвало да е твое.

Той клати глава.

— Беше на Алекс. Той е решил, че трябва да е за теб. Знам, че ти ще се грижиш за него, каквото и да решиш... ще бъде правилно.

— Много се извинявам.

— Вината не е твоя. Нищо от случилото се не е по твоя вина. Всичко ще се оправи. Накрая. — Гласът му звучи уморен, далечен. — Не искам бунгало, Франки. Искам брат си. Само това ме интересува.

— Знам — прошепвам.

Мисълта, че бунгалото е мое, ми се струва странна, освен това знам, че госпожа Гарднър говореше сериозно, че ще оспори завещанието. Не мога да си представя, че ще бъде мое, след като

семейство Гарднър хвърлят огромни суми пари за адвокати и вложат цялата си ярост, за да спечелят. Даниъл е прав. Като изключим колко е странна цялата история, остава фактът, че всичко това няма никакво значение. И двамата искаме все още да е на Алекс и Алекс да е жив.

Знам, че няма да кажа на Даниъл за Съмър. Някой ден, някой друг може да му каже, но няма да съм аз.

— Нищо чудно, че майка ти беше ядосана — подхвърлям аз.

— Много я боли.

— Тя никога не ме е харесвала, Даниъл.

— Не е. — Той прочиства гърлото си. — Преди не го разбирах. Но днес тя спомена... францужойката.

Спомням си онзи далечен ден, в който стояхме на поляната пред къщата, когато се запознах с родителите му. Студената чаша беше в ръката ми, когато тя ме попита откъде е семейството ми.

— Веднъж ми каза, че й напомням на някого.

Даниъл кима и му личи, че се чувства неловко.

— Баща й имал извънбрачна връзка. Тя била францужойка. Може да е била бавачка. Не знам подробности, но знам, че това разбило семейството на мама. Променило начина, по който хората ги възприемали. Много се извинявам, Франки. Не съм знаел, че й напомняш за онази жена.

— Тя така и не ми даде шанс — мърморя.

Даниъл продължава, сякаш говори на себе си.

— Според мен е била много обърквана от случилото се. Внушила си е, че всичко трябва да бъде по определен начин. Само че нещата невинаги следват определен ред и смисъл. През половината време не разбирам какви са правилата, но когато не са каквито трябва, тя направо побеснява. Така е, откакто бяхме малки. Всичко трябваше да следва установен ред.

Кимам. Това просто обобщава представата ми за госпожа Гарднър — всичко трябва да следва установен ред. Къщата, дворът и най-вече момчетата й. Преди всичко нейният Алекс.

— Така животът става поносим — добавя Даниъл. — Безопасен. Тя може да се справи, когато контролира всичко, когато нещата протичат по начина, който й харесва.

— Тя никога не е планирала такава като мен за Алекс, нали?

Даниъл клати глава.

— Само че абсолютно нищо не е както тя го е планирала, Франки. Или както се е надявала да бъде. Почти всичко е каша и тя не знае как да се справи. Смъртта на... Алекс — думата сякаш изсмуква дъха му, — не може да направи нищо и това я влудява.

Отпускам ръка на рамото му и той се опитва да се усмихне. Забелязвам виолетовите полумесеци под уморените му очи. Поглеждам сака му и си казвам, че той е единственият останал син. Ще трябва съвсем сам да направи света по-хубав за майка си.

— Много съжалявам — казвам аз.

— Голяма каша... но, Франки, вината не е твоя. Не става въпрос за бунгалото. Просто мама си е такава. В момента много я боли.

Кимам. Това го разбирам. За пръв път от години изпитвам известно разбиране и съчувствие към госпожа Гарднър, знам каква болка изпитва, как я прогаря, също като моята. Все си мислех, че ми е сърдита, задето съм откраднала сина ѝ, и затова ме кара да си плащам. В мен тя е виждала заплаха, крадец, французойката съсипала всичко, лишила я от щастливото ѝ семейство и преобърнала целия ѝ свят. Сега обаче синът наистина ѝ бе откраднат. Беше откраднат и от двете ни.

И двете останахме с празни ръце.

Даниъл прошепва довиждане на Бела и двете с нея махаме след колата, докато се скрива от погледите ни. Леля Роза ме целува по бузите, преди да се качи в своята кола. Чичо Роберто ни кимва иззад волана.

— А ти — казва леля Роза, облегната на прозореца, — няма да обръщаш никакво внимание на приказките на... онази жена. Не е вярно. Ти си добро момиче, Франческа. Brava Carusa.

— Благодаря, лелче.

Тя кима.

— Ще се видим на службата следващата седмица.

Поглеждам Бела, застанала на прозореца на пикапа на Вини. Удря два по рамката. Вини ме стрелва с поглед, когато включва двигателя; долната му устна е подпухнала след боя. Поглеждам го злобно. *Не съм ти простила.*

Пикапът потегля след колата. Двете с Бела ги наблюдаваме как се отдалечават.

Татко прочиства гърло зад нас. И двете се обръщаме към него. Все още има малко светлина, но небето е станало виолетово. Татко си е облякъл дебел, кремав, вълнен пуловер с продълговати дървени копчета на врата. Има го от години. На лактите има кръпки. Държи бутилка домашно розолио^[1] и две чаши.

— Леля Кони има ли нужда от още помощ? — пита Бела.

— Тъкмо прибира последните чинии, след това ще я закарам у тях — отвръща татко.

Бела кима и влиза вътре, а татко сочи двата стола. Сядаме и той ми се усмихва.

— Мама ли ти е плела този пуловер?

Той се навежда, за да го огледа.

— Si. Не знаеше ли?

Клатя глава.

— Оплете го, докато беше бременна с теб.

Подава ми чаша. Ароматът е силен, замайва ме.

— Благодаря.

Татко отпива от чашата.

— Беше й омръзнало да плете малки обувчици или както там се наричат.

— Терлици.

Той се усмихва.

— Да, терлици. И шапчици. Беше направила толкова много, че ти порасна и не можа да ги износиш. Беше много развълнувана.

Лелите ми разказваха, че било истинско чудо, че мама забременяла, а какво остава, че се случило два пъти. Според мен леля Кони си въобразява, че е изиграла съществена роля с непрекъснатите си молитви. Може и така да е, въпреки че молитвите не успяха да спасят мама накрая.

— Става хладно — оглежда се татко.

— Ммм.

— Не предполагам, че ще останеш тук толкова дълго.

— Не е чак толкова дълго.

— Мислех, че ще се пренесеш при мен.

Не отговарям. Сега съм още по-несигурна къде искам да живея.

Татко отпива още от розолиото и въздиша.

— Трябва да излизам сред дърветата по-често. Във Вашингтон има толкова много гори. Дори не съм забелязвал. Ти знаеше ли?

— Да, знаех.

— Мериъм казва, че има много пътеки за преходи. Някои дори са край нашия квартал.

Поглеждам кожените обувки на татко и грижливо изгладения му панталон. Не мога да си го представя да ходи на екскурзии и преходи, въпреки че, ако има човек, който е в състояние да го убеди, то това е Мериъм. Вдигам отново очи към пуловера му. Плетката е сбита, сложна. Това е стил, който не се влияе от модата; сигурно ще го носи, докато вълната не се протрие напълно. Изненадана съм, че цветът не е избелял, че не е посивял с времето, но това е грижа на татко. Докато го пере, мисли за мама, грижи се за него. Сигурно мисли за нея, докато ръцете му са във водата, помни я закръглена, приведена над корема си, докато плете, телевизорът хвърля отблясъци, тъмната ѝ коса се стеле по слабия гръб.

— Тя все още ли ти липсва? За мама питам. След толкова много време.

Татко ме поглежда. Колебае се.

— Si. Все още ми липсва.

— Опитвах се да постъпя правилно, татко — прошепвам.

— Знам. Разбира се.

— Не помня добре мама. — В гласа ми се долавя чувство за вина.

— Ти беше много малка, Франческа. Няма как да помниш. — Вдига глава към притъмняващото небе. — Тя знае, че я обичаш.

Питам се какво ли би помислила за мен сега. Отпивам нова глътка и наблюдавам как татко върти чашата в ръка.

— Хората говорят за край — отбелязвам.

Той се мръщи.

— В какъв смисъл?

— Когато преодолееш нещо. Когато престане да те боли чак толкова.

— Не разбирам.

— Имало ли е време, когато... — Не знам как да се изразя.

— Е изчезвала ли? — пита той.

Кимам бавно.

Татко се намества по-близо до мен и ме прегръща. Усещам дебелата вълна на пуловера му, мирисът на влагата в студения въздух. Също като одеяло или зимно палто.

— Животът става по-добър. Нещата се оправят. Но болката си остава. Не изчезва. Никога не усетих края на болката. — Поглежда ме нежно. — Извинявай, сага тиа. Не исках подобно нещо за теб. Ще стане по-добре. Но болката едва ли ще си отиде.

Кимам. Знам го и аз, но като го казва той, става истинско. Алекс вече го няма. Завинаги. Мама я няма. Също завинаги. Може би Алекс и мама са на едно и също място. Бдят над мен.

— Миличка?

Вдигам очи към лицето на татко.

— Не е нужно да се връщаш. Не е нужно да правиш нищо. Само че не оставай дълго тук. — Той бръква в джоба си и вади плик. — Джулия ме помоли да ти дам това.

— Какво е?

— Писмо. От туристическата агенция.

Вземам го, но не го отварям.

— Джулия им е обяснила какво се е случило. Те ти връщат сумата. Ваучер. Можеш да го използваш за друго пътуване.

— Друго пътуване ли? — повтарям.

Татко кима.

— Животът ще стане по-хубав, дусі. Ти обаче трябва да... трябва да го живееш. Разбираш ли?

Притиска ме до себе си.

— Да, татко, разбирам.

Как само ми се иска да разбирах.

Тъкмо когато татко и леля Кони си тръгват, започва да вали за пръв път, откакто пристигнах в бунгалото. Дъждът мирише различно в гората. В града мирише на топло, на напечен бетон, на мокри дрехи и мокра коса. Тук обаче го подушваш още преди да започне, сякаш земята се разтваря в очакване. Топъл, с дъх на гъби, глинест. След това започва бавно да барабани през пластове листа и клони и каквото живее високо над главите ни. Мъх, лишеи, паразитни растения,

микрокосмос, сгушен в защитени ниши, откъдето клоните се протягат като ръце.

Двете с Бела оставаме слисани за момент, след това хукваме към бунгалото. Лежим върху леглото мокри, малко задъхани и слушаме капките.

Когато бяхме малки и валеше, изнасяхме навън огромен чадър и сядохме заедно под него. Трябваше да се свием, за да се съберем с всички играчки, които успяхме да вземем. Две кукли, мече, мебели за куклите. Играехме си отдолу дълго. Защо е различно, когато си играеш под чадър в дъжда, вместо зад прозореца например? Така и не разбрахме. За наше щастие, в Сиатъл валеше много, така че имахме предостатъчно възможности да се втурнем навън с големия чадър на татко на зелено и червено райе, да измисляме истории и игри, светове и династии. Когато мама почина, имахме чувството, че сме двете сами срещу целия свят. За известно време бяхме близки като близначки. Татко тъгуваше, лелите бяха заети да се грижат за практичните неща — леля Роза готвеше, леля Кони ни къпеше. Чувахме приглушени гласове, предпазливи стъпки. *Горките момиченца.*

Преди мама да почине, в къщата винаги кипеше дейност. Когато не беше болна, мама бе като пчеличка. Винаги вършеше нещо, чистеше нещо. През лятото правеше обикновен сос и консервиреше лимони. През зимата кърпеше всичко, което се беше скъсало, и правеше торбички с лавандула, за да държи настрана насекомите. През есента караше татко да събира листата и замразяваше храна за зимата. През пролетта береше тиквички и не позволяваше на градината да подивее напълно. Между сезонните задължения вместиаше седмичните си, посветени на семейството и църквата. В седмичните пък вместиаше всекидневните — хранене, чистене с прахосмукачка, бърсане на прах, забърсване на различни вещи, бърбене с приятелки по телефона, еспreso и още еспreso, и още повече еспreso. Без мама къщата ни стана ужасно тиха и спокойна. Беше по-добре да сме навън, в наш си свят, при дъжда, който барабанеше по импровизирания ни заслон.

Отпуснала съм се близо до стената на бунгалото, а Бела е от лявата ми страна. Дъждът барабани по покрива. Бела гледа в подпокривните греди, където сивите паяжини са се протегнали като хамаци в ъгли и пукнатини.

— Видях те да говориш с Вини. Той почти не ме погледна днес — отбелязвам аз.

Бела се киска.

— Страхливец. Трябваше да ти се извини. Само че това беше преди...

Клатя глава.

— Каква каша. Джак наистина е ранен. Кой, освен Вини, би сътворил подобно нещо.

— Не беше единственият. Лука е най-ужасен. Вини се опита да сложи край.

Мисля си за устата на Вини, подпухнала, цепната, за гузния му поглед. Истина е, че не той започна боя, но той винаги е в центъра на нещата, винаги намира начин да си навлече неприятности. Семейството се отнася към него като към сладък и несръчен прощъпалник.

— Защо винаги го защитаваш?

Бела мълчи.

— Двамата с него сме екип.

— Екип ли? Той се превръща в проблем. Първо партито, а и днес.

Тя свива рамене.

— Ние двамата сме лошите. А и той не е точно лош. Наистина не е.

— Говориш като леля Роза.

— Матмина! — имитира тя Вини, след това избухва в смях. — Не съм чак толкова сляпа. Той е много непослушен. Днес обаче се опитваше да те защити по своя тъп начин. Ако имаш нужда от него, Франки, той винаги ще бъде до теб.

— Не съм толкова сигурна.

— Ще бъде. Той беше до мен.

Обръщам се и я поглеждам внимателно.

— Помогнал ти е да постъпиш на работа в Портланд.

— Познаваше някого, приятел на приятел... дълго е за разказване. Но, да, помогна ми. Не съм сигурна какво щях да правя иначе.

Припомням си отново нощта, в която тя замина. Помня как приседна на леглото, как исках тя да се махне. Когато замина, сякаш

товар се вдигна от плещите ми. Тежък товар.

Бела се завърта на една страна. Лицето ѝ е близо до моето и аз виждам бледите лунички на бузите.

— Нали знаеш защо заминах?

Кимам. Видях в банята. Отворено пакетче, целофанът накъсан, срокът на годност отпечатан отстрани. Нямах кураж да огледам внимателно, просто плъзнах очи по него, покрай чашата от кухнята, чак до далечния край на мивката. Две розови линии.

Бях страхливка. Бях бясна на Бела, че е скрила, че е направила всичко по-простичко. Страхът обаче си остана загнезден. Не знаех как да ѝ помогна. Не исках да ѝ помогна.

— Какво... — започвам, след това спирам.

— Какво се случи ли? — довършва тя вместо мен. — Можеш и сама да се сетиш. Няма бебе, нали? Нито пък дете... той или тя щеше да е голямо дете. Намерих къде да приключат с този въпрос. Вини ми помогна и с това — трябваша ми пари. Той каза на леля Роза за училищна екскурзия. Не знам как е обяснил, че не е отишъл, но по онова време леля Роза беше на диета, помниш ли?

Мръщя се.

— На грейпфрути ли?

— Да. Беше непрекъснато гладна и... все забравяше.

— Вини никога не поиска да му върна парите — добави Бела.

Кръвта вода не става. Семейството помага на своите. Вини не беше изключение. Може пък Бела да е права за него.

— Болеше ли? — Гласът ми е изтънял и аз почти се мръщя на болка, която не съм изпитала.

Тя кима. Очите ѝ са кръгли и стъклени.

— Кой...

Тя извърща поглед към паяжините на тавана.

— Стана на едно парти. Беше... беше... — Тя си поема дълбоко дъх. — Не съм сигурна кой, Франки. Тогава не бяха добри времена за мен.

Забелязвам как очите ѝ се пълнят със сълзи. Гърдите ми се стягат от болка.

— Бях толкова... засрамена. Не можех да се върна. Трябваше да се махна.

Пробужда ме чувство на вина. Трябваше да ѝ помогна, а не го направих. Бела беше толкова млада. Толкова изгубена. Имала е нужда от майка, а нашата вече я нямаше.

— А онова... говоря за онова, което видя, с Алекс... — по бузите ѝ се стичат сълзи. — Не беше нищо, Франки. Нищо не се случи. Алекс ми се струваше толкова готин. Гаджето на по-голямата ми сестра. Рус, хубав, съвсем различен от нас. Просто за момент пожелах онова, което имаше ти. Ти сякаш бе измислила всичко. Сякаш знаеше формулата. Ти и Алекс... изглеждаше толкова нормално. Безопасно, хубаво.

Посягам и я притеглям към себе си. И аз плача. Клатя глава.

— Нищо не съм измислила — уверявам я аз, а сълзите ме задушават. — Никога не е било така. Няма формула. Оказва се, че съм сбъркала.

Бела също ме прегръща и мокрото ѝ лице се отпуска на рамото ми.

Прегръдката ѝ е стегната, докато сълзите ми капят върху нея. Падат в косата ѝ, бузата ми е притисната в главата ѝ. Соги. Кръв и кости, същите като моите. Единствената, която знаеше какво ми е, точно какво изпитвах, когато мама почина. Аз я разочаровах, отблъснах! А от нея съм имала най-голяма нужда!

Имам чувството, че сърцето ми ще се удави.

— О, соги... — шепне тъжно Бела.

— Сбърках — хлипам аз. — Сбърках за всичко.

Никакви думи няма да ме накарат да се почувствам по-добре и Бела мълчи. Вместо това ме притиска и двете плачем, а небето излива дъжд върху покрива на бунгалото.

Лежим, докато спираме да плачем, сякаш това е най-естественото нещо на света. Бела бърше очи с потника си. Разглеждаме паяка, който пълзи по паяжината, и черните точици с крака — неговото поколение. Колкото и да чистих, сърце не ми даде да прогоня майката и малките ѝ бебета. А те са поне десет.

Най-сетне ставам и събирам остатъците от храната, правя сандвичи за вечеря, докато Бела търси картонени чинии и салфетки. Сядаме вътре, за да хапнем и да поговорим. Разказвам ѝ, че съм прочела „Швейцарското семейство Робинсън“ и тя си спомня, че като

деца сме гледали филма заедно. Говорим за котката на Мериъм, Даруин, за котката на съседката на Бела в Портланд, която се казва По и обича да спи в саксиите на Бела. Тя ми разказва за квартала, за любимото си кафене, за пациента, който я поощрявал да рисува, за друг, който се опитал да я опипва по гърдите, за шефа си, за мъж, с когото излизала два месеца.

Аз пък ѝ разказвам за работата си, за госпожа Фратели, за кръщенето на бебето Джо, когато Джулия дойде в минирокля, толкова къса, че леля Кони ѝ нареди да се прибере, и тя се върна в права рокля. Разказвам ѝ за една нощ в хотел, която спечелих преди две години, и за известната актриса, която седеше на масата срещу нас и закушваше с палачинки.

Когато дояждаме вечерята, Бела вади нещо от чантата и го разтърсва. Избеляла тъмносиня тениска, с почти откъснати ръкави. След това вади чантичката за бродирание на мама с пурпурните рози отстрани.

— Какво правиш?

Тя сочи тениската.

— На Даниъл е.

Вади игла и конец, вдява и прави възел.

— Не знаех, че можеш да шиеш.

— Прекарвам много време около старци. — Тя отпуска ръце от двете страни на скъсаното място, сякаш го мери.

— Харесваш ли го? — питам предпазливо.

Тя се мръщи, след това свива рамене.

— Той харесва теб.

— Не знам.

— Гледа те така, сякаш слънцето изгрява от очите ти.

— Не е вярно.

— Вярно е. Мислиш ли, че можеш да го харесаш?

Тя прочиства гърло и се колебае.

— Може би.

— Позволено ти е. Да го харесваш.

Тя среща погледа ми.

— Така ли? Ще видим. Не ме бива много в тези неща.

Спомням си, че Джак каза същото. Джак от гората.

Джак, който иска кафе или чай, или почти всичко.

— Не те бива ли? Ти си една безсрамна флиртаджийка.

Тя мига.

— Да, самата истина. Това обаче е нещо коренно различно.

— Искаш да кажеш, че всичко това може да бъде коренно различно ли? — питам целенасочено.

— Казах може би. — След това цъка, сякаш е напълно невъзможно. — Слънцето изгрява от очите ми...

Истина е и ми се струва, че тя го знае. Бела може да накара мъжете да ядат от ръката ѝ, случвало се е, но с Даниъл е различно. Тя е различна. Първо, станала е по-срамежлива, сякаш я е грижа какво мисли той.

Докато мисля за Даниъл, си представям лицето на Алекс. Седнал срещу мен на обяд. Телевизорът хвърля отблясъци. Облегнал се е на възглавница.

— Струва ми се, че спяхме да се забелязваме — прошепвам.

Бела вдига поглед от кърпенето. Иглата ѝ увисва над мястото, където ще бодне.

— Понякога той беше като непознат.

Тя оставя тениската в скута си.

— Гледах това лице от... не знам... години.

— Десет години — подсказва ми тя.

— Да. Струва ми се, че през всичкото време съм гледала през него. Нали разбираш какво се опитвам да кажа?

Тя кима.

— Бях свикнала да го виждам. Бях свикнала да виждам онова, което очаквах. Бях престанала... да го виждам. — Поемам си дъх. — Той се държеше хладно на семейните сбирки, защото не ги харесваше, Бела. Нямахше желание да присъства. Той просто не разбираше необходимостта от тях.

— Семейството ни е голямо. Можем направо да задушим човек.

Кимам, но това не е всичко. Наистина не е. Алекс не разбираше какво означава да си италианка и американка. И двете са важни. Това е важно за мен — семейство ми винаги ще съществува, весело, шумно, готово да се намесва.

— Той не искаше да ходи никъде. Аз исках да отидем в Европа. Освен това нито веднъж не заста на моя страна пред майка си. — Имам чувството, че предавам себе си, като признавам всичко това. —

Сега разбирам, че по всяка вероятност е обичал друга. Че е целувал друго...

Бела се оказа права за живота ми. Двамата с Алекс бяхме заедно толкова отдавна, че се беше превърнало в навик. Обичта ни беше станала навик. Сега него го няма и останалото също го няма. Сватбата, кафето сутрин, навиците, връзките. Падам и не мога да се спра. Падам през необятното синьо небе.

— Ей — прошепва Бела.

— Дори не съм сигурна дали ме е обичал.

— Ей — повтаря тя и се притиска в мен.

— Говоря за зряла обич. Когато бяхме тийнейджъри, да, но след това? Понякога имам чувството, че просто повтаряхме отработени движения.

— Той те обичаше — уверява ме тя.

— Обичаше Сийхокс. И хокея. Обичаше океана... това бяха любимите му неща.

— Франки, сигурна съм, че те е обичал.

— Ами нея? Ами Съмър?

Тя ме поглежда с болка.

— Не знам.

— Обичаше това място. Обичаше да идва тук.

— Да, и ти го е оставил. — Тя ме поглежда и в очите ѝ забелязвам обич и лоялност. — Дал ти е любимото си нещо, Франки. Това бунгало. Водата наблизко.

I tesori. Съкровищата.

— Разбираш ли?

— Да — отвърщам с тънък като паяжина глас.

Докладът на съдебния лекар — Барбара Гарднър бе настояла за аутопсия — разкрива удар по главата, който съвпадал с удар в скала, вероятно на дъното на океана. Трудно бе да се определи дали Алекс първо се е удавил, или първо е ударил главата си, въпреки че въпросният удар по всяка вероятност е щял да причини само сътресение на мозъка, а не смърт. Предпочитам да мисля, че първо си е ударил главата, че водата го е обгърнала като любовница и го е привлякла, че той, може би, се е смеел в същото време. Смеел се е, защото е знаел, че тя няма да го улови, представял си е как ще разказва по-късно на другите. Предпочитам да мисля, че е потънал лесно, почти

по свое желание, че часовникът му е блестял, че тялото му в неопрена е било гладко, тъмно като кожа на косатка. Той си е ударил главата, преди да разбере, че ще умре, че няма да разкаже на никого. Случило се е, преди да разбере за предателството на морето, което обичаше най-много от всичко.

Бела отново насочи поглед към скъсаната тениска. Наблюдавам как иглата се гмурва в плата. Влиза и излиза. Също като птица, която лови риба в спокойно море. Влиза и излиза. Тя кърпи тениската на Даниъл. Малки, съвършени бодове, за да я направи каквато е била преди.

Rosolio alle Erbe

Ликьор с билки

Сладък ликьор за след хранене, който първоначално се е приготвял от розови листенца, но сега вече се прави с различни съставки и аромати, включително лимони, дребни горски плодове и портокали. Розолио става по-хубав като отлежава, затова се пие, след като е престоял от два до девет месеца. Излизат около 2,8 л.

25 пресни листа от лимонова върбинка

20 пресни лаврови листенца

4 пресни листенца от мента

3 цели карамфилчета

пръчка канела, дълга 250 мм

1 дълга лента лимонова кора

1 литър водка

5 1/2 чаши захар

5 чаши вода

Подготовка

Сложете билките, канелата, карамфилчетата и лимоновата кора в буркан. Добавете водката и затворете добре. Оставете на хладно, тъмно място в продължение на две седмици.

В голяма тенджера сипете захарта и водата и кипнете. Бъркайте, докато захарта се разтвори напълно. Свалете от котлона и оставете да

се охлади.

Прецедете водката през ситна цедка или тензух в купа (изхвърлете твърдите съставки): Добавете водката към охладения сироп в чиста стъклена бутилка или широк буркан с капак. Затворете добре, сложете съда на хладно и тъмно място и оставете да престои осем дена.

Прецедете през кафеен филтър, за да отстраните всички зелени частици, които са изплували на повърхността, след това налейте в бутилки. Затворете с тапа.

Съхранявайте на хладно, тъмно място и сервирайте след 2 до 9 месеца.

[1] Ликьор от рози. — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Мериъм ни донася закуска: канелени кифлички, пълни с ядки и кафява захар, които ухаят на все още топло масло. С нея е Хюя; ще я заведе на училище, докато Джак си свърши работата в друг имот. На бледата утринна светлина четирите се настаняваме на столовете, както на седалките, така и на подлакътниците, тъй като земята е все още мокра след вчерашния дъжд.

— Вчера беше доста диво — усмихва се Мериъм. — Неделните обеда винаги ли са такива?

— Невинаги е толкова зле — отвърщам сухо.

— Вие, семейство Капуто, сте пълни с изненади. Онзи ден хукна...

Все още не съм казала на Мериъм, че съм ходила при Съмър. Поглеждам Хюя — по брадичката ѝ е полепнала пудра захар, а след това и Бела, облечена във вчерашните дрехи, и решавам да премълча. Отхапвам отново от канеленото рулце, докато Мериъм продължава и изброява на пръсти.

— ... страхотен бой, нова любов...

Поглеждам отново към Бела, но тя не среща погледа ми.

— ... партита, викат полиция. Тук отдавна не се беше случвало нищо вълнуващо. — Тя се смее.

Хюя довършва кифличката, бърше пръсти в тениската си и хуква да оглежда едно дърво. Всички я наблюдаваме.

Мериъм се навежда към мен.

— Какво ще правиш сега, миличка?

Свивам рамене.

След това Мериъм се обръща към Бела, която започва да обяснява предпазливо.

— Мисля да се върна в Сиатъл.

Обръщам се към нея.

— Стига да нямаш нищо против.

Тя ме наблюдава.

— Аз ли? — питам.

— Не искам да преча на никого.

— Няма да пречиш на никого — отвърща Мериъм весело.

Бела обаче продължава да ме гледа.

— Имам добри препоръки, а тук има предостатъчно старчески домове, при това добри. Мисля, че ще си намеря работа без проблем. Може да запиша да уча нещо, рисуване...

— Отдавна ли обмисляш тази възможност? — питам аз. Начинът, по който ме наблюдава и чака одобрението ми, ме кара да осъзная колко жестока съм била.

Тя кима.

— От доста време. Първо обаче исках да съм сигурна... че нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам — уверявам я.

— Супееер! — провиква се Мериъм.

— Разбира се, че нямам нищо против — повтарям.

Бела протяга ръка към моята и я стиска.

— Надявах се да го кажеш. Ще оставя апартамента си на Валентина; тя вече попита дали имам нещо против. Влюбена е в По.

Бела обяснява на Мериъм кой е По и двете започват да говорят за котки и как, когато собственикът се премести, животните често се връщат в стария си дом. Бела стиска ръката ми още веднъж и аз разбирам, че преместването ѝ няма нищо общо с Валентина или По, а с желанието ѝ да се грижи за сестра си и баща си, да бъде със семейството си, както е редно. Едва сега си припомням ясно деня на погребението. Тя слезе от колата, за да говори с мен, а аз почти я познах, но отказах да разговаряме.

Когато вдигам глава, и Мериъм, и Бела ме наблюдават. Мериъм грее.

— На мен ли говореше? — питам.

— Просто казвах на Мериъм, че може да станете съседни.

— Ами...

— Бела ми разказваше за онова, което пропуснах вчера. Каза, че бунгалото е твое. — Очите на Мериъм блестят.

— Ами, да... технически, но... Те ще оспорват завещанието.

— Не знаеш със сигурност — заявява Бела.

— Според мен е много възможно.

Мериъм се замисля.

— След като е оставено на теб... в завещание...

Поглеждам към гората и мисля за Алекс. Объркано ми е да мисля за него сега, изпитвам и мъка, и гняв. Искам да разбера толкова много неща, но така и няма да успея.

Гласът на Мериъм омеква.

— Слушай, все нещо ще измислиш. Аз просто съм егоист. Много ще се радвам, вие, момичета, да сте тук. И баща ви, и цялото ви семейство. Много се вълнувам.

— И в двата случая ще идваме на гости. Независимо какво ще се случи. Нали така, Франки? — пита Бела.

Кимам.

— Радвам се — казва Мериъм и лицето ѝ грейва отново. — В този квартал имаме нужда от нов живот. Прекалено дълго време разчитам единствено на Хюя и Джак. Имам нужда от семейство Капуто, за да освежат дните ни.

Бела прихва.

Хюя се провиква.

— Защо се смеете?

— Опитвам се да взема Франки и Бела за заложници — отвърща Мериъм.

Хюя припка при нас.

— Какво означава това?

— Опитвам се да ги накарам да останат.

Хюя поглежда от едната към другата. Накрая спира поглед на мен.

— Да, трябва да останеш. Животът е много по-забавен, когато си тук.

Мериъм избухва в гръмкия си смях.

— Много, ама много по-забавен. — Поглежда часовника си. — Хайде, млада госпожице, трябва да вървиш на училище.

Хюя се опитва да протестира.

— Не, не става, и без това вече сме закъснели. Баща ти ще ме убие. Веднъж да ме помоли за услуга. Трябва да спазвам обещанията си.

Мериъм започва да разказва на Бела за приятелка, която имала огромна стара къща в покрайнините на Сиатъл с много стаи, които

давала под наем, и аз усещам, че някой ме подръпва за ръкава. Навеждам се и Хюя зашепва на ухото ми:

— Нали ще останеш, Франки?

Сърце не ми дава да ѝ кажа, че няма да остана. Вместо това я галя по гърба и поглеждам отново Мериъм.

— Може ли да намина днес следобед? Трябва да ти върна книгите.

— Не бързай, задръж ги колкото искаш — усмихва се широко Мериъм.

— Не трябва...

Широката усмивка започва да се топи. И тя кима.

— Добре, миличка. Вкъщи съм.

Следобед, когато пристигам у тях с книгите, изражението на Мериъм е по-сериозно от обикновено.

— Франки, мила, радвам се, че дойде. — Тя поема книгите от ръцете ми. — Дай на мен.

Зад нея, от масата в трапезарията, се надига фигура. Гърлото ми пресъхва.

Съмър.

Ръката ми стиска рамото на Мериъм и тя обръща глава.

— Недей — прошепвам. — Не мога... Тя защо е тук?

Мериъм се обръща към мен:

— Извинявай, Франки. Не знаех, че става въпрос за един и същ човек. Съмър те чака. Искане да поговорите.

— Няма какво да си кажем. — Чувам как гласът ми се надига.

Съмър пристъпва към мен. Чувствам се като под обсада.

— Франки?

— Пробвай — насърчава ме Мериъм и ми отправя окуражаваща усмивка. — Тя наистина съжалява. Може да помогне.

Клатя глава.

— Няма да помогне.

— Моля те, Франки — обажда се отново Съмър и пристъпва към мен. Лицето ѝ е изпито, а очите зачервени.

Мериъм я поглежда, след това се обръща към мен. Изражението ѝ е мило и тъжно. Мразя я, задето проявява съчувствие. Усещам как

собственото ми изражение става по-строго.

— Ще направя чай.

— Трябва да вървя.

— Не, остани. — Тя ме прегръща и ме повежда към масата в трапезарията.

Двете със Съмър сядаме една срещу друга. Чувам как Мериъм пълни чайника в кухнята. Свеждам очи към отпуснатите си на масата ръце. Когато тя прочиства гърло, аз заговарям преди нея и не ѝ давам възможност да каже онова, което си е наумила.

— Алекс ми предложи тук. Това знаеше ли го?

Вдигам очи, колкото да видя, че тя клати глава.

— Долу, край водата. Направи пикник. — Усещам, че съм забола поглед в пръстена си. — Каза, че заедно сме преживели много и че има смисъл да останем заедно. Каза, че му се отразявам добре.

Съмър мълчи.

— Стори ми се романтично. Реших, че той е романтичен. Чаках го безкрайно дълго. Сега, като се замисля, се чувствам като утешителна награда.

Съмър мига, за да прогони сълзите.

— Запознахме се в гимназията. Никога не съм обичала друг. — Лицето ѝ е мрачно.

— Много се извинявам. Разбирам. Вие имате любовна история. Аз я съсипах.

Кимам. Точно така е. Поне отчасти.

— Искане ми се да не знаеше. Не искам да променям онова, което е било между вас — уверява ме тя. — Една целувка, една грешка... нищо не означава.

Забелязвам болката ѝ, докато говори. Не е било просто целувка. Не е нищо. За нея не е било нищо, нито пък за него; изписано е на лицето ѝ. Било е нещо и то ще я преследва. Аз няма никога да бъда негова съпруга, но поне бях негова годеница. Имам пълното право да бъда тъжна. Остава ми това и бунгалото, докато Съмър няма нищо.

Диамантеният пръстен се завърта и когато свивам пръсти, се забива в дланта ми. Алекс изостави всички ни.

Мериъм поставя чайника и чашки в средата на масата. Всички мълчим. След това Мериъм отпуска ръка на рамото ми и за момент ядът ми се стопява. Чувствам се уморена, иска ми се да си легна.

Замислям се за канапето на Джак, за мириса на одеялото — на кедър и лавандула. От чайника се вие пара, докато Мериъм излиза от стаята.

— Сега вече всичко е различно — отбелязвам.

— Наистина много съжалявам. Вярваш ли ми? — Съмър се мръщи тъжно. Кимам едва забележимо.

— Беше по-лесно, когато не те познавах — прошепва тя.

И двете гледаме чайника, докато най-сетне тя става и налива. Една чашка за нея и една за мен.

— Не можем да бъдем приятелки — натъртвам аз. В гласа си, колкото и да е изненадващо, долавям нотки на съжаление.

Когато се връщам, Бела чисти палатката. Вече е събрала някои от нещата си. Казвам ѝ, че отивам на разходка, а тя оглежда внимателно лицето ми и едва тогава кима.

Тръгвам по пътеката, по която минах в деня, когато Бела пристигна. Във фантазиите си съм минавала по нея десетки пъти. Минавам през папратта и търся онова, което Хюя би набрала, за да изяде. Минавам покрай две еднакви дугласки ели. След това покрай онзи пън и многобройните избуяли фиданки, които се протягат към слънцето. Вървя през гората, докато дърветата не се разреждат и земята не става скалиста. Вдигам очи, вече не гледам в краката си и обхващам с поглед океана, който неочаквано изниква пред мен. Вдишвам въздуха и усещам как соленият бриз роши косата ми. Тясна пътека се вие надолу по скалистото лице към водната шир. Краката ми следват завоите, по които са минавали мнозина преди мен. Вървя сама. Стъпките ми са тихи. Чувам единствено чайките и вълните, които се разбиват в скалите.

Спирам на мястото, на което пътеката докосва водата. По-точно казано, водата плиска в пътеката. Колко необуздан ми се струва океанът след горската тишина и спокойствие. Колко различни са и звуците, и миризмите. Носи се остър, металически, живителен аромат на сол. Свалям обувките и ги хвърлям зад себе си. Топвам единия си крак във водата. Побиват ме студени тръпки и аз го дръпвам. Винаги е така, напомням си аз. Отначало е прекалено студено.

Насилвам се да вляза, все още облечена в лятната си рокля, и напредвам, докато водата стига до коленете ми. Студът ми носи сладка

болка. Навеждам се и плувам чак до там, където вълните се разбиват в скалите. Там е спокойно, нося се като шамандура в студа, надигам се и се спускам с нежното люшкане на океана. Поглеждам към ръцете си през зеленикавата вода. Кожата на пръстите ми е започнала да се набръчква. Поглеждам лявата ръка и диамантът на мига като око.

Tesoro mio, шепна, въпреки че съм го наричала с тези думи единствено наум. Tesoro mio, съкровище мое, любими мой. Представям си го до мен, както беше преди много години, онази нощ, усмихнат щастливо, блестящ, като създание от друго измерение. Също като ангел.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Когато се връщам мокра, Бела ме зяпва. Палатката вече я няма; на земята е останал единствено квадратен отпечатък. Знам, че тя е готова за тръгване.

— Ще останем ли?

Клатя глава.

— Ти си тръгваш.

— Няма да те оставя...

— Нямах това предвид. Скоро ще се прибера. Просто ми трябва известно време.

— Не трябва да оставаш сама — мръщи се тя.

Знам, че тя ще остане тук, докато имам нужда от нея. Ще спи в колата си и ще откаже да си тръгне, също както преди. Само че настъпи времето да си тръгваме и поне засега да се върна към живота, който изоставих.

— Няма — уверявам я.

Тя докосва ръката ми.

— Призраците не се броят, Франки.

Усмиввам се.

— Идвам след теб. Имаш много работа, ако си решила да се преместиш тук.

— Може да почака.

— Няма нужда да се безпокоиш.

Тя мига.

— Това ми е работата.

— Тръгвам веднага след теб.

Кара ме да обещаая и аз послушно изпълнявам.

След като си тръгва, започвам да си събирам багажа и вадя дрехите си от килнатия гардероб. Пръстите ми напипват нещо, натъпкано най-отзад. Вадя го и го разгръщам. Черната ми рокля. Дебела, шумоляща и твърда... Напомня ми за сандвичи с краставички. В стаята няма въздух. Търся свобода.

Прибирам роклята и нахлузвам топ с дълги ръкави, излизам от бунгалото. Тежкият ключ е в джоба на дънките. Светлината угасва, но небето все още не е потъмняло.

Подкарвам със свален прозорец. Въздухът е свеж, гъделичка дробовете ми. Заглеждам се по алеите, представям си къщите в края им. Представям си и хората из целия щат Вашингтон, сгушени в домовете си, гледат телевизия в хола, прибират мръсните чинии в съдомиялната в кухнята.

Спомням си как Алекс се прибираше от работа. Подрънкваше с ключовете. Пъхтеше, докато си сваляше обувките край вратата. Пускаше чантата си до обувките. Подръпваше възела на вратовръзката. Аз бях на канапето. Четях списание или гледах новините. Той приближаваше и ме целуваше по косата. Усещах дъха му до косата си.

— Здравсти, Франки.

— Здравсти.

След това влизаше в кухнята и отваряше вратата на хладилника. Търсеше бира или да похапне нещо преди вечеря.

— Как мина денят ти? — провиквах се аз.

— Както всеки ден.

Това бе неизменният отговор. Все едно и също. И така до деня, в който нямаше отговор. Нямаше вече *както всеки ден*. Не чух как обувките му падат на пода, нито куфарчето. Доколкото знам, куфарчето все още си е на мястото, където го пусна онзи последен петък,

Светлоотразителните номера на пощенските кутии проблясват като котешки очи. Моята кола е единствената на пътя. Полянките пред някои къщи стигат чак до канавката, в която гният листа и дават храна на червеи и гъби. Смръчкули.

Скоро ще стигна до пощенската кутия със слънчоглед от едната страна. Жълт, изпълнен с надежда на фона на очукания метал. Намалявам. След това ще видя малката зелена къща с кошерите отзад.

Пътен знак сочи към Едисън. Завивам в обратната посока. Пред мен е магистралата, тъмна и извита.

Въпреки че пада нощ, тъмнината сякаш се отдръпва, докато шофирам. Магистралата е осветена, светлина идва от скупчените къщи, от светофари, от прожекторите на билбордове, които рекламират кафе, разпродажби на дрехи и здравни застраховки.

Минавам покрай детски площадки, сега празни, защото е късно, покрай бензиностанции и магазини. Кварталите изглеждат еднакви — гараж, ограда, пощенска кутия, гараж, ограда, пощенска кутия...

Най-сетне виждам блок във ванилов цвят с малки балкончета. Ето и кухненския прозорец с кристална висулка. Стаи, пълни с вещи, призраци и спомени. Паркирам колата и слизам. Вадя единствено ключовете и оставям останалите си вещи на задната седалка. Само в случай, че не успея. Само в случай, че имам нужда да избягам.

Отварям входната врата, без да обръщам внимание на редицата сребърни пощенски кутии с тъмни усти. Тръгвам през вратата към стълбите, вместо да се кача на асансьора, и всяка стъпка отеква по хладното бетонно стълбище. Дишам по-бързо, сърцето ми блъска. Когато стигам до нашия етаж, ключът ми се плъзва с лекота, въпреки че вратата е тежка и трябва да я блъсна. Вътре е тъмно. Протягам ръка към ключа за лампата.

Нашият апартамент.

Преглъщам страха, който се надига в гърлото ми.

В коридора има чанта. Влизам бавно в хола и тук също паля лампата. Толкова е тихо, като странен пашкул. Забелязвам списания, посветени на сърфа, на странична масичка снимката на двама ни край морето. Сиво одеяло е сгънато и метнато на подлакътника на канапето. Всичко е каквото си беше. Поглеждам през отворената врата на кухнята, където блести машината за кафе, а отгоре са двете ни чаши. Ослушвам се и чакам призраците да ме връхлетят. Чакам наситени спомени, за да потъна в тях. Вместо това ме обгръща тишина.

Вдишвам дълбоко. Тук няма мирис на пръст и листа, нито на дървесна смола. Откъм океана не се носи аромат на сол и желязо. Мирише на съвсем обикновен апартамент. Присядам на канапето и въздишам. Няма птичи песни, не свири китара, не се носи смях. Това е просто нашият апартамент, все още затоплен от следобедното слънце. Обикновен е като всеки друг, пълен с обичайните неща — едно списание, снимка, чаши. Ще се окаже, че татко е прав.

Животът ще стане по-хубав, dici.

ЕПИЛОГ

Повечето дни идвам да обядвам тук. Обикновено кафенето е тихо и хладно. От другата страна на пътя е, точно срещу плажа, който е скалист и огражда бледозеленото, искрящо море. Кафенето нито е красиво, нито модерно; храната е семпла, традиционна. Има дни, в които готвачът закъснява и сервират единствено онова, което човекът зад бара опече на скарата или изпържи — цели риби, сребърните люспи, почернели на райета — и домашно изпържени картофи. В най-горещите дни си поръчвам бриош със сладолед или гранита.

— *Vuongiorno* — въздиша срещу мен сервитьорката. В едната ръка носи поднос мръсни чаши. — Аз съм Кармелита.

Усмиввам се и отговарям на италиански.

— Нова си.

— Пръв ден ми е — обяснява тя. — Бях във ваканция. Хърватска.

— Хубаво ли беше?

— Много. Ходила ли си?

— Не. Все още не съм.

— Трябва да отидеш. Много е евтино.

— И тук е евтино.

Тя се смее и клати глава.

— Не е като тук. Повярвай ми. А пък морето... толкова е бистро. Само че не можеш да останеш завинаги във ваканция. Трябваше да се върна на работа.

Кимам, но не съм работила истински от месеци. Брах плодове в различни ферми, мих чинии и подове, пасох кози, какво ли не, за да си помогна и платя на местата, където отсядах. На едно място дори гледах две четиригодишни близначета. Това ми напомни за Съмър, която се грижеше за племенниците си.

Сега съм в Сицилия и често отсядам при далечни роднини, хора, чиито лица едва помня, но които ми казват, че ме помнят още от времето, когато съм била „толкова голяма“ и сочат височина около

коленете си. Те имат носове или очи, или изражения като на лелите и се грижат за мен по същия начин — досаждат, гледат ме.

Работата, по начина, по който я възприемам — малкото бюро в съвета, любимата ми чаша, таблото със задачи и стари снимки, карикатурата за понеделниците — всичко това ми се струва поне на един милион години. Те наистина са на милион километри и сега някой друг седи на стола ми, нейните неща са на таблото, нейната чаша е оставена на бюрото.

Вдишвам сицилианския въздух, топлината, мирисата на сол.

— Аз съм Франческа — представям се на Кармелита.

— Здравей, Франческа. Какво да ти донеса?

— Pasta alla norma.

— Добре.

Тя отнася менюто и я чувам как съобщава поръчката ми в кухнята, докато се връща към бара.

Замислям се дали да не извадя от раницата книгата, която чета, но решавам да се въздържа. Вместо това отпивам от чашата вода, поглеждам към пътя и протягам крака под масата. Те са загорели от слънцето, по-тъмни са от едно време, когато бях дете.

Кожата ми е кафява навсякъде, тъмна като шоколадовото тороне^[1] на леля Роза, а косата ми е изсветляла на кичури. Подстригах се точно до под ушите малко преди да напусна Сиатъл, но вече е пораснала, стига до раменете. Неравна е, обсипана с избелели дрънкулчици в бронзов цвят, сега вързана на небрежна опашка. Понякога забелязвам отражението си в огледалото и се питам коя е тази жена. Сега приличам повече на Бела, отколкото на себе си. Докосвам бузите си с пръсти, когато забелязвам няколко лунички. Питам се дали Бела не прави същото пред огледалото в апартамента. Наблюдава лицето си, задава си въпроси, вижда ново отражение и различен живот.

Почти всеки ден ми пуска имейли, след като приключи работа, разказва ми за този или онзи пациент, за изкуството, за часовете по йога, които преподава в старческия дом. Има си нови любимци: Магда със стъкленото око; Бърт с високия смях, която държи папагал в стаята си; срамежливата Агнес, която рисува акварели. Щастлива е в апартамента, докато аз пътувам; след като е живяла сама в Портланд, няма нищо против да е сама, въпреки че лелите и братовчедите обичат

да я навестяват без предупреждение. Понякога разказва и за Даниъл. Говори за изпълненията му, за филм, на който са ходили. Двата са станали приятели и аз се радвам, че се грижат един за друг. Напоследък съм щастлива и заради много други неща, точно както татко ми беше казал, че ще стане. Щастлива съм, че съм тук, а тя там, където ѝ е мястото, че и двете живеем огледалния живот на другата.

Възрастна двойка излиза от водата на плажа. Наблюдавам ги как си помагат на камъните, мъжът се крепи, когато го блъска малка вълна и стиска ръката на съпругата си. Тя е облечена в старомоден бански, който не е изрязан на краката, сложила си е гумена шапка, макар да не се е топвала във водата, има и перлени обеци. Когато едва не се подхлъзва, съпругът ѝ я стиска за лакътя с другата си ръка, задържа я и тя се обръща към него. Изражението му е строго, докато тя се смее, виждат се тъмните пломби навътре в устата.

Прокарвам пръст по чашата и наблюдавам как Кармелита се движи между масите, на които са насядали мъже — пушат, бърбят, ядат, пият бира. Държи се толкова естествено с тях, толкова приятно полюшва тяло; напомня ми за Мериъм.

Мериъм отказва да ми пише имейли, затова трябва да изпращам картички и после да чакам отговора ѝ в писма. Всички, при които съм отсядала, се забавляват много с пакетите ѝ — огромни пликосе от рециклирана хартия, натъпкани със скици, малки кутии шоколад и пликчета чай, малки бурканчета мед, увити в пет, дори шест найлонови торбички, изсушени цветя между листовите, снимки и рисунки от Хюя.

— Заповядай — казва Кармелита и ми поднася ястието. Горещо е и замъглява чашата с вода.

— Grazie^[2] — отговарям.

— Черен пипер? Още ricotta salata^[3]?

— Не, благодаря.

След като поизстива, аз бодвам малко къдрава паста на вилицата и започвам да се храня мълчаливо. Пърженият патладжан е мек, с наситен вкус, а ricotta salata — сбита и солена. Въпреки че лелите правят същото ястие у дома, тук, където е родено, то има различен вкус. Семпли аромати, малко на брой, всички се сливат, подпомогнати от горещината, която пощипва кожата ми, и от звука на вълните по каменистия бряг. Когато приключвам, Кармелита ми донася сметката.

— Не си отгук — отбелязва тя. Множеството, нахлуло през обедната почивка, вече се е разотишло и скоро ще започне сиестата. Този следобед сигурно ще отида да поплувам или пък ще напиша писмо, докато съм на плажа.

Дръпвам ципа на чантата, за да си извадя портфейла.

— Не съм.

— Приличаш обаче на италианка. И говориш добре.

— Семейството ми — обяснявам. — Семейството на мама е от Калабрия, а на татко от Сицилия.

— Аха — кима тя. — Значи откъде си?

Поставям раницата на коленете и все още се опитвам да напипам портфейла. Вместо това откривам нещо друго. Свивам пръсти около него, просто по навик, разсеяно. Този талисман нося навсякъде, докато пътувам.

— Извинявай... Америка. От Америка съм.

— А, супер — отвърща тя.

Наблюдавам как лицето ѝ грейва и знам какво си мисли. Представя си Калифорния, слънцето и сърфа, знаменитостите, бързите автомобили, широките платна, евтиния лак за нокти. Може пък да вижда своята версия на Ню Йорк: сериозната, прочута дама на пристанището, Емпайър Стейт Билдинг, светлините на Бродуей и разходките с файтони из Централ Парк. Представя си Америка на сериалите и филмите, посветени на Коледа.

Едва ли мисли за мястото, откъдето съм. За сивото небе, за дъжда, който приижда с мирис на тежко, влажно и сладко. Огромните чаши кафе. Дърветата, прави като колони, които скриват светлината, мириса на влажна почва и първите, изпълнени с надежда, пролетни трилиуми. Великолепният хляб с глухарче на Мериъм; Хюя — боса, весела, търси смръчкули; и Джак, почти черните му очи, начинът, по който се смее, седи на канапето точно до мен, толкова близо, че можем да се докоснем.

Поемам си бързо дъх. Вече от месеци говоря на италиански, но ето че най-неочаквано думите изчезват. Вместо това спомените се изпълват с гласа му, дълбок и нежен.

— Дълго ли ще отсъстваш?

— Известно време.

— Бягаш ли? — Долових тревога.

— Този път не.

Колко тъмни очи. Тъмни като крило на гарван, тъмни като еспресо. Наблюдават ме така, както човек наблюдава изгряващото слънце. Протягам ръка към него.

— Има хора, при които трябва да се върна. — Пръстите ми търсят неговата топлина.

Вдигам очи към Кармелита.

— Извинявай — шепна на английски.

Тя свива рамене с усмивка и чака.

Отварям юмрук, в който държа малко бунгало от кибритени клечки, вместо пари. Кармелита се навежда, за да го види.

Поставям го на масата и отново пъхвам ръце в раницата, разравям всичко вътре. Хавлиена кърпа, книга, суичър.

— Permesso — извинявам се аз, когато италианският ми се връща. — Портфейлът ми е някъде тук.

Кармелита сочи бунгалото.

— Какво е това?

Проследявам накъде сочи пръстът ѝ. Към дървените стени, направени от кибритени клечки, миниатюрните прозорци. Топката на вратата е паднала, но всичко останало си е на мястото. Съвършено, миниатюрно копие на бунгалото в гората. Почти чувам гласа на стелеровата сойка, представям си сините пера, усещам уханието на лимоновата смола на кедрите. Виждам маргарити, които мога да вплета като венче за тъмна коса. Усещам ръка с широка длан и груби пръсти, които се сплитат с моите.

Усмиввам се на Кармелита.

— Това е домът ми.

Pasta alla Norma

Паста с патладжан, домати и солена рикота

Паста ала норма е едно от най-известните сицилиански ястия. Предполага се, че е кръстена така от Нино Мартолио, сицилиански писател, поет и театрален режисьор, който сравнява вкусното ястие с операта „Норма“ на Винченцо Белини. Пене е най-използваната паста за това ястие, но може да купите reginette^[4] или malfadine^[5] (и двете са

с къдрави краища) или sedanini^[6] (подобни на пене, но по-тънки и леко извити).

За 4 порции

3 патладжана
морска сол
4 скилидки чесън
1 клонче пресен розмарин (нарязано на парченца от по два сантиметра и половина
5 чери домати
2 супени лъжици зехтин екстра върджин и още малко за сервиране
2 супени лъжици смлени домати или доматиено пюре
прясно смлян черен пипер
2 чаши зеленчуково олио
400 г суха паста (пене)
китка пресен босилек за сервиране (листенцата цели или накъсани, както предпочитате)
3/4 чаша едро настъргана солена рикота

Подготовка

Нарежете два от патладжаните на кубчета от по два сантиметра и половина. Поръсете ги със сол и ги оставете да се отцедят в мивката в продължение на поне 2 часа.

Затоплете фурната на 220°.

За соса. Разполовете последния патладжан по дължина, след това поставете половинките с обелката надолу върху чист плот. Направете диагонални разрези първо в една посока, след това в друга, за да направите малки ромбове. Нарежете на тънко 2 от скилидките чесън и ги пъхнете в разрезите на патладжаните. Пъхнете и нарязания розмарин.

Слепете половинките, увийте във фолио и печете във фурната между 20 и 25 минути. Развийте, изхвърлете чесъна и розмарина и изгребете сърцевината с лъжица. Оставете я да се отцеди в гевгир, докато се охлади, а след това нарежете на съвсем ситно.

Сложете вода в тенджера да заври. Пуснете доматиите във врящата вода за десет секунди, след това извадете и изплакнете под студена вода. Обелете и изхвърлете обелките. Разрежете наполовина и изхвърлете семето на доматиите, след това разрежете още веднъж наполовина.

Нарежете на съвсем ситно двете скилидки чесън. В голяма тенджера загрейте зехтин на средна температура. Сложете чесъна и задушете малко, докато омекне и се разнесе ароматът му. Прибавете нарязания патладжан, докато се затопли. Добавете доматената паста, разбъркайте и гответе още около минута, преди да дръпнете от котлона. Овкусете със сол и черен пипер, покрийте с капак и оставете настрана.

За да изпържите патладжаните. В дълбок тиган загрейте зеленчуковото олио (то не трябва да заема повече от 1/3 от тигана). За да проверите дали олиото е достатъчно горещо, пуснете няколко хлебни трохи. Те трябва веднага да започнат да цвърчат. Внимателно стиснете с ръка отцедения патладжан, за да премахнете останалата течност, след това пържете до златисто, по една шепа. Отцедете на домакинска хартия.

За пастата. Кипнете вода в тенджера. Подсолете я и прибавете пастата. Варете до ал денте (често около 1 минута по-малко от времето, посочено на пакета). Запазете малко от водата, в която е вряла пастата, и отцедете. Добавете пастата и нарязаните домати към соса от патладжан и разбъркайте. Прибавете пържения патладжан и листата от босилек и разбъркайте отново. След това прибавете малко количество солена рикота и малко от запазената вода от варенето, за да разределите соса, ако прецените, че е нужно. Сервирайте с останалата солена рикота и напръскайте с малко зехтин.

[1] Нуга. — Бел.прев. ↑

[2] Благодаря (ит.). — Бел.прев. ↑

[3] Осолена и изсушена рикота (ит.). — Бел.прев. ↑

[4] Реджинете, дълги ленти с къдрави краища, които запазват специфичната си форма след готвене (ит.). — Бел.прев. ↑

[5] Наричани още малфада, са с формата на панделка (ит.). — Бел.прев. ↑

[6] Къса, права, оребрена паста (ит.). — Бел.прев. ↑

Издание:

Автор: Хана Гъниклиф

Заглавие: С вкус на сол и мед

Преводач: Цветана Генчева

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ентусиаст; Enthusiast

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: ФолиАрт

Излязла от печат: 17.12.2015 г.

Редактор: Мария Чунчева

Художник: Фиделия Косева

Коректор: Александра Худякова

ISBN: 978-619-164-197-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2079>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.